

TESS

GERRITSEN

THE
Apprentice

A NOVEL

**ТЕСС
ГЕРРИТСЕН**

Асистент

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2017 ДОЗВІЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Г39

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Gerritsen T. The Apprentice : A Novel / Tess Gerritsen. —
New York : Ballantine Books, 2002. — 352 p.

Переклад з англійської *Ірини Серебрякової*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-3675-2 (PDF)

© Tess Gerritsen, 2002
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Присвячується Терріні і Майку

ПОДЯКА

Коли я писала цю книжку, мене підбадьорювала чудова команда, допомагаючи порадами й надаючи емоційну підтримку, без якої я не змогла б рухатися далі. Я дуже-дуже дякую моєму агенту, подрузі й зорі-провідниці Мег Ралі, а також Джейн Беркі, Дону Клірі й чудовим людям в агенції Джейн Ротросен. Я також багато чим завдячую своїй прекрасній редакторці Лінді Мерроу. Дякую Джині Сентрелло за її непохитний ентузіазм, Луїсові Мендесу за те, що тримав мене в курсі, Джиллі Гейлпарн та Марі Кулмен за підтримку в темні, похмурі дні після 11 вересня, а також за те, що безпечно провели додому. Дякую також Пітерові Марсу за інформацію про бостонську поліцію і Селіні Волкер, моєму чирлідеру по той бік Атлантики.

І нарешті, моєму чоловікові, Джейкобу, який знає, як важко жити з письменницею, — але все одно залишається поруч.

ПРОЛОГ

«Сьогодні я бачив смерть.

Це сталося зненацька, і я досі в захваті від того, що вся ця вистава відбулася просто в мене перед очима. У нашому житті значна частина того, що вважається захопливим, стається неочікувано, і ми маємо розвинути вміння смакувати видовища тоді, коли нам випадає їх побачити, і насолоджуватися маленькими трепетними приємностями, такими рідкісними посеред монотонного плину часу. А тут, у цьому оточеному стінами світі, де люди — просто номери, які відрізняються не іменами і не Богом даними талантами, а описом їхніх переступів, мої дні й справді спливають монотонно. Ми всі однаково вдягнені, їмо однакові страви, читаємо одні й ті самі пошарпані книжки, які розвозять на одному й тому самому візку. Дні схожі між собою. Аж раптом приголомшливий випадок нагадує, що життя здатне на круті повороти.

Отже, це сталося сьогодні, другого серпня. Цей чудовий спекотний день — саме такі я люблю — розкривається у всій своїй зрілій сонячній красі. Інші тиняються навколо, як напівсонна худоба, і стікають потом, а я стою посеред подвір'я для прогулянок, підставивши обличчя сонцю, і впиваю тепло, наче ящірка. У мене заплющені очі, тому я не бачу полиску леза. Не бачу, як чоловік, похитнувшись, падає на спину. Проте я чую рокотання збуджених голосів і розплющую очі.

У кутку подвір'я лежить чоловік, стікаючи кров'ю. Усі відходять і ховаються під своїми звичними байдужими масками “нічого не бачу, нічого не чую”.

До чоловіка підходжу лише я.

На мить завмираю, стоячи над ним. У нього розплющені очі, погляд іще свідомий. На тлі світлого яскравого неба я маю здаватися йому чорним силуетом. Це юнак із білявим волоссям, борідка ледь пробивається. З його розкритого рота вириваються пухирі рожевої піни. По грудях розповзається червона пляма.

Я опускаюся навколішки біля нього, розриваю його сорочку й оголяю рану в лівій частині грудей. Лезо пройшло якраз між ребрами і явно зачепило одну з легень, а може, ще й перикард. Рана смертельна, і він це знає. Намагається сфокусувати погляд. Ворушить губами, силкується говорити, але нічого не чути. Він хоче, щоб я нахилився нижче. Можливо, ідеться про якусь передсмертну сповідь, але мені анітрохи не цікаво.

Натомість я зосереджуюся на його рані. На крові.

Із кров'ю мене пов'язують давні стосунки. Я знаю її добре, аж до найменших елементів. Скільки пробірок пройшло крізь мої руки? Скільки відтінків червоного вміли розрізняти мої зачаровані очі? У центрифусі я розділяв кров на два кольори: червону густу плазму і сироватку солом'яного кольору. Я знаю шовковисті переливи крові. Я бачив, як вона атласною стрічкою розмотується навколо свіжого розрізу.

Кров лине з грудей юнака, як свята вода. Я притискаю руку до рани, щоб змастити шкіру цією теплою рідиною. Кров огортає мої пальці, як пурпурова рукавичка. Той чоловік думає, що я намагаюся йому допомогти, і в його очах зблискує вдячність. За своє коротке життя він, напевно, бачив мало милосердя. А тепер йому здаюся милосердним я — оце так іронія.

Позаду човгають черевики й лунає команда:

— Назад! Усім відійти!

Хтось хапає мене за комір сорочки і рвучко зводить на ноги. Мене відтягують геть від чоловіка, який конає. У повітрі здіймається пилюка. Під нескінченні крики й лайку нас зганяють у куток подвір'я. Знаряддя вбивства, саморобний ніж, валяється на землі. Охоронці вимагають відповідей, але ніхто нічого не бачив.

Як завжди.

У цьому хаосі я стою трохи осторонь від інших в'язнів — вони мене остерігаються. Здіймаю руку. З неї все ще краплями стікає кров мертвого чоловіка, виділяючи в повітря свій незрівнянний металевий аромат. Я за самим лише запахом міг би сказати, що це молода кров, яку вицідили з молодої плоти. Інші в'язні витріщаються на мене й відходять ще далі. Вони знають, що я інший. Завжди це відчували. Ці чоловіки, такі жорстокі, остерігаються мене, бо розуміють, хто я — і що я таке. Вдивляюся в їхні обличчя, шукаючи свого брата по крові. Родича. Я його не бачу — навіть тут, у цьому домі потвор.

Але він існує. Я це знаю. З нашого племені не лише я ходжу по цій землі.

Десь є хтось іще. І він чекає на мене».

1

Уже почали роїтися мухи. Дрібні шматочки плоті, які спеклися, пролежавши чотири години на гарячому асфальті на півдні Бостона, виділяли щось на кшталт хімічного оголошення «Обід готовий!». Повітря аж гуло від мух. Останки тулуба прикрили, але пожирачі мертвої плоті мали чим побенкетувати. Вулиця в радіусі тридцяти футів була всяяна шматками сірої субстанції та якимись частками, що їх годі було ідентифікувати. Фрагмент черепа долетів аж до підвіконня другого поверху й упав у ящик із квітами. Клапті мертвої плоті приліпилися до припаркованих автомобілів.

Детектив Джейн Ріццолі ніколи не скаржилася на шлунок, але навіть їй довелося зупинитись, заплющивши очі й стиснувши кулаки, картаючи себе за цей момент слабкості. «Тільки не знепритомній. Тільки не знепритомній». Вона була єдина жінка-детектив у відділі вбивств департаменту поліції Бостона і знала, що на неї завжди спрямоване безжальне світло прожекторів. Усі помічали кожну її помилку й перемогу. Її напарник Баррі Фрост уже привселюдно осоромився, повернувши свій сніданок, і тепер сидів в автомобілі під кондиціонером, склавшись навпіл і чекаючи, доки нутрощі заспокояться. Собі Ріццолі не могла дозволити слабкості. З усіх присутніх правоохоронців саме вона була найпомітніша. По той бік стрічки, яка огороджувала місце трагедії, стояли люди. Вони уважно дивилися на неї, ловлячи кожну деталь її зов-

нішності, кожен рух. Ріццолі знала, що з вигляду ніхто їй не дасть тридцяти чотирьох років, тому свідомо намагалася триматися владно. Свій невеликий зріст вона компенсувала прямим поглядом і широко розправленими плечима. Кожне місце злочину вона вміла підкорити собі, нехай навіть грубою силою. Однак від цієї спеки її рішучість і витримка танули. Сьогодні вона, як завжди, вдягнула піджак і штани. А тепер піджак довелося зняти, блузка зім'ялася. Від вологого повітря акуратно зачесане волосся розсипалося неслухняними кучерями. Зусібч на неї напосідали запахи, мухи і палючі промені сонця. Вона просто не могла зосередитися. А всі ці очі дивилися на неї.

Її увагу привернула голосна розмова. Чоловік у сорочці й краватці лаявся й намагався прорватися повз патрульного.

— Слухайте, мені на ділову зустріч треба! Я і так уже на цілу годину спізнююся, а ви почепили цю стрічку навколо мого авто і кажете, що поїхати ним я не зможу! Чорт забирай, це моє авто!

— Сер, ми на місці злочину.

— Це був нещасний випадок!

— Ми цього ще не встановили.

— А вам цілий день потрібен, щоб це второпати? Нас би послухали! Усі навколо чули, що сталося!

Ріццолі підійшла до чоловіка. Його обличчя вилискувало від поту. Зараз, об одинадцятій тридцять, сонце стояло майже в зеніті й свердлило землю, як погляд недоброго ока.

— Сер, що саме ви чули? — запитала вона.

— Те саме, що й усі інші, — фиркнув він.

— Гучний удар?

— Ну, так. Десь о сьомій тридцять. Я саме з ванної виходив. Дивлюся у вікно — а він тут, на тротуарі. Це небезпечний поворот, ви ж бачите. Усякі придурки, які ледве вміють за кермом

сидіти, вилітають з-за рогу, як кажани з печери. Мабуть, його збила вантажівка.

— Ви бачили вантажівку?

— Ні.

— Чули, як вона проїхала?

— Ні.

— І легкової машини ви не бачили?

— Легкова машина чи вантажівка, яка різниця? — Він зни-
зав плечима. — Усе одно його збили і втекли.

Одна й та сама історія вже разів шість траплялася в цій частині міста: десь між сьомою тридцять і дев'ятою тридцять уранці на вулиці лунав гучний удар. Люди не бачили, що сталося, лише чули звук падіння і знаходили тіло. Ріццолі вже припустила, що хтось міг викинутися з вікна, — і відкинула цю гіпотезу. Будинки тут були двоповерхові. Падіння із цієї висо-
ти не могло б так понівечити тіло. Розірвати його на шматки могло вибухом, але жодної його ознаки Ріццолі не бачила.

— То я можу забрати свою машину? — запитав чоловік. — У мене зелений «форд».

— Отой, зі шматками мозку на багажнику?

— Ага.

— А ви як думаєте? — огризнулася вона й відійшла, щоб поговорити з медекспертом.

Він сидів навпочіпки посеред дороги, вивчаючи плями на асфальті.

— Мудакуваті тут люди, — сказала Ріццолі. — На загиблого всім начхати. І ніхто його не знає.

Ешфорд Тірні і далі дивився на асфальт. Між нечисленних жмутків сивого волосся виднілася лискуча від поту шкіра скальпа. Ешфорд Тірні сьогодні здавався Ріццолі старішим і втомленішим, ніж будь-коли. Намагаючись підвестися, він простягнув руку, жестом благаючи про допомогу. Взявши

його за руку, вона відчула, як важко його натомленим кісткам і артритним суглобам. Цей старий джентльмен-південець із Джорджії так і не звик до бостонської безцеремонної прямолінійності Ріццолі, а вона, у свою чергу, так і не звикла до його педантичності. Лише рештки людських тіл на столі для аутопсії об'єднували доктора Тірні з Ріццолі. Але зараз, допомагаючи йому звестися на ноги, вона засмутилася, відчуваючи, як він підупав на здоров'ї. Їй пригадався власний дідусь. Він з усіх онуків любив її найбільше. Можливо, бачив у ній, такій гордій і впертій, себе. Вона допомагала йому підвестися з глибокого крісла, і його скалічена інсультом рука чіплялася за неї, мов пазуриста лапа. Навіть таких жорстких людей, як Альдо Ріццолі, роки перемелювали й нівечили їхні кістки й кінцівки. Вона бачила, як безжально обійшовся час із доктором Тірні, який за цієї спеки ледве тримався на ногах. Вийнявши хусточку, він промокнув чоло.

— Феноменальна справа — якраз на завершення моєї кар'єри, — сказав він. — То як, детективе, прийдете на прощальну вечірку?

— Е-е-е... На яку вечірку?

— Ту, яку ви готуєте для мене як такий собі сюрприз.

— Так, прийду, — зізналася Ріццолі.

— Ха! Від вас завжди можна дістати чітку відповідь. Наступного тижня?

— Ні, за два тижні. І я нічого вам не казала, гаразд?

— Насправді я радий, що ви сказали. — Він подивився собі під ноги. — Я не надто люблю сюрпризи.

— То що тут у нас, доку? Його збили і втекли?

— Здається, отут він упав на асфальт.

Ріццолі подивилися на велику пляму крові. Потім на вкриті простирадлом тіло, яке лежало за добру дюжину метрів далі, на тротуарі.

— Кажете, він упав тут, а потім перелетів аж туди? — перепитала Ріццолі.

— Схоже на те.

— Здається, то була дуже велика вантажівка...

— Ідеться не про вантажівку, — загадково промовив доктор Тірні.

Він пішов вулицею, уважно дивлячись під ноги.

Ріццолі рушила за ним, відганяючи зграї мух. Тірні зупинився футів за тридцять і показав на шмат якоїсь сіруватої субстанції на узбіччі.

— Мозок, — пояснив він.

— То його не вантажівкою переїхало?

— Ні. І не легковим автомобілем.

— Але в цього чувака сліди від шин на сорочці.

Тірні підвів голову, уважно роздивляючись вулицю, тротуари, будівлі.

— Ви нічого цікавого не помітили на місці злочину, детективе?

— Крім трупа, якому геть мозок вибило?

— Погляньте на місце, де він упав, — Тірні махнув рукою на ділянку, над якою нещодавно сидів навпочіпки. — Бачите, як розлетілися фрагменти тіла?

— Так. У всіх напрямках. А ця точка — центр кола.

— Саме так.

— На вулиці жвавий рух, — сказала Ріццолі. — Машини вилітають з-за рогу на повній швидкості. Крім того, на сорочці в жертви сліди від шин.

— Погляньмо на ці сліди ще раз.

Коли вони знову підійшли до тіла, до них приєднався Баррі Фрост, блідий і трохи зніяковілий.

— Господи, Боже мій, — простогнав він.

— Ви як? — запитала Ріццолі.

— Може, у мене гастроентерит чи щось таке?

— Чи щось таке, — відповіла вона.

Їй завжди подобався Фрост, веселий і життєлюбний, тож дуже сумно було бачити його приниження. Вона поплескала його по плечу й підбадьорила материнською усмішкою. Фроста хотілося опікати — навіть таким жінкам, як Ріццолі, дуже далеким від материнських інстинктів.

— Наступного разу візьму вам паперовий пакет, — сказала вона.

— Знаєте, я справді думаю, що в мене якийсь розлад шлунка... — пробурмотів він, плентаючись позаду.

Вони підійшли до тіла. Доктор Тірні щось пробурчав, опускаючись навпочіпки — його кінцівки відчайдушно опиралися цьому насиллю. Він підняв одноразове простирadlo. Фрост пополотнів і на крок відступив. Ріццолі примусила себе стояти на місці.

Тулуб розірвало на дві частині приблизно по лінії пупка. Верхня, вдягнена в бежеву бавовняну сорочку, простягнулася із заходу на схід. Нижня, у блакитних джинсах, лежала перпендикулярно до неї. Ці дві половини з'єднувалися лише кількома смужками шкіри і м'язів. Внутрішні органи вивалилися й лежали навколо безформним місивом. Череп ззаду було розбито, і мозок вилився.

— Молодий чоловік, вага тіла нормальна. Можливо, латиноамериканського або середземноморського походження, — сказав Тірні. — Грудний відділ хребта, ребра, ключиця і кістки черепа свідчать про явні ознаки переломів.

— І це не тому, що він потрапив під вантажівку? — запитала Ріццолі.

— Безумовно, вантажівка могла завдати таких серйозних травм, — відповів доктор Тірні, кидаючи їй виклик поглядом своїх блідо-блакитних очей. — Але чи хтось бачив або чув, як проїжджає машина?

— На жаль, ні, — визнала вона.

Фрост нарешті здобувся на кілька слів:

— Знаєте, мені здається, що на сорочці в нього не сліди від шин.

Ріццолі уважно подивилася на чорні смуги на грудях сорочки загиблого. Вдягнуеною в латексну рукавичку рукою вона торкнулася однієї зі смуг, а потім, обмірковуючи нову інформацію, глянула на свій палець, який забарвився чорним.

— Ваша правда, — сказала вона. — Це не сліди від шин, а мастило.

Вона підвела голову й подивилася на дорогу. Там мали бути криваві сліди від шин. Уламки скла чи пластику від такого сильного зіткнення машини з людським тілом.

Деякий час усі троє мовчали. Вони просто презирнулися, коли раптом спало на гадку єдино можливе пояснення. І, немовби на підтвердження цієї гіпотези, у небі загудів літак. Ріццолі примружилась і побачила, як над головою пролітає «Боїнг-747», знижуючись перед заходом на посадку в міжнародному аеропорту Логан.

— Господи, — мовив Фрост, затуляючи очі від сонця. — Яка висота! Будь ласка, скажіть, що він упав на землю вже мертвим.

— Це дуже ймовірно, — відповів Тірні. — Гадаю, він упав, коли літак пішов на посадку. Якщо припустити, що це був міжнародний рейс...

— Ну, так, — сказала Ріццолі. — Скільки нелегалів намагається вирватися зі своїх країн? — Вона подивилася на оливково-смагляву шкіру мертвого чоловіка. — Отже, він летів, скажімо, з Південної Америки...

— На висоті щонайменше тридцять тисяч футів, — додав Тірні. — Ніші для шасі не герметизуються. Швидка декомпре-

сія. Переохолодження. Навіть посеред літа на таких висотах температура дуже низька. Декілька годин у таких умовах — і він втратив свідомість від гіпотермії та браку кисню. А може, його перемололо ще на зльоті, коли прибирали колеса шасі, й під час польоту він сконав.

Лекцію перервав сигнал пейджера Ріццолі — а це неодмінно мало перетворитися на лекцію: доктор Тірні лише починав. Ріццолі глянула на номер, але не впізнала його. Код міста Ньютон... Вона дістала телефон і набрала номер.

— Детектив Корсак слухає, — відповів чоловічий голос.

— Ріццолі. Ви надсилали мені повідомлення на пейджер?

— Ви з мобільного телефонуєте?

— Так.

— А могли б перейти на стаціонарний телефон?

— Ні. Зараз — ні.

Вона не знала, хто такий цей детектив Корсак, і хотіла якомога швидше закінчити розмову.

— Не хочете сказати мені, про що йдеться?

Він мовчав. Ріццолі чула голоси і тріскотіння рацій.

— Я зараз у Ньютоні на місці злочину, — сказав він. — Гадаю, ви маєте приїхати й подивитися.

— Ви просите допомоги в бостонській поліції? Можу направити вас до колег з мого відділку.

— Я намагався зв'язатися з детективом Муром, але мені сказали, що він у відпустці. Тому телефоную вам.

Він знову замовк, а тоді додав, тихо і багатозначно:

— Йдеться про справу, яку ви з Муром вели минулого літа. Ви знаєте, про що я.

Ріццолі мовчала, чудово знаючи, про що він. Та справа ще не відпустила її. Спогади виривалися на поверхню в кошмарах.

— Далі, — тихо сказала вона.

— Адресу запишете?

Ріццолі дістала блокнот.

За мить вона знову повернулася до доктора Тірні.

— Я бачив схожі травми в людей, у яких не розкрився парашут. Під час падіння з великої висоти тіло досягає граничної швидкості приблизно двісті футів на секунду. Цього достатньо, щоб отак його розірвати.

— З біса висока ціна за вхідний квиток до цієї країни, — сказав Фрост.

Над ними заревіли двигуни ще одного джета¹. Його тінь пронеслася по землі, наче орлина.

Ріццолі подивилася в небо. Уявила собі тіло, яке падає, перевертаючись у повітрі. Подумала про тисячу футів холодного повітря, яке свистіло, проносячись повз нього. А тоді повітря потеплішало, бо земля наближалася.

Подивилася на прикриті простирадлом рештки чоловіка, який насмівся мріяти про новий світ і краще майбутнє.

«Ласкаво просимо до Америки».

У Ньютоні перед місцем злочину виставили чергувати поліцейського-новачка, який не впізнав Ріццолі. Зупинивши її біля поліцейської стрічки, він звернувся до неї різким тоном, який пасував до новенької уніформи. На його бейджі Ріццолі прочитала: «РІДЖ».

— Мем, це місце злочину.

— Я детектив Ріццолі, бостонський департамент поліції. До детектива Корсака.

— Посвідчення, будь ласка.

Вона цього не очікувала, тому довелося полізти до сумочки. У Бостоні абсолютно всі поліцейські чудово знали, хто

¹ Від англ. Jet — реактивний літак. (Тут і далі прим. пер.)

вона така, а тут — лише за годину їзди від своєї території, у цьому заможному передмісті — вона мала ритися в сумочці. Вона дістала посвідчення й тицьнула його поліцейському перед очі.

Він глянув і зашарівся.

— Мем, даруйте. Розумієте, одна клята репортерка забалакала мене і пробралася всередину якраз кілька хвилин тому. Я просто не міг допустити, щоб таке повторилося.

— Корсак там?

— Так, мем.

Серед припаркованих на вулиці машин вона помітила білий фургон із написом «Штат Массачусетс. Управління судово-медичної експертизи».

— Скільки жертв? — запитала вона.

— Одна, — відповів поліцейський. — Тіло вже мають виносити.

Поліцейський підняв стрічку, щоб Ріццолі могла пройти на подвір'я. Цвірінькали пташки, у повітрі пахло чаполоччю. «Це вже не південний Бостон», — подумала Ріццолі. Тут усе було бездоганно — від акуратно підстрижених живих огорож із самшиту до газонів, таких яскраво-зелених, що аж не вірилося в їхню справжність. Ріццолі зупинилася на викладеній червоною цеглою доріжці й подивилася на дахи у тюдорівському стилі. «Копія британського маєтку», — подумалося їй. Такий будинок у такому передмісті чесний коп не міг би собі дозволити.

— Уже маєте якісь здогадки? — гукнув їй Рідж.

— Чим цей хлопець заробляв на життя?

— Я чув, що він був хірургом.

Хірург... У Ріццолі це слово викликало особливі спогади. Навіть цього спекотного дня воно вколало її, ніби крижане вістря. Вона зиркнула на вхідні двері й побачила, що ручку

змащено порошком для зняття відбитків пальців. Глибоко вдихнувши, Ріццолі натягнула на черевики бахіли, а на руки — латексні рукавички.

Всередині була дубова підлога і сходи, які піднімалися на карколомну висоту. Крізь кольорове скло вітражного вікна на підлогу ромбами падали різнобарвні промені сонця.

Почулося шурхотіння бахіл — у передпокій ввалився схожий на ведмедя чоловік. Він був одягнений по-діловому, із охайно зав'язаною краваткою, але враження псувалося двома плямами від поту, які розпливалися під пахвами. Під закасаними рукавами ховалися сильні руки, на яких куйовдилися густі чорні волосини.

— Ріццолі? — запитав він.

— Так, це я.

Чоловік підійшов до неї і простягнув руку, але потім опустив, пригадавши, що в рукавичках.

— Вінс Корсак. Вибачте, що в телефонній розмові не зміг розповісти деталей, але тепер скрізь прослушки. Сюди й так уже проповзла репортерка. Сучка.

— Мені казали.

— Слухайте, ви, мабуть, не розумієте, якого біса вас викликали, але я ознайомився з вашими справами за останній рік. Убивства Хірурга. Я подумав, що вам захочеться подивитися.

У неї пересохло в роті.

— Що у вас тут?

— Тіло у вітальні. Доктор Річард Їгер, тридцять шість років, хірург-ортопед. Це його будинок.

Вона подивилася на вітражне вікно.

— Хлопці, тут у вас, у Ньютоні, люксові вбивства.

— Та ні, це все у вас, у Бостоні. Тут такого не повинно траплятися. Тим паче коли йдеться про таку збочену хрінь.

Корсак провів її через передпокій до вітальні. Ріццолі одразу засліпило сонце, яке лилося крізь високе, від підлоги до стелі, вікно на другому поверсі. Тут працювало безліч спеціалістів, але кімната все одно здавалася великою і порожньою — білі стіни й лискуча дерев'яна підлога.

І кров. Хоч би скільки місць злочину Ріццолі бачила, перший погляд на кров щоразу вдаряв по нервах. Тут перерізали артерію, і кров фонтаном вдарила в стіну й лишила слід, схожий на хвіст комети, а потім стікала цівками. Кров із тіла доктора Річарда Їґера. Він сидів на підлозі, прихилившись до стіни, зі зв'язаними за спиною руками і витягнутими вперед ногами. Щиколотки було перемотано скотчем. Голова звисала вперед, затуляючи рану, яка стала причиною смертельної втрати крові, але Ріццолі могла і не дивитися на розсічену шию. Ясно було, що рана глибока й проходить крізь сонну артерію і трахею. Ріццолі добре знала, якими бувають наслідки такої рани, і могла відтворити останні миті за кривавим візерунком на стіні. Із артерії фонтаном виривається кров, наповнюючи легені, жертва хапає повітря через розсічену трахею і захлинається власною кров'ю. На голому торсі чоловіка вже засохли дрібненькі крапельки кривавої мокроти, яку він видихав. Судячи з його м'язів і широких плечей, фізичної сили йому не бракувало — він явно міг би дати відсіч нападнику, але помер у покірливій позі, схиливши голову.

Двоє працівників моргу вже зайшли з ношами і стали поряд, приміряючись, як краще посунути тіло, сковане трупним заціпенінням.

— Коли о десятій ранку його оглядала судмедексперт, вона виявила посмертну зміну кольору шкіри, — сказав Корсак. — На її думку, він помер уночі, між дванадцятою і третьою.

— Хто його знайшов?

— Медсестра з його клініки. Коли вранці він не прийшов і не відповів на дзвінки, вона приїхала сюди. Знайшла його приблизно о дев'ятій. А його дружини тут немає.

— Дружини? — перепитала Ріццолі, поглянувши на Корсака.

— Гейл Їгер, тридцять один рік. Зникла.

Ріццолі знову відчула такий само холод, що й перед вхідними дверима.

— Викрадення?

— Я лише сказав, що вона зникла.

Ріццолі подивилася на сильне тіло Річарда Їгера. Не вірилося, що він піддався смерті.

— Розкажіть мені про цих людей, про їхній шлюб.

— Щасливе подружжя — так усі кажуть.

— Так завжди кажуть.

— У даному разі це схоже на правду. Одружені лише два роки. Цей будинок купили рік тому. Вона — медсестра в його клініці, тому в них однакові коло спілкування і графік роботи.

— Яка близькість.

— Так. Я б звихнувся, якби цілий день повсюди натикався на дружину. Але ці двоє, здається, добре ладнали. Минулого місяця він на цілі два тижні взяв відпустку, просто щоб побути з нею вдома після смерті її матері. Як ви гадаєте, скільки може заробити хірург-ортопед за два тижні? П'ятнадцять-двадцять тисяч баксів? Йому дорого обійшлося піклування про неї.

— Отже, вона цього потребувала.

— Усе одно так не кожен вчинив би, — знизав плечима Корсак.

— Отже, ви не бачите причин, з яких вона б захотіла його покинути?

— Жодної. І ще менше причин його прирізати.

Ріццолі глянула на вікна. За деревами й кущами не видно було сусідніх будинків.

— Ви сказали, що він помер між дванадцятою і третьою.

— Ага.

— Сусіди щось чули?

— У будинку зліва нікого немає — мешканці поїхали до Парижа. Нічогенько люди живуть... А сусіди справа міцно спали.

— Він вдерся в будинок?

— Так, крізь кухонне вікно. Комашину сітку зірвано. Далі було використано інструмент для розрізання скла. На квітнику сліди сорок четвертого з половиною розміру. І сліди крові в цій кімнаті — з таким само відбитком підшви.

Корсак дістав хусточку й витер чоло — він належав до тих нещасливих людей, для яких просто не існує достатньо потужних антиперспірантів. За кілька хвилин розмови з Ріццолі плями поту під пахвами збільшилися.

— Покладімо його на простирадло, — сказав один із працівників моргу.

— Голову тримай! У нього ж голова відвалюється!

— О чорт!

Ріццолі й Корсак мовчки дивились, як доктора Їгера боком кладуть на одноразове простирадло. Від трупного заціпеніння тіло залякло під кутом дев'яносто градусів, і люди з моргу тепер сперечалися про те, як у цій недоладній позі класти його на носі.

Раптом Ріццолі помітила на підлозі якийсь білий черепок біля того місця, де сидів Їгер. Вона опустила на навпочіпки й підняла маленьку скалочку порцеляни.

— Розбита чашка, — сказав Корсак.

— Що?

Біля вбитого знайшли блюдце і чашку. Схоже на те, що вони були в нього на коліні й упали. Ми вже спакували черепки,

щоб зняти відбитки пальців. Не запитуйте мене, що воно таке, — додав він, помітивши її здивований погляд, і знизав плечима.

— Щось символічне?

— Ага. Ритуальне чаювання з мерцем.

Ріццолі подивилася на скалочку порцеляни, що лежала в її обтягнутій латексом долоні, намагаючись зрозуміти, що вона означає. В животі в неї скрутився тугий вузол. Страшне відчуття впізнання: *перерізане горло, руки й ноги, зв'язані скотчем, проникнення до помешкання вночі через вікно, заскочені зненацька жертви.*

І зникла жінка.

— Де спальня? — запитала Ріццолі.

Вона не хотіла її бачити. Боялася її бачити.

— Так, саме спальню я хотів вам показати.

У коридорі, який вів до спальні, на стінах висіли чорнобілі фотографії в рамках. Не усміхнені сімейні портрети, як у багатьох будинках, а приголомшливі фото оголених жінок. Анонімні тіла, адже обличчя були затемнені. Або моделі відвертали голову від камери. Ось жінка обіймає дерево. Гладенька шкіра, притиснута до шорсткої кори. А ось жінка сидить, схилившись уперед, і довге волосся спадає між голими стегнами. Ось вона тягнеться до неба, і від фізичного напруження на шкірі блищить піт. Ріццолі вдивлялася у фото, яке хтось зачепив — тепер воно висіло криво.

— Це все одна й та сама жінка, — сказала вона.

— Це вона.

— Місіс Їгер?

— Збочення, правда?

Вона завважила ніжний колір шкіри Гейл Їгер.

— Мені це аж ніяк не здається збоченням. Красиві фото.

— Ну хоч як, а спальня отам, — і Корсак показав їй на двері.

Ріццолі зупинилася на порозі. У кімнаті стояло величезне двоспальне ліжко. Схоже було, що ковдру різко здерли, розбудивши людей, які тут спали. Ворс на жовтувато-рожевому килимі здибився двома смугами, які вели від ліжка до дверей.

— Схоже на те, що їх витягнули з ліжка.

— Наш злочинець застав їх сонними, — кивнув Корсак. — Упорався з ними якимось і зв'язав їм зап'ястя і щиколотки. Тягнув їх по килимі в передпокій, а там уже почалася дерев'яна підлога.

Ріццолі була ошелешена діями вбивці. Вона уявляла собі, що він стояв там, де й вона зараз, і дивився, як спить подружжя. Вікно без фіранки високо над ліжком давало достатньо світла, щоб розрізнити, хто жінка, а хто чоловік. Він мав спершу напасти на доктора Їгера — логічно було спочатку взяти під контроль чоловіка, а жінку поки що не чіпати. Це Ріццолі могла собі уявити — як він підходить і нападає. Але що далі?

— Навіщо витягувати їх зі спальні? — запитала вона. — Чому не вбити доктора тут, на місці?

— Не знаю. Тут уже все сфотографували, — сказав Корсак, показуючи на спальню. — Можете заходити.

Ріццолі неохоче увійшла до кімнати, оминаючи сліди на килимі, й наблизилася до ліжка. Вона не побачила крові на ковдрі чи простирадлі. На одній з подушок лежала довга білява волосина. «Сторона місіс Їгер», — подумала вона. Обернувшись до нічного столика, побачила фотографію подружжя. Так, Гейл Їгер справді була білявка, до того ж гарна, зі світло-блакитними очима і золотим пилем веснянок на засмаглій шкірі. Доктор Їгер обіймав її за плече, випромінюючи силу й упевненість чоловіка, який знає, що його зовнішність справляє враження. М'язистий чоловік. Не з тих, хто помирає в спідньому, зі зв'язаними руками й ногами.

— На стільці, — сказав Корсак.

— Що?

— Подивіться на стілець.

Вона озирнулася й побачила стілець у старовинному стилі, зі спинкою з поперечками. На сидінні лежала обережно складена нічна сорочка. Підійшовши, Ріццолі помітила на кремовому атласі яскраво-червоні краплі.

У неї на потилиці ворухнулося волосся, і декілька секунд вона не могла дихати.

Простягнула руку й підняла один із кутиків нічної сорочки. Під складкою теж була кров.

— Ми не знаємо, чия це кров, доктора Їгера чи його дружини, — сказав Корсак.

— Коли він склав сорочку, на ній уже була кров.

— Але більше ніде в кімнаті крові немає. Це означає, що сорочку заплямували деінде. А потім він приніс її сюди, до спальні. Акуратно склав і лишив на цьому стільці як прощальний подаруночок. Вам це нічого не нагадує? — запитав Корсак, трохи помовчавши.

— Ви ж самі знаєте, — відповіла вона, ковтнувши слину.

— Убивця відтворює старий підпис вашого чувака.

— Ні, тут дещо інше. Та тут узагалі все по-іншому. Хірург ніколи не нападав на подружжя.

— Акуратно складена нічна сорочка. Клейка стрічка. Жертви, заскочені в ліжку.

— Воррен Гойт обирав самотніх жінок. Жертв, із якими швидко міг упоратися.

— Але подивіться, як багато спільного! Кажу вам, це хтось наслідує Хірурга. Якийсь псих, який начитався про нього в газетах.

Ріццолі й далі дивилася на нічну сорочку, згадуючи інші спальні, інші місця вбивств. Усі вони відбулися влітку, коли

стояла страшна спека, така, як тепер. Жінки спали з відченими вікнами, і чоловік на ім'я Воррен Гойт пробирався до їхніх будинків. Він приносив свої темні фантазії та скальпелі, інструменти для проведення кривавих ритуалів. А жертви були при тямі, вони відчували кожен дотик леза. Вона подивилася на нічну сорочку, і перед очима постало обличчя Хірурга — звичайнісіньке, цілком банальне, яке вона все ще бачила в кошмарах.

«Але тут попрацював не Воррен Гойт. Його надійно замкнули в такому місці, з якого він не може вирватися. Я точно знаю, адже сама запроторила туди цю падлюку».

— У «Бостон Глоуб» не оминули жодної фізіологічної подробиці, — сказав Корсак. — Ваш убивця засвітився навіть на сторінках «Нью-Йорк Таймс». А тепер хтось відтворює його дії.

— Ні, він працює по-іншому. Він зробив таке, чого ніколи не робив Гойт. Витягнув це подружжя зі спальні до іншої кімнати. Посадив чоловіка на підлогу й перерізав йому горлянку. Схоже на страту або елемент ритуалу. І ще жінка. Він убиває чоловіка, але що він робить з його дружиною?

Ріццолі замовкла, пригадавши скалку порцеляни на підлозі. Розбита чашка. Її раптом скувало холодом від здогадки.

Вона мовчки вийшла зі спальні й повернулася до вітальні. Подивилася на стіну, біля якої сидів доктор Їгер, потім на підлогу, а тоді почала ходити кімнатою, описуючи щоразу більші кола і вивчаючи краплі крові на дерев'яній поверхні.

— Ріццолі?

Вона повернулася до вікна і примружилася від сонця.

— Тут надто багато світла і скла, — відповіла вона. — Ми не можемо все як слід оглянути. Доведеться повернутися ввечері.

— Думаєте застосувати ультрафіолет?

— Інакше ми не побачимо.

— Чого не побачимо?

Ріццолі стала спиною до стіни.

— Доктор Їгер помирав, сидячи он там. Наш невідомий убивця витягнув його зі спальні, посадив біля стінки, так щоб він дивився на середину кімнати.

— Ну, так.

— Навіщо він його тут посадив? Навіщо увесь цей клопіт перед тим, як убити жертву? Мала бути причина.

— Яка причина?

— Убивця посадив Їгера тут, щоб він на щось дивився. Щоб бачив, що відбувається в цій кімнаті.

На обличчі Корсака промайнув страх — він нарешті зрозумів. І подивився на стіну, біля якої сидів доктор Їгер — глядач у театрі жаху.

— Господи, — мовив він. — Місіс Їгер.

2

Ріццолі купила піцу в магазині готових страв і відкопала на дні холодильника древній жмуток салату. Вона повідривала коричневі листочки і дісталася до тих, які умовно можна було назвати їстівними. Цей зів'ялий неапетитний салат вона їла з почуття обов'язку, а не для задоволення. Ріццолі не мала часу на задоволення і їла лише для того, щоб підживитися, — на неї чекала вечірня робота, якої хотілося уникнути.

Трохи пожувавши, вона відштовхнула тарілку й подивилася на яскраво-червоні плями томатного соусу. «Кошмари наздоганяють, — подумала вона. — Ти вважаєш себе захищеною, достатньо сильною і відстороненою, щоб жити з кошмарами. Ти вмієш грати роль і дурити всіх. Але ці обличчя лишаються з тобою. Очі мертвих».

Гейл Ігер теж серед них?

Ріццолі подивилася на свої руки — обидві долоні були позначені однаковими шрамами, схожими на загоєні сліди від розп'яття. Коли ставало вогко й холодно, у неї боліли руки — жорстоке нагадування про те, що Воррен Гойт заповдіяв їй рік тому, проткнувши долоні скальпелями. Вона тоді думала, що настав її останній день. І тепер боліли старі рани, але вона не могла звинувачувати в цьому погоду. Ні, біль повернувся від того, що вона бачила сьогодні в Ньютоні. Акуратно складена сорочка. Кров, яка фонтаном линула на стіну. То була

кімната, в якій навіть повітря обважніло від страху, і Ріццолі відчувала, що Воррен Гойт десь поруч.

Нісенітниця, авжеж. Гойт сидів у в'язниці — там йому і місце. Але її скували холодом спогади про той будинок у Ньюто-ні — почуття жаху було надто знайомим.

Ріццолі хотіла була зв'язатися із Томасом Муром — вони разом працювали над справою Гойта. Він усе знав у таких само подробицях, що й вона, і розумів, яку міцну павутину страху розкинув Хірург навколо них усіх. Але після одруження Мура їхні з Ріццолі шляхи розійшлися. Їх зробило чужими якраз віднайдене Муром щастя. Щасливі люди самодостатні, вони дихають іншим повітрям і підкоряються іншим законам тяжіння. Якщо Мур і не усвідомлював цієї зміни, Ріццолі відчувала її, і втрата їй далася нелегко, хоч вона й картала себе за те, що заздрить його щастю. А ще їй було соромно за ревності до жінки, яка вкрала серце Мура. Кілька днів тому вона отримала поштівку з Лондона — там Мур із Кетрін зупинилися. Прості й короткі слова привітання, нашкрябані на звороті поштівки з музею «Скотланд-Ярду», просто щоб Ріццолі знала: подружжя задоволене відпочинком, у їхньому світі все добре. Згадавши це сповнене оптимізму привітання, Ріццолі подумала, що не повинна тривожити Мура, нагадуючи йому про Хірурга. Вона просто не могла знову привести тінь Воррена Гойта в їхнє життя.

Сидячи за столом, вона прислухалася до вуличного шуму, який підкреслював абсолютну тишу в її квартирі. Озирнулася на вітальню, обставлену лише найнеобхіднішими меблями, на голі стіни, які так і не прикрасила жодною картиною. Єдиною оздобою — якщо тут пасувало це слово — була карта міста, пришпилена до коркової дошки над столом. Минулого літа Ріццолі натикала на цю карту кольорових кнопок, позначаючи, де пройшов Хірург. Вона так жадала визнання, так

хотіла, щоб колеги прийняли її як рівну, що жила й дихала полюванням. І навіть удома їла під похмурою картою маршрутів убивці.

Тепер ці кнопки зникли, але карта лишилася, чекаючи на переміщення іншого вбивці. «Цікаво, що це говорить про мене?» – подумала Ріццолі. Хтось міг би пожаліти її, адже вона, проживши два роки в цій квартирі, спромоглася оздобити її лише оцією картою Бостона.

«Мій ритм життя.

Мій світ».

Коли о дев'ятій десять вечора Ріццолі зупинила машину перед будинком Їгера, всередині не світилося. Вона приїхала першою. Потрапити до будинку не могла, тому просто сиділа в машині, опустивши вікна, щоб трохи подихати свіжим повітрям, і чекала на інших. Будинок стояв у тихому глухому куті, і в сусідів по обидва боки світла теж не було. Це мало спрацювати на них: додаткове світло могло б завадити роботі. Але зараз, сидячи на самоті й чекаючи, поки приїдуть інші, Ріццолі сумувала за яскравими вогнями і людським товариством. Темні вікна будинку дивилися на неї, як скляні очі трупа. Навколо роїлися незліченні тіні, і жодна з них не здавалася невинною. Вона дістала пістолет, зняла із запобіжника і поклала собі на коліно – аж тоді їй стало спокійніше.

У дзеркалі заднього виду побачила фари і зітхнула з полегшенням: приїхав фургон експерта-криміналіста. Ріццолі приборала зброю.

З фургона вийшов молодий широкоплечий чоловік і попрямував до її авто. Коли він нахилився до вікна, блиснула золота сережка у вусі.

– Привіт, Ріццолі.

— Привіт, Міку. Дякую, що знайшов час.

— Гарний райончик.

— Ти ще будинок не бачив.

Засвітилися ще одні фари — приїхав Корсак.

— Уся банда тут, — сказала Ріццолі. — До роботи.

Корсак і Мік не були знайомі. Коли Ріццолі представила їм одне одному в тьмяному світлі, яке падало з фургона, вона помітила, як Корсак витріщився на сержку і як вагався, перш ніж простягнути Мікові руку. Вона майже чула, які думки крутяться в голові у Корсака: «Качок із сержкою. Напевно, гей».

Мік почав діставати обладнання.

— Я привіз новий «Міні Краймскоп 400»¹, — сказав він, — із дуговою потужністю чотириста ватів. Він утричі яскравіший за стару лампу від «Дженерал Електрик». Ми ще ніколи не працювали з таким сильним джерелом світла. Тут лампа навіть потужніша за 500-ватну ксенонову. — Він глянув на Корсака. — Допоможете занести?

І перш ніж Корсак здобувся на відповідь, Мік тицьнув йому в руки алюмінієвий футляр для фотоапарата і продовжив діставати обладнання з фургона. Корсак стояв там із футляром у руках, немовби не вірячи в те, що відбувається, а тоді роздратовано поплентався до будинку.

Коли Ріццолі й Мік підійшли до вхідних дверей із упакованим «Краймскопом», кабелями й захисними окулярами, Корсак уже ввімкнув світло і навстіж розчинив двері. Натягнувши бахіли, вони увійшли.

Як і Ріццолі раніше, Мік зупинився на порозі й захоплено подивився на високі круті сходи.

— Там іще вітраж угорі, — сказала Ріццолі. — Бачив би ти його вдень.

¹ «Міні Краймскоп 400» — ультрафіолетова лампа для огляду місця злочину.

Із вітальні визирнув розлючений Корсак.

— Ми тут працюємо чи інтер'єром милуємося?

«Де ти відкопала цього козла?» — німим поглядом запитав Мік у Ріццолі. Та знизала плечима.

— Сюди, — сказав Корсак, коли Ріццолі й Мік увійшли до кімнати.

Хоча він одягнув іншу сорочку, по ній теж розпливалися плями поту. Він випнув щелепу і широко розставив ноги, ніби розлючений капітан Блай¹ на палубі свого корабля.

— Зосереджуємося на цій ділянці підлоги.

Кров цього разу так само викликала страх. Поки Мік налаштовував обладнання, під'єднуючи кабель, установлюючи камеру і штатив, Ріццолі піймала себе на тому, що дивиться в стіну.

Хай би скільки відчищали цю пляму, тут назавжди залишиться привид убивства — мовчазне свідчення про нього, біохімічні сліди.

Але зараз вони шукали не кров, а щось набагато менш помітне. Тому й потребували нового джерела світла, яке показало б дещо невидиме для неозброєного ока.

Ріццолі знала, що світло — це просто електромагнітна енергія, що рухається хвилями. Світло, видиме для людського ока, має довжину хвилі 400—700 нанометрів. Коротші хвилі ультрафіолетового діапазону залишаються невидимі. Але коли ультрафіолетове світло потрапляє на природні й штучні матеріали, воно якимось взаємодіє з електронами

¹ Вільям Блай — британський мореплавець, учасник останнього плавання Джеймса Кука і битви під командуванням адмірала Нельсона. Був губернатором однієї з британських колоній на території Австралії. Найвідомішим епізодом його кар'єри стало плавання на Таїті: на кораблі «Баунті», капітаном якого він був, збунтувалася команда. Історія цього плавання і бунту стала темою кількох художніх екранізацій.

в цих матеріалах, і в результаті утворюється видиме світло. Цей процес називається флуоресценція. Ультрафіолетове світло відбивається від біологічних рідин, шматочків кісток, волосся і волокон. Саме тому Ріццолі попросила привезти «Міні Краймскоп». У світлі ультрафіолетової лампи могли стати видимими цілком нові докази.

— Загалом усе готово, — сказав Мік. — Нам потрібне максимальне затемнення в цій кімнаті. — Він подивився на Корсака. — Чи ви могли б для початку вимкнути світло в холі, детективе Корсак?

— Чекайте, а захисні окуляри? Хіба ультрафіолетове світло не шкідливе для очей?

— Та довжина хвилі, з якою я працюю, абсолютно безпечна.

— Все одно я хотів би взяти окуляри.

— У тій коробці. Там на всіх вистачить.

— Я вимкну світло, — сказала Ріццолі.

Вона вийшла в хол і клацнула вимикачами, а коли повернулася, Корсак і Мік усе ще стояли так далеко один від одного, як могли, немовби боялися підхопити якусь інфекційну хворобу.

— То куди світити? — запитав Мік.

— Розпочнімо з того кінця. Отам знайшли вбитого, — сказала Ріццолі. — А тоді рухайся по кімнаті колами, збільшуючи радіус.

Мік роззирнувся навколо.

— Тут бежевий килим. Він світлитиметься під лампою. І ота біла канапа теж. Я просто попереджаю, що на такому тлі важко буде щось знайти.

Він глянув на Корсака. Той уже почепив окуляри. На ньому вони мали вигляд сонцезахисних. Детектив тепер став схожим на підстаркуватого невдачу, який намагається здаватися крутим.

— Вимкніть світло в цій кімнаті, — сказав Мік. — Глянемо, наскільки темно тут може бути.

Корсак натиснув вимикач, і у вітальні стало темно. Крізь широкі вікна без штор сялося бліде сяйво зірок, але місяця на небі не було і великі дерева на задвірку заступали освітлену вулицю.

— Непогано, — сказав Мік. — Працювати можна. Тут краще, ніж на деяких місцях злочину — мені там доводилося повзати, накинувши на себе ковдру. Знаєте, зараз іде розробка систем, які можна буде використовувати вдень. Скоро нам уже не доведеться блукати наосліп у темряві.

— Ну ж бо, перейдемо до справи! — огризнувся Корсак.

— Я просто думав, що вам цікаво буде дізнатися більше про ці технології.

— Яюсь іншим разом.

— Без проблем, — незворушно відповів Мік.

Коли увімкнулося блакитне світло «Краймскопа», Ріццолі теж наділа захисні окуляри. У темній кімнаті моторошно завітналися контури меблів. Килим і канапа відбивали світло, як і попереджав Мік. Блакитне сяйво перемістилося до протилежної стіни, біля якої знайшли тіло доктора Їгера. На стіні яскраво зблиснули якісь пасма.

— Гарно, правда? — сказав Мік.

— Що це? — запитав Корсак.

— Волосини, які приклеїлися до кривавої плями.

— А, так. Неймовірна краса.

— Посвіти на підлогу, — попросила Ріццолі. — Отам воно і буде.

Мік спрямував світло вниз, і під ногами в них виринув із темряви цілий світ волокон і волосин. Тут уже пропилососили експерти-криміналісти, збираючи всі можливі докази, але ці сліди людської присутності залишилися.

— Що сильнішим є світло, то більша флуоресценція, — сказав Мік, роздивляючись підлогу. — Ось чому це нове обладнання таке круте. Чотириста ватів — і достатньо світла, щоб побачити все. Ефбеерівці купили сімдесят одну таку лялю. Вони такі маленькі, що їх можна в літак із собою проносити.

— Ви що, схибнулися на техніці? — запитав Корсак.

— Люблю класні гаджети. Я інженер за основною освітою.

— Та ну?

— А що вас так дивує?

— Не думав, що в цій сфері є такі хлопці.

— Які — такі?

— Ну, сережка і таке інше. Ви розумієте, про що я.

— Інколи краще жувати, ніж говорити, — зітхнула Ріццолі.

— А що я такого сказав? — не вгавав Корсак. — Я ж їх не принижую. Я просто зауважив, що серед них мало інженерів. Вони зазвичай займаються мистецтвом, театром і всяким таким. Ну, це ж добре. Нам потрібні митці.

— Я навчався в Массачусетському універсі, — сказав Мік, вирішивши не ображатися. Він і далі сканував підлогу. — Електротехнічна інженерія.

— А, ну електрики непогано заробляють.

— Я б не назвав себе електриком.

Вони рухалися кімнатою, щоразу збільшуючи радіус кола. Ультрафіолетове світло вихоплювало з темряви дедалі нові й нові флуоресцентні цятки — шматочки волосся, тканин і якихось часток, що не піддавалися ідентифікації. Раптом вони підійшли до надзвичайно яскравої ділянки.

— Килим, — сказав Мік. — Хай би з чого він був зроблений, але світиться з біса сильно. На цьому тлі мало що можна побачити.

— Усе одно перевір його, — попросила Ріццолі.

— Там попереду журнальний столик. Зможеш посунути?

Ріццолі простягнула руку. На білому флуоресцентному тлі столик здавався просто геометричною фігурою.

— Корсаку, візьміться за інший край, — сказала вона.

Вони відсунули журнальний столик. Тепер килим перетворився на овальний ставок, який світився яскравим блакитно-білим сяйвом.

— Як на цьому тлі можна щось побачити? — запитав Корсак. — Це те саме, що шукати скло, яке плаває у воді.

— Скло не плаває у воді, — зауважив Мік.

— Ну, так, ви ж у нас інженер. А як вас друзі називають? Мікі?

— А тепер подивімося на канапу, — втрутилася Ріццолі.

Мік спрямував туди лампу. Канапа також світилася, але слабше. Він ретельно пройшов лампою по її м'яких контурах і подушках, але не виявив жодних підозрілих плям, лише декілька довгих волосин і часток пилу.

— Вони жили охайно, — сказав Мік. — Плям немає. І навіть пилу небагато. Готовий посперечатися, що це нова канапа.

— Як добре, — буркнув Корсак. — Я не купував нової канапи відколи одружився.

Ріццолі відчула нездоровий запах поту, коли в темряві Корсак наштовхнувся на неї. Він шумно дихав, немовби мав проблему із додатковими пазухами. У темряві його сопіння звучало ще гучніше. Ріццолі роздратовано відсунулася й зачепила ногою журнальний столик.

— Чорт!

— Обережніше, — сказав Корсак.

Вона хотіла була відповісти, але припнула язика. Атмосфера в кімнаті й так не вирізнялася доброзичливістю. Ріццолі нахилилася розтерти ногу й відчула запаморочення і розгубленість від раптової зміни пози. Довелося сісти навпочіпки, щоб не впасти в темряві. Декілька секунд Ріццолі сиділа,

сподіваючись, що Корсак не наступить на неї — він був такий важкий, що розплющив би її. Вона чула, як чоловіки рухаються за кілька футів від неї.

— Кабель заплутався, — сказав Мік.

Він крутонув «Краймскоп», щоб вивільнити кабель, і промінь лампи раптом метнувся до неї. Вона уважно подивилася на залиту світлом ділянку килима поряд. У рамці флуоресцентних волокон виднілася темна пляма з нерівними краями, менша за десятицентовик.

— Міку, — покликала вона.

— Можеш ніжку столика підняти? Здається, кабель там закрутився.

— Міку!

— Що таке?

— Неси лампу сюди. Світи на килим, просто туди, де сиджу я.

Мік підійшов до неї. Корсак теж — тепер вона чула його застуджене дихання поруч.

— Світи мені на руку. Я тримаю палець біля того місця.

Килим залило блакитним світлом. На тлі флуоресцентного сьйва її рука здавалася чорною.

— Отут, — сказала Ріццолі. — Що це таке?

Мік присів навпочіпки біля неї.

— Якась пляма. Я маю сфотографувати її.

— Але ж пляма темна, — озвався Корсак. — Я думав, ми шукаємо те, що світиться.

— Коли тло флуоресцентне, як волокна цього килима, біологічні речовини можуть здаватися темними, бо вони світяться не так яскраво. Це може бути що завгодно. Доведеться відправити зразок у лабораторію.

— То що, ми виріжемо шматок із цього прекрасного килима лише через те, що знайшли якусь стару пляму від кави?

— Можна спробувати ще одну штуку, — сказав Мік, подумавши.

— Яку?

— Я зміню довжину хвилі. Перемкну лампу в короткохвильовий діапазон.

— І що це нам дасть?

— Якщо все вийде, буде дуже круто.

Мік зайнявся налаштуваннями, потім спрямував світло на ту ділянку, де була темна пляма.

— Дивіться, — сказав він і перемкнув «Краймскоп».

У кімнаті стало темно, хоч в око стрель. Нічого не світило, крім однієї яскравої плями в них біля ніг.

— Що це, в біса, таке? — запитав Корсак.

Ріццолі на мить здалося, що в неї галюцинації. Вона дивилася на цятку, яка немовби горіла примарним зеленим вогнем. І просто в неї на очах зловісне сяйво почало згасати. За кілька секунд вони опинилися в цілковитій темряві.

— Фосфоресценція, — пояснив Мік. — Флуоресценція із запізненням. Таке трапляється, коли ультрафіолетове світло діє на електрони в деяких речовинах. Тоді електронам потрібно трохи більше часу, щоб повернутися до вихідного енергетичного рівня. І під час цього повернення вони виділяють фотони світла. Саме це ми й бачили. Отже, у нас тут пляма, яка світиться яскраво-зеленим, коли її опромінують короткохвильовими ультрафіолетовими променями. Дуже інформативно.

Він піднявся й клацнув вимикачами в кімнаті.

Умить спалахнуло світло. Килим, на який вони щойно так зачудовано дивилися, здавався тепер цілком звичайним. Але Ріццолі не могла побороти відрази, адже вона знала, що тут відбувалося. До бежевих волокон прикипіли свідчення про тортури, яких зазнала Гейл Їгер.

— Це сперма.

— Цілком можливо, — відповів їй Мік, установлюючи триногу для камери і чіпляючи на «кодак» ультрафіолетовий фільтр. — Я тут усе сфотографую, а потім ми виріжемо цю ділянку килима. У лабораторії зразок вивчать під мікроскопом і проведуть реакцію з кислотою фосфатазою, тоді матимемо підтвердження.

Але Ріццолі не потребувала підтвердження. Вона обернулася до заплямованої кров'ю стіни. Пригадала, в якій позі сидів доктор Їгер. З його коліна на дерев'яну підлогу впала чашка і розбилася... Пляма на килимі, яка фосфоресцювала зеленим, підтвердила страхи Ріццолі. Вона зрозуміла, що тут відбувалося, із такою само певністю, ніби стояла тут і дивилася від початку до кінця.

«Ти витягнув їх із ліжка до цієї кімнати з дерев'яною підлогою. Зв'язав чоловікові зап'ястя і щиколотки. Заклеїв рот скотчем, щоб тебе не відволікали криками. Посадовив його тут, біля стіни, у театрі одного німого глядача. Річард Їгер живий і цілком свідомий того, що ти збираєшся робити. Але не може боротися. Не може захистити дружину. А ти, щоб знати про його пручання і рухи, ставиш йому на коліно чашку і блюдечко — запобіжну систему. Вони впадуть на підлогу і розіб'ються, якщо йому вдасться звестися на ноги. Поринувши у власне задоволення, ти не можеш стежити за діями доктора Їгера, але й не хочеш, щоб тебе заскочили зненацька.

Але ти хочеш, щоб він дивився».

Ріццолі поглянула на пляму, яка світилася яскраво-зеленим. Якби вони не посунули журнальний столик, якби не шукали саме такий слід, то могли б пропустити його.

«Ти взяв її тут, на цьому килимі. Взяв перед очима чоловіка, який нічого не міг зробити, щоб захистити її. Який навіть себе не міг захистити. І коли було вже по всьому, коли ти оволодів

своїм трофеєм, одна крапелька сперми лишилася на цьому килимі, висохла і стала невидимою для неозброєного ока плівочкою».

Чи дістав він задоволення від убивства чоловіка? Чи зупинився, стискаючи ніж, щоб насолодитися моментом? Чи, може, просто зробив те, що логічно випливало із попередніх дій? Чи вбивця взагалі щось відчував, коли схопив Річарда Їгера за волосся і притиснув лезо до його шиї?

У кімнаті вимкнули світло. Мік знову і знову клацав своєю камерою, фотографуючи темну пляму посеред флуоресцентного саява на килимі.

«І коли справу завершено і доктор Їгер сидить, похиливши голову, а стінка позаду заюшена його кров'ю, ти проводиш ритуал, запозичений із арсеналу іншого вбивці. Ти складаєш заплямовану нічну сорочку місіс Їгер і залишаєш на видноті в спальні, точнісінько як Воррен Гойт.

Але ти ще не закінчив. То був лише перший акт. Нові страшні задоволення ще попереду.

І тому ти забираєш жінку».

У кімнаті увімкнули світло, і воно боляче вдарило по очах. Ріццолі почувалася дезорієнтованою і тремтіла. Її трусило від страхів, яких вона не відчувала уже багато місяців. А ще не давало спокою відчуття, що ці двоє чоловіків явно помітили її стан — адже в неї пополотніло обличчя і руки не слухалися. Раптом перехопило дихання. Вона вийшла з кімнати, потім із будинку і зупинилася, хапаючи ротом повітря. За спиною пролунали чийсь кроки, але Ріццолі не озирнулася.

— Ви як?

Лише коли Корсак заговорив, вона зрозуміла, що це він.

— Добре.

— З вашого вигляду я б так не сказав.

— Трохи млосно, от і все.

— Флешбек? Справа Гойта, чи не так? Ви це побачили, і вас вибило з колії.

— Звідки ви можете знати?

Він помовчав, а тоді фиркнув:

— Ну справді. Чорт забирай, звідки я можу знати?

І пішов назад до будинку.

— Корсаку! — гукнула вона, озирнувшись.

— Що?

Вони обмінялися поглядами. У нічному повітрі не було нічого відразливого, навпаки, прохолодна трава пахла приємно. Але страх згущувався, як нудота під горлом.

— Я знаю, що вона відчуває, — тихо сказала Ріццолі. — Знаю, крізь що їй доводиться пройти.

— Ви про місіс Їгер?

— Знайдіть її! Ви маєте зробити все можливе.

— Її фото постійно показують у новинах. Ми перевіряємо всі повідомлення, усі телефонні дзвінки, але знаєте, — Корсак зітхнув, похитавши головою, — я вже сумніваюся, що він залишив її живою.

— Залишив. Я точно знаю.

— Звідки така певність?

Вона обхопила себе руками, щоб не тремтіти.

— Бо Воррен Гойт не вбив би її одразу.

3

З усіх своїх обов'язків у бостонському відділі вбивств Ріццолі найменше подобалися відвідини скромного цегляного будинку на вулиці Олбані. Вона підозрювала, що морг так само діє на нерви і колегам-чоловікам, але доводилося особливо старанно тримати себе в руках. Чоловіки добре помічали слабкі місця і не пропустили б нагоди пройтися по них брудними чоботами і солоним жартом. Ріццолі розвинула в собі стоїчну витримку і вміння спокійно стояти перед столом для розтинів, хоч би що там відбувалося. Ніхто не здогадувався, яких зусиль їй коштувало отак незворушно заходити в цю будівлю. Вона знала, що чоловіки вважають її безстрашною Джейн Ріццолі, сучкою зі сталевими ядрами. Але сидючи у своїй машині на парковці за відділом медичної експертизи, вона не почувалася ані безстрашною, ані сталевою.

Тієї ночі вона погано спала. До її снів — уперше за кілька тижнів — знову прокрався Воррен Гойт. Прокинулася мокра від поту, з болем у старих ранах.

Тепер вона подивилася на пошрамовані долоні — і раптом відчула бажання завести двигун і поїхати геть, щоб за всяку ціну уникнути випробування, яке чекало на неї всередині. Вона могла не брати участі в усьому цьому. Врешті-решт, убивство сталося в Ньютоні — не на її території. Однак Джейн Ріццолі ніколи не була боягузкою, і тепер гордість не дозволила б їй відступити.

Вона вийшла з машини, рвучко захряснувши дверцята, і переступила поріг будівлі.

До секційної зали увійшла останньою. Інші троє кивнули їй, коротко привітавши. Корсак нап'яв широчезний медичний халат і шапочку. В сіточці для волосся він скидався на огрядну домогосподарку.

— Я щось пропустила? — запитала Ріццолі, теж вдягаючи халат, щоб на одяг, бува, щось не бризнуло.

— Нічого. Ми тут почали говорити про скотч.

Аутопсію проводила доктор Мора Айлс. Рік тому, коли вона стала судмедекспертом у штаті Массачусетс, відділ убивств охрестив її Королевою Покійників. Сам доктор Тірні переманив її в Бостон із прекрасної посади в Каліфорнійському університеті. Незабаром бостонська преса також почала називати її Королевою Покійників. На перше судове засідання вона прийшла вся в чорному, як ґотеса. І поки піднімалася сходишками будівлі суду, журналісти не випускали з об'єктивів королівську поставу цієї жінки із надзвичайно блідим обличчям, на якому підмальовані червоною помадою губи виділялися кривавою ранною. Чорне, як вороняче крило, пряме волосся Мори спадало до плечей, а над чолом було підстрижене. Розповідаючи про результати медичної експертизи, вона трималася незворушно. Під час судового засідання її ніщо не могло вивести з рівноваги. Адвокат намагався фліртувати й лестити, а потім, впавши у відчай, вдався до прямої агресії, але доктор Айлс відповідала на його запитання бездоганно логічно, і з обличчя її не сходила усмішка Мони Лізи. Преса була в захваті від неї. Адвокати перед нею тремтіли. А копам з відділу вбивств ця жінка, яка обрала життя в товаристві трупів, здавалася моторошною і разом із тим чарівною.

Доктор Айлс керувала аутопсією незворушно, як завжди. Так само індіферентно поведився її асистент Йошима, роз-

кладаючи інструменти й налаштовуючи світло. І Мора Айлс, і асистент дивилися на тіло Річарда Їґера з холодною цікавістю науковців.

Закляклий труп, який Ріццолі бачила вчора, устиг розм'якнути. З доктора Їґера зірвали скотч, зняли труси і змили майже всю кров. Він лежав, розкинувши по боках набряклі руки — від трупних плям і тугих пут вони побуряковіли, і шкіра ніби перетворилася на суцільний синець. Однак усі дивилися не на руки, а на перерізане горло.

— *Coup de grâce*¹, — сказала Айлс, вимірюючи рану. — Чотирнадцять сантиметрів.

— Дивно, що рана здається не надто глибокою, — зауважив Корсак.

— Це тому, що розтинали за лініями Ланґера². Шкіра стягується по краях, а насправді рана глибша, ніж здається.

— Шпатель для язика? — запропонував Йошіма.

— Дякую.

Айлс обережно ввела в рану заокруглену дерев'яну лопатку, пробурмотівши собі під ніс: «Скажіть “а”...»

— Та що ви таке робите? — не зрозумів Корсак.

— Вимірюю глибину рани. Близько п'яти сантиметрів.

У збільшувальне скло доктор зазирнула у відкриту червону рану.

— Перерізано ліву сонну артерію та яремну вену. Розсічено трахею. Судячи з рівня розтину трахеї — якраз під щитовидним хрящем, — жертву тягнули за шию. — Вона подивилася на двох детективів. — Убивця точно націленим ударом розітнув шию, тримаючи жертву за голову.

¹ *Coup de grâce* (фр.) — смертельний удар.

² Карл Ланґер — австрійський анатом, який систематизував лінії розтягнення шкіри на людському тілі.

— Страта, — сказав Корсак.

Ріццолі пригадала, як в ультрафіолетовому світлі «Крайм-скопа» блиснуло пасмо волосся, що приліпилося до закривавленої стіни. Волосся доктора Їгера, шматок його скальпу, відрізаний лезом...

— Яке лезо використовували? — запитала вона.

Айлс із відповіддю не квапилася.

— Скотч, — сказала натомість вона Йошимі.

— Стрічки уже наготовані, он там.

— Я з'єднаю краї, а ви допоможіть із клейкою стрічкою.

Корсак нервово розсміявся, збагнувши її задум.

— Ви хочете склеїти йому шию скотчем?

Айлс іронічно поглянула на нього.

— Думаєте, краще суперклеєм?

— Це щоб голова трималася? — не вгавав Корсак.

— Та ви що, детективе, на скотчі навіть ваша голова не триматиметься.

Айлс подивилася в збільшувальне скло і кивнула.

— Добре, Йошимо, тепер я бачу.

— Що ви бачите? — запитав Корсак.

— Чарівну силу скотчу. Детективе Ріццолі, ви запитували, яке лезо використовували.

— Тільки не кажіть, що скальпель.

— Ні, не скальпель. Погляньте.

— Це серейторне лезо¹.

— З першого погляду справді так здається.

Ріццолі помітила спокійний виклик в очах Айлс.

— Але тут щось інше?

— Ріжуча кромка не серейторна, бо інший край рани абсолютно рівний. Ці зазубрини — лише на третині довжини рани,

¹ Серейторне лезо — зазубрене лезо із особливим типом заточування.

бачите? Не по всій довжині. Оці розриви утворилися тоді, коли витягали лезо. Убивця увігнав ніж у шкіру під лівою щелепою і повів його до передньої частини горла, закінчивши стінкою трахеї. Зазубрини з'явилися тоді, коли він зробив що хотів і трохи повернув ніж, витягаючи його.

— То від чого вони утворилися по краях?

— Явно не від кінчика ножа. На цьому ножі серейторна заточка нижче — вона й спричинила зазубрини, коли ніж витягували. — Айлс поглянула на Ріццолі. — Використовувався ніж для виживання, як у «Рембо». З таким ножем міг би вийти на полювання мисливець.

«Мисливець». Ріццолі поглянула на масивні м'язисті плечі Річарда Їгера і подумала: «Цей чоловік був не з тих, хто мав себе за легку здобич».

— Що ж, дозвольте й мені дещо прояснити, — сказав Корсак. — Оцей загиблий, доктор Бодібілдер, дивиться, як убивця, блін, дістає ніж, наче у фільмі «Рембо»? Просто сидить і дивиться, як йому перерізають горлянку?

— У нього були зв'язані руки і ноги, — зауважила Айлс.

— Та нехай його спеленали, як Тутанхамона! Будь-яка нормальна людина несамовито пручалася б.

— Правильно, — сказала Ріццолі. — Навіть якщо руки й ноги зв'язані, все одно можна було б відштовхнути вбивцю ногами чи навіть ударити головою, а він просто сидів, прихилившись до стіни.

Доктор Айлс випросталася. Вона мовчки стояла — покоролівськи гордо, ніби на ній було вбрання жриці, а не халат.

— Дайте мені мокрий рушник, — мовила нарешті вона, звертаючись до Йошими. — Спрямуйте світло он туди. Ми маємо ще раз дуже ретельно обтерти його й оглянути шкіру, дюйм за дюймом.

- Що ми шукаємо?
- Коли знайду — скажу.

За декілька секунд, піднявши праву руку трупа, Айлс помітила сліди збоку від грудей. Збільшувальне скло показало дві ледь видимі випуклості. Провівши по шкірі пальцями в рукавичках, Айлс сказала:

— Папули. Потрійна реакція Льюїса.

— Яка реакція? — перепитала Ріццолі.

— Потрійна реакція Льюїса. Слід, який лишився на шкірі. Спочатку ми бачимо еритему — червоні цятки. А потім запалення, спричинене розширенням судин шкіри. І нарешті, на третій стадії, з'являється папула внаслідок підвищення проникності судин.

— Як на мене, схоже на слід від удару тазером¹, — сказала Ріццолі.

— Саме так, — кивнула Айлс. — Маємо типову реакцію шкіри на удар струмом. Використовувався електрошокер, подібний до тазера. Це і знерухомило жертву. Клац — і мозок втрачає контроль над м'язами. Звісно, у вбивці було достатньо часу, щоб зв'язати йому руки і ноги.

— А як довго лишаються ці сліди на шкірі?

— У живої людини вони зазвичай зникають за дві години.

— А в мертвої?

— Смерть зупиняє процеси в шкірі. Тому ми все ще бачимо ці сліди, хоча й ледь помітні.

— Отже, він помер не пізніше ніж за дві години після електрошоку?

— Саме так.

¹ Тазер — електрошокова зброя нелетальної дії. Його використовує, зокрема, американська поліція. Вважається, що тазер, порівняно з іншими електрошокерами, завдає меншої шкоди здоров'ю людини, до якої його застосовано.

— Але тазер вирубає лише на кілька хвилин, — сказав Корсак. — П'ять, максимум десять. Щоб тримати жертву в покорі, убивці довелося б застосовувати нові розряди.

— Тому ми продовжуємо шукати інші сліди, — сказала Айлс, спрямовуючи світло на нижню частину тіла і безжально виставляючи на огляд геніталії Річарда Їгера.

До цієї миті Ріццолі намагалася туди не дивитися. Їй завжди здавалося, що погляд на статеві органи трупа — жорстоке втручання, ще один акт насилля і знущання з жертви. Але тепер на безвільно обвислий пеніс і мошонку світила безжальна лампа. Тіло Річарда Їгера довели до крайньої межі приниження.

— Є ще папули, — сказала Айлс, обтираючи згусток крові. — Ось тут, у нижній частині живота.

— І на цьому стегні, — тихо докинула Ріццолі.

Айлс підвела погляд.

— Де?

Ріццолі показала на сліди на шкірі, які свідчили самі за себе, — саме ліворуч від мошонки. «Отже, такими були останні страшні миті життя Річарда Їгера. Ось він сидить, цілком свідомий, але не може поворухнутися. Не може захистити себе. Великі м'язи, години в тренажерному залі — усе це ні до чого, адже тіло його не слухається. Кінцівки не виконують наказів мозку — внаслідок електричного розряду відбулося коротке замикання в нервовій системі. Ось його витягують зі спальні. Він безпорадний, як оглушена корова на бойні. Саджають біля стіни. Він має побачити, що буде далі. Але ефект тазера короткий. Скоро його м'язи починають посмикуватися, пальці стискаються в кулаки. Він дивиться, як знущаються з його дружини, і лють наповнює тіло адреналіном. Цього разу він ворушиться — м'язи слухаються. Він намагається підвестися, але з коліна падає чашечка і розбивається, виказуючи його.

Вистачає лише одного розряду, щоб він упав без жодної надії піднятись, як Сізіф, який котиться вниз своїм схилом».

Вона подивилася на обличчя Річарда Їґера, на розплющені очі, і подумала про останні образи, які зафіксував його мозок перед смертю. Безпорадно простягнуті власні ноги. На бежевому килимі лежить понівечена дружина. У руці вбивці затиснутий ніж, який наближається до горла.

«У спільній залі шумно. Люди міряють її кроками, як замкнені в клітку звірі. Такими вони і є. Волає телевізор, а металеві сходи, які ведуть до верхніх камер, ляскають від кожного кроку. Наглядачі ніколи не випускають нас із поля зору. Скрізь камери — у душових і навіть у зоні вбиралень. У вікна пункту охорони за нашою метушнею завжди спостерігають. Видно кожен наш рух. Виправний центр Суза-Барановські — заклад шостого рівня безпеки, найновіший серед виправних інституцій штату Массачусетс. Технологічне диво. Тут усе може замикатися і відмикатися без ключів, через комп'ютерний термінал у наглядацькій вишці. Безплотні механічні голоси передають команди через пристрої внутрішнього зв'язку. Усі камери в цій коробці можуть зачинятися і відчинятися дистанційно — наглядачам навіть заходити не доводиться. Бувають дні, коли я сумніваюся, що наші охоронці є істотами з плоті й крові. Можливо, силуети, які ми бачимо крізь скло, — роботи, які можуть рухатися і говорити. Тіла в них обертаються на шарнірах, голови кивають. За мною спостерігають — чи то люди, чи то автомати, — але це не тривожить мене. Вони все одно не можуть побачити мої думки, увійти в темний ліс моїх фантазій. Це місце належить лише мені.

Я сиджу в спільній залі і дивлюся вечірній випуск новин, одночасно гуляючи по тім лісі. Разом зі мною телеведуча, яка

всміхається на екрані. Я уявляю собі її волосся, чорною хвилею розметане по подушці. Бачу піт, що блищить на її шкірі. І в моєму світі вона не всміхається, ні. У неї широко розплющені очі. Величезні зіниці схожі на бездонні вири. Вона розкриває рот, перекошений страхом. От що я уявляю, коли дивлюся на гарненьку телеведучу в нефритово-зеленому костюмі. Бачу її усмішку, чую добре поставлений голос — і думаю про те, як звучали б її крики.

А потім картинка міняється. Усі думки про телеведучу зникають. У Ньютоні перед будинком доктора Річарда Їгера стоїть репортер і сумним голосом повідомляє, що минуло вже два дні після вбивства чоловіка і викрадення дружини, але в слідства жодної зачіпки. Я вже знаю про цей випадок. Подаюся вперед, уважно вдивляюся в екран і чекаю.

І ось я бачу її.

Камера розвертається до будинку і ловить її крупним планом. Вона саме виходить із дверей. Поруч з'являється огрядний чоловік. Вони стоять на подвір'ї і розмовляють, не помічаючи спрямованої на них камери. Чоловік з вигляду — простакуватий боров. Подвійне підборіддя, щоки висять, на лису маківку начесано декілька пасом волосся. Вона поруч із ним здається маленькою і непомітною. Я давно її не бачив. Здається, вона дуже змінилася. Так, її волосся — чорна грива неслухняних завитків, як тоді. І вона, як завжди, вдягнена в темно-синій брючний костюм. Піджак надто широкий для її плечей, і взагалі фасон невивідний для її худорлявої статури. Але вона змінилася. Колись ця квадратна щелепа надавала впевненого вигляду. Її обличчя не було красивим, але привертало увагу, бо в очах світився нестримний розум. Тепер вигляд у неї знесилений і стурбований. Вона схудла. Я бачу нові тіні в неї на обличчі, у западинах під вилицями.

Аж тут вона помічає камеру і дивиться в неї, просто на мене, а її очі немовби бачать мене, так само, як я бачу її, — наче вона, з плоті й крові, стоїть переді мною. У нас із нею своя історія. Ми маємо спільний досвід, такий інтимний, що зв'язані назавжди, як двоє коханців.

Підвівшись з дивана, я підходжу до телевізора і кладу руку на екран. Я не слухаю голос репортера за кадром, бо зосереджений на її обличчі. Моя маленька Джейн. У тебе все ще болять руки? Ти все ще розтираєш долоні, як тоді, у залі судових засідань, немовби тобі під шкіру потрапила скалка? Чи сприймаєш ти шрами так, як я? Для мене це символи любові. Маленькі знаки моєї високої думки про тебе.

— Відсунь свою дупу від телевізора! Ти все затулив! — кричить хтось.

Я стою непорушно перед екраном, торкаючись її обличчя і згадуючи, з якою покорою дивилися на мене колись її вугільно-чорні очі. Яка гладенька в неї шкіра. Ідеальна шкіра, без жодного сліду макіяжу.

— Ідіоте, посунься!

Вона раптом зникає з екрана, розчиняється. Я знову бачу жінку в нефритово-зеленому костюмі. Усього мить тому я у своїх фантазіях задовольнявся цією пещеною лялькою. Тепер мені раптом спадає на думку, що вона нудна. Одне з багатьох симпатичних облич, одна з тонких шийок. Мені вистачило одного погляду на Джейн Ріццолі, щоб пригадати, яка здобич варта полювання.

Я повертаюся на диван і пересиджую рекламу “лексусів”. Але насправді вже не дивлюся телевізор. Натомість пригадую, як воно було — гуляти на волі. Ходити вулицями міста, де жінки обганяють мене, а я вдихаю їхні запахи. Не громіздкі хімічні композиції квіткових екстрактів із флакончиків, а справжні аромати жіночого поту чи нагрітого сонцем во-

лосся. Влітку я приєднався до пішоходів, чекаючи зеленого світла. Хто в скупченні людей на розі вулиці помітить, що чоловік позаду нахилився й нюхає твоє волосся? Хто помітить, що чоловік позаду не відводить погляду від твоєї шиї, відзначаючи місця, де кровonosні судини найближче підступають до шкіри — адже він знає, що саме там твоя шкіра пахне найсмачніше?

Вони не помічають. Спалахує зелене світло. Натовп рухається. Жінка йде далі, не знаючи і не підозрюючи, що мисливець зачув її запах».

— Якщо вбивця складає сорочку — це саме по собі ще не означає, що він копіює Хірурга, — сказав доктор Лоренс Цукер. — Це просто демонстрація контролю. Вбивця показує, що має цілковиту владу над жертвами і над місцем злочину.

— Так само чинив Воррен Гойт, — докинула Ріццолі.

— Інші вбивці теж. Це не було унікальною рисою Хірурга.

У погляді доктора Цукера мерехтів якийсь дивний, майже зловісний вогник. Цей викладач кримінальної психології з Північно-східного університету часто надавав свої консультації бостонському департаменту поліції. Рік тому, під час розслідування справи Хірурга, складений ним психологічний портрет невідомого вбивці виявився моторошно точним. Інколи Ріццолі замислювалася про те, наскільки нормальним є сам Цукер. Лише людина, яка зблизька пізнала зло, може глибоко поринути у свідомість подібних до Воррена Гойта людей. Із цим чоловіком їй завжди було тривожно. Перед його уважним поглядом і скрадливим тихим голосом вона почувалася беззахисною і не могла дати відсіч. Однак він був одним із небагатьох, хто посправжньому зрозумів Гойта. Можливо, він міг дати ключ і до його наслідувача.

— Ідеться не лише про сорочку, — сказала Ріццолі. — Є інші спільні риси. Жертву зв'язали скотчем.

— Знов-таки, нічого особливого в цьому немає. Ви дивитеся серіал про Макгайвера? Там показували тисячу і один спосіб використання скотчу.

— Нічне проникнення до будинку через вікно. Жертви, заскочені зненацька в ліжку...

— Коли вони найменше здатні себе захистити. Це логічний час для нападу.

— І перерізане одним рухом горло.

— Безшумний і надійний спосіб убити, — знизав плечима Цукер.

— Але складіть усе до купи. Сорочка. Скотч. Спосіб проникнення до будинку. *Soup de grâces*...

— Усе, що ви маєте, — невідомого, який користується доволі поширеними стратегіями. Навіть чашка на коліні в жертви — це варіація того, що вже робили раніше серійні гвалтівники. Вони ставили тарілку чи інший посуд на коліна чоловікові. Це поширені стратегії, бо вони працюють.

Роздратована Ріццолі витягнула фотографії місця злочину і поклала перед ним на стіл.

— Ми намагаємося знайти викрадену жінку, докторе Цукер, і поки що не маємо жодної зачіпки. Я навіть думати не хочу про те, що вона зараз переживає, — якщо взагалі ще жива. Уважно подивіться на ці фото. Розкажіть мені про вбивцю і про те, як нам знайти його. І її.

Доктор Цукер почепив окуляри і взяв перше фото. Він нічого не сказав, лише глянув на нього і взяв наступне. Не було чути жодного звуку, крім порипування його шкіряного крісла і — час від часу — зацікавленого бурмотіння. У вікно Ріццолі бачила кампус Північно-східного університету, майже

порожній цієї літньої пори. Лише декілька студентів розляглися на газоні, розкидавши навколо рюкзаки і книжки. Вона заздрила цим студентам, їхній безтурботності й цнотливості. Сліпій вірі в майбутнє. І ночам без кошмарів.

— Ви сказали, що знайшли сперму, — озвався доктор Цукер.

Вона неохоче відвернулася від студентів, які грілися на сонці.

— Так. На оцьому овальному килимі на фото. У лабораторії підтвердили, що вона належить не її чоловікові. ДНК шукають зараз у загальнонаціональній базі даних КОДІС.

— Щось я сумніваюся в нерозважливості нашого вбивці. Якби він знав, що його ДНК зберігається в КОДІС, то не лишив би на місці злочину своєї сперми. Тому готовий закластися, що в базі даних нічого не знайдуть. — Цукер підвів погляд від фотографії. — А ще я готовий закластися, що він не лишив відбитків пальців.

— Автоматизована дактилоскопічна система нічого не виявила. На жаль, після похорону матері місис Їгер у будинку побувало щонайменше п'ятдесят людей. Лишилося багато невідомих відбитків пальців.

Цукер подивився на фото Їгера — тіло, сперте на заюшену кров'ю стіну.

— Убивство сталося в Ньютоні.

— Так.

— Не ваша територія... Чому ви берете участь у розслідуванні?

Він знову підвів погляд і подивився на неї так уважно, що їй стало не по собі.

— Мене попросив детектив Корсак...

— Офіційно справу веде він. Правильно?

— Так, але...

— Детективе, хіба в Бостоні мало вбивств? Чому ви відчуваєте потребу займатися саме цим?

Вона зустрівся поглядом із доктором Цукером. Здавалося, що він якимось чином проник до її мозку і зараз намацує слабке місце, щоб завдати удару.

— Я вам уже сказала. Жінка, можливо, ще жива.

— І ви хочете врятувати її.

— А ви хіба не хочете? — огризнулася вона.

— Мені от що цікаво, детективе, — заговорив далі Цукер, не звертаючи уваги на її гнів. — Ви говорили з кимось про випадок Гойта? Про наслідки, які він мав для вас особисто?

— Боюся, що не розумію вас.

— Вам надавали допомогу?

— Ви про те, чи колупався хтось у моєму мозку?

— Очевидно, те, що ви пережили в тому підвалі, було жахливим. Гойт робив із вами таке, чого не зміг би забути жоден коп. Він залишив шрами, фізичні й душевні. Для більшості людей це стало б тривалою травмою. Спогади. Кошмари. Депресія.

— У цих спогадах немає нічого хорошого. Але я тримаюся.

— Ви завжди були такою, правда? Намагалися справлятися своїми силами. Ніколи не скаржилися.

— Інколи я нію, як і будь-хто інший.

— Але не про те, що може виказати вашу слабкість.

— Не зношу скигліїв. І сама такою не буду.

— Я кажу не про скигнення, а про чесність, достатню, щоб визнати свої проблеми.

— Які проблеми?

— Це ви мені скажіть, детективе.

— Ні, ви скажіть. Це ж ви думаєте, ніби я по вуха в лайні!

— Я цього не казав.

— Але ви так думаєте.

— «По вуха в лайні» — ваші слова. Так ви почуваетесь?

— Слухайте, я прийшла з оцим! — Вона показала на фотографії з місця вбивства Їгера. — Чому ви говорите про мене?

— Бо ви дивитесь на ці фотографії і нічого не бачите, крім Воррена Гойта. Я просто намагаюся зрозуміти, чому.

— Ту справу закрито. Я рухаюся далі.

— Справді?

Від цього м'яко поставленого запитання Ріццолі замовкла. Її обурювало це нишпорення, а ще більше — правда, яку виявив доктор і якої вона не хотіла визнавати. Воррен Гойт справді лишив шрами. Їй достатньо було подивитися на свої долоні, щоб побачити, яких ран він завдав. Однак найбільшчими були не тілесні рани. Того літа в темному підвалі Ріццолі втратила відчуття своєї непереможності. Упевненість у собі. Воррен Гойт показав їй, якою вразливою вона є насправді.

— Я тут не для того, щоб говорити про Воррена Гойта, — сказала вона.

— Але ви приїхали через нього.

— Ні. Я приїхала тому, що бачу спільні риси цих двох убивць. І не лише я їх бачу, а й детектив Корсак. Тож, будь ласка, ближче до суті.

— Добре, — ввічливо всміхнувся він їй.

Вона поплескала рукою по пачці фотографій.

— Що ви можете сказати про цього вбивцю? Як ви описали б його?

Цукер іще раз уважно поглянув на фото доктора Їгера.

— Він явно володіє собою. Але це ви й так знаєте. Він добре підготувався. Склоріз, електрошокер, скотч. Йому вдалося дуже швидко справитися із подружжям, і тому я думаю... — Він подивився на неї. — Там не могло бути іншого злочинця? Напарника?

— Сліди лише однієї людини.
— Тоді маємо справу із дуже спритним і ретельним хлопцем.
— Але він лишив сперму на килимі. Тепер ми можемо встановити його особу. Це величезна помилка.

— Так. І він, безумовно, знає це.
— То навіщо ґвалтувати її там, у будинку? Чому не зробити цього пізніше, у безпечному місці? Якщо він достатньо володіє собою, щоб успішно проникнути в будинок і знешкодити чоловіка...

— Можливо, в цьому й суть.
— Тобто?
— Подумайте. Доктор Їґер сидить там, зв'язаний і безпорадний. Змушений дивитись, як інший чоловік захоплює його власність.

— Власність, — повторила Ріццолі.
— У свідомості цього злочинця жінка є саме власністю, яка належить іншому чоловікові. Більшість сексуальних маніяків не наважується нападати на подружжя. Вони вибирають самотніх жінок, легку здобич. А якщо там чоловік, ризик збільшується. Але цей злочинець не міг не знати, що там чоловік. І підготувався до зустрічі з ним. Він мав аудиторію. Чи могло це додавати йому задоволення і збудження?

«Аудиторія з однієї людини». Вона подивилася на фото Річарда Їґера, який привалився до стіни. Так, вона подумала саме про це, щойно увійшла до вітальні. Цукер перевів погляд на вікно. Коли по деякім часі він заговорив, голос звучав тихо і сонно, ніби в дрімоті:

— Ідеться про владу. І контроль. Про підкорення іншої людини. Не лише жінки, але і чоловіка також. Можливо, насправді його збуджує саме чоловік — основний учасник його фантазій. Наш убивця знає ризики, але змушений втілювати свої імпульси. Він перебуває під владою своїх фантазій,

а сам, у свою чергу, реалізує владу над жертвами. Він усемогутній. Домінант. Ворог сидить непорушно і безпорадно, а наш злочинець чинить так, як завжди чинили переможні армії. Він заслужив свою здобич. Він гвалтує жінку. Його задоволення посилюється від цілковитої поразки доктора Їгера. Цей напад — не просто сексуальне насильство. Ідеться про демонстрацію чоловічої влади. Про перемогу одного чоловіка над іншим. Про завойовника, який здобуває трофеї.

За вікном студенти вставали з газону і збирали рюкзаки, обтрушуючи травинки з одягу. Усе навколо купалося в золотавому м'якому світлі пообіднього сонця. «Що чекає на цих студентів сьогодні?» — подумала Ріццолі. Можливо, безтурботний вільний вечір із розмовами, піца й пиво. І глибокий сон без кошмарів. Невинний сон.

«Якого я вже ніколи не матиму».

Застрекотів її телефон.

— Перепрошую, — сказала вона, відкинувши кришку.

Телефонувала Ерин Волчко із лабораторії волосся, трасології¹ та волокон.

— Я перевірила скотч, який зняли з тіла доктора Їгера, — сказала Ерин. — Детективу Корсаку я вже відправила результати факсом, але знала, що вам теж цікаво.

— Що ми маємо?

— Багато коротких темних волосинок, які прилипли до клейкої частини стрічки. Їх було вирвано зі шкіри рук жертви, коли зняли скотч.

— А волокна?

— Аналогічно. Але є дещо дуже цікаве. На скотчі, який зняли зі щиколоток жертви, було виявлено одну темно-каштанову волосину двадцять один сантиметр завдовжки.

¹ Трасологія — криміналістичне вчення про сліди злочину.

- Його дружина — білявка.
- Я знаю. Саме тому ця волосина становить інтерес.
- «Убивця, — подумала Ріццолі. — Це його волосина».
- А на корені є епітеліальні тканини?
- Так.
- Отже, ми зможемо ідентифікувати ДНК. І якщо воно співпадає із ДНК сперми...
- Не співпадає.
- Звідки ви знаєте?
- Бо це аж ніяк не волосина убивці... Якщо він не зомбі, — додала Ерин, помовчавши.

4

Щоб потрапити до лабораторії, детективам бостонського відділу убивств достатньо було пройти через затишний освітлений сонцем коридор у південне крило «Шредер Плаза». Ріццолі безліч разів проходила цим коридором, і часто її погляд линув до вікон, які виходили на метушливий квартал Роксбері. Власники місцевих магазинів на ніч барикадували їх металевими ґратами і замикали на висячі замки. Усі припарковані тут машини були захищені пристроями від викрадення «Клаб». Але сьогодні Ріццолі не думала ні про що інше, крім пошуку відповідей, тому не дивилася у вікна, а йшла просто до кімнати S269 – лабораторії волосся, трасології та тканин. У цьому приміщенні без вікон, захищеному мікроскопами й газовими хромографами, царювала криміналістка Ерин Волчко. Сюди не мали доступу ані сонячні промені, ані зовнішній світ. Вона дивилася лише на ті світи, які відкривалися під скельцями мікроскопів. Як і у всіх, хто довго сидить перед мікроскопом, у неї були завжди прискалені очі, притому одне дужче. Коли увійшла Ріццолі, Ерин, крутнувшись на стільці, обернулася до неї.

— Я спеціально поклала волосину під мікроскоп, щоб ви могли подивитися.

Ріццолі сіла, зазирнула в окуляр і побачила волосину, розтягнену вздовж поля.

— Це темна волосина, яку я знайшла на скотчі, знятому зі циколоток доктора Їгера, — сказала Ерин. — На скотчі не

було інших подібних волосин. Є короткі волосини з кінцівок, а також із голови жертви — на скотчі, яким було заклеєно його рот. Але ця довга — особлива. І доволі загадкова. Не збігається ані з волоссям жертви, ані зі зразками, які ми знайшли на щітці його дружини.

Ріццолі налаштувала об'єktiv мікроскопа, роздивляючись волосину.

— Вона точно людська?

— Так.

— Тоді чому вона не може належати вбивці?

— Подивіться на неї. Скажіть, що ви бачите.

Ріццолі замислилася, пригадуючи все, що знала про криміналістичну експертизу волосся. Розуміла, що експертка не дарма просить її уважно подивитися — адже чула, який схвильований у неї голос.

— Волосина хвиляста, завиток ступеня один або два. А ще ви казали, що довжина — двадцять один сантиметр.

— Так. Характерна для жінок, — відповіла Ерин. — Для чоловіка надто довга.

— То ви через довжину думаєте, що це не волосина вбивці?

— Ні. За довжиною статі визначити неможливо.

— Тоді на що я повинна звернути увагу?

— Корінь. Нічого дивного не помічаєте?

— Він здається якимось розшарпанним. Як пензель.

— Саме так! Ми називаємо такі корені щіткоподібними. Вивчаючи таке скупчення волокон, можна визначити стадію росту волосся. Які ваші припущення?

Ріццолі уважно подивилася на схожий на цибулину корінь у тонесенькій плівці.

— На корінці щось прозоре.

— Епітеліальна клітина, — пояснила Ерин.

— Отже, волосина перебувала у стадії активного росту.

— Так. Сам по собі корінь трохи збільшений. Ця волосина перебувала у пізньому анагені¹. Фаза активного росту саме закінчувалася. А оця епітеліальна клітина може дати нам ДНК.

Ріццолі підвела голову і подивилася на Ерин.

— Не розумію, до чого тут зомбі.

— Не треба розуміти мене буквально, — тихо розсміялася Ерин.

— Тоді про що ви говорили?

— Подивіться ще раз на цю волосину. Вивчіть її уважно від кореня до кінчика.

Ріццолі знову схилилася над мікроскопом і помітила темну ділянку.

— Колір неоднорідний.

— Дивіться ще.

— Неподалік від кореня на волосині є темна ділянка. Що це?

— Це називається навколореневим потемнінням, — пояснила Ерин. — Протока сальної залози сполучається з фолікулом. До складу виділень сальної залози входять ферменти, які відповідають за нищення клітин. Це такий вид перетравлювання. Тому біля кореня ми бачимо оце набухання і темну ділянку. Саме це я хотіла вам показати. Навколореневе потемніння. Через нього немає ані найменшої вірогідності, що це волосина вбивці. Можливо, це з його одягу. Але не з голови.

— Чому?

— Бо лише після смерті людини корінь стає щіткоподібним, а ділянка навколо нього темніє.

Різко підвівши голову, Ріццолі подивилася на Ерин.

— Після смерті?

¹ Анаген — фаза росту в циклі розвитку волосини.

— Так. Скальп, з якого випала ця волосина, уже розкладався. Маємо типові процеси, характерні для розпаду. Ця волосина не могла належати вбивці — хіба що він постав із могили.

Ріццолі довго не могла здобути на слова.

— Скільки часу минає після смерті, перш ніж настають ці зміни? — запитала нарешті вона.

— На жаль, за навколорослинним потемнінням неможливо визначити, як давно настала смерть. Волосину могли вирвати коли завгодно в інтервалі від восьми годин до кількох тижнів після смерті. І навіть волосся із забальзамованих трупів теж могло б мати такий вигляд.

— А якщо вирвана в живій людини волосина полежить якийсь час? Тоді теж відбуватимуться ці процеси?

— Ні. Такий розпад маємо лише, якщо волосина лишається в шкірі мертвої жертви. Її вирвали вже після смерті. — Ерін зустрілася поглядом із ошелешеною Ріццолі. — Ваш невідомий контактував із трупами. Ця волосина пристала до його одягу, а потім до клейкої стрічки, коли він зв'язував щиколотки доктору Їгеру.

— Отже, була ще одна жертва, — тихо сказала Ріццолі.

— Я могла б запропонувати іншу гіпотезу. — Ерін підійшла до іншого столу і взяла маленьку тацю зі шматком скотчу, який лежав догори клейкою стороною. — Цей шматок було знято із зап'ясть доктора Їгера. Я хотіла би дещо показати вам під ультрафіолетом. — Натисніть, будь ласка, он той вимикач.

Ріццолі вимкнула світло. У темряві маленька ультрафіолетова лампочка Ерін моторошно світилася синьо-зеленим. «Краймскоп», який використовував Мік у будинку Їгерів, був набагато потужнішим, але й тут на ділянці клейкої стрічки почали проступати приголомшливі деталі. Скотч, знайдений

на місці злочину, може бути справжнім скарбом для слідчого. На клейкій поверхні залишаються фрагменти тканин і волосся, відбитки пальців і навіть клітини шкіри, які містять ДНК злочинця. В ультрафіолетовому світлі Ріццолі побачила декілька порошинок і темних коротких волосин. А на краєчку стрічки було щось схоже на тонесеньку бахрому.

— По всій довжині країв стрічки, знятої із зап'ясть і щиколоток, неперервною лінією ідуть ці волокна, бачите? — заговорила Ерин. — Може навіть здаватися, що це штучна бахрома.

— Але це не так?

— Не так. Якщо ви де-небудь поклали рулон скотчу, до країв чіпляються частки поверхні, на якій він лежить. Волокна. Хай би куди ми пішли, за нами тягнуться сліди місць, у яких ми побували раніше. І за цим убивцею теж.

Ерин клацнула вимикачем, світло вдарило по очах, і Ріццолі закліпала.

— Що ж це за волокна?

— Я покажу вам. — Ерин замінила зразок під мікроскопом. — Дивіться в окуляр, а я поясню, що це таке.

Ріццолі зазирнула в окуляр і побачила темне волокно, закручене у формі літери С.

— Це з країв клейкої стрічки, — сказала Ерин. — Я обдувала її гарячим повітрям, щоб поступово знімати нашарування. Оці темні волокна спостерігаються по всій довжині стрічки. А тепер я покажу вам, які вони в перерізі. — Ерин дістала з теки фотографію. — Отакий вигляд вони мають під електронним сканувальним мікроскопом. Це волокно дельтоподібної форми, бачите? Трикутничок. Йому надають саме такої форми, щоб зменшити забруднюваність. Така дельтоподібна форма характерна для волокон, із яких роблять килими.

— Отже, це штучний матеріал?

— Так.

— А подвійне променезаломлення? — Ріццолі знала, що коли світло проходить крізь синтетичне волокно, воно часто розщеплюється на два промені, немовби проходячи крізь кристал. Це подвійне заломлення променю називається бірефракцією. Кожен тип волокон має власний індекс, який можна виміряти поляризаційним мікроскопом.

— Це синє волокно має індекс бірефракції 0,063, — сказала Ерин.

— Якийсь конкретний матеріал?

— Тип нейлону, який часто використовується для килимів, бо він міцний, еластичний і мало забруднюється. І, зокрема, оця форма волокон та інфрачервона спектрограма відповідають антронному волокну компанії «Дюпон», яке використовується саме для виготовлення килимів.

— І цей килим темно-синій? — запитала Ріццолі. — Більшість людей обирає для дому інші кольори. Схоже, це був килимок для машини.

— Взагалі-то цей відтінок, синій номер 8-0-2, давно став типовим для салонів люксових американських машин, таких як «кадилаки» і «лінкольни».

Ріццолі одразу зрозуміла, до чого веде Ерин.

— «Кадилаками» часто користуються на похоронах, — сказала вона.

— «Лінкольнами» теж.

Вони обидві думали про одне й те саме: *робота убивці пов'язана з мерцями.*

Ріццолі намагалася пригадати всіх людей, які можуть контактувати з мертвими тілами. Коп і судмедексперт, яких викликають на місце підозрілої смерті. Патологоанатом з асистентом. Бальзамувальник, розпорядник похорону. Візажист, який накладає макіяж, щоб покійний мав пристойний вигляд

перед тими, хто любив його і прийшов побачити востаннє. Тіло проходить через конвеєр живих рук. Частки можуть потрапити до всіх і кожного, хто його торкався.

— Зникла жінка, Гейл Їгер... — задумливо сказала Ріццолі, подивившись на Ерин.

— Що?

— У неї мати померла минулого місяця.

Джої Валентайн оживляв мертвих.

Ріццолі й Корсак стояли в яскраво освітленій гримерці бюро ритуальних послуг «Вітні» і дивилися, як Джої копирсається в косметичці «Графтобіан». Усередині були крихітні баночки з хайлайтерами, рум'янами й помадами. Здавалося б, звичайна косметичка з театральним гримом, але ці креми й рум'яна були створені для того, щоб вдихнути життя в землисто-блїду шкіру мерців. Оксамитовий голос Елвіса Преслі в портативному магніфоні співав «Love Me Tender», а Джої замазував розтини й отвори, які лишилися на руках покійниці від численних катетерів і внутрішньоартеріальних вливань.

— Улюблена музика місіс Обер, — пояснив Джої, продовжуючи працювати.

Інколи він позирав на три фотографії, пришпилені до мольберта, який стояв біля косметичної кушетки. Ріццолі припустила, що це фотографії місіс Обер, хоча та жінка не мала практично нічого спільного із сірим, змарнілим трупом, над яким зараз працював Джої.

— Її син каже, що вона фанатка Елвіса, — вів далі Джої. — Тричі їздила в Грейсленд¹ відвідати його музей і могилу. Він

¹ Грейсленд — маєток славетного американського співака й актора Елвіса Преслі в Мемфісі, США. Нині музей.

спеціально приніс цю касету, щоб я слухав, поки роблю макіяж. Знаєте, я завжди в процесі намагаюся слухати їхні улюблені пісні чи мелодії. Це допомагає налаштуватися. Про людину багато дізнаєшся з самої лише її улюбленої музики.

— А який вигляд повинна мати фанатка Елвіса? — запитав Корсак.

— Ну, розумієте, помада яскравіша, зачіска об'ємніша. Абсолютно не так, як у тих, хто слухає, приміром, Шостаковича.

— А яку музику слухала місіс Гелловел?

— Не пригадую.

— Ви лише місяць тому працювали з її тілом.

— Так, але я не всі деталі запам'ятовую. — Джої закінчив накладати на руки тональну основу й підійшов до голови, киваючи в ритмі «You Ain't Nothing but a Hound Dog». У чорних джинсах і мартенсах він скидався на модного молодого художника. Але за полотном йому правила мертва плоть, а засобами творчості слугували пензлі для макіяжу й баночки.

— Думаю, потрібно пройтися по ній світло-бронзовими рум'янами, — сказав він, діставши баночку, і почав лопаткою змішувати кольори на палітрі з іржостійкої сталі. — Так, для старої фанатки Елвіса — саме те, що треба.

Він втирав рум'яна в щоки покійниці, піднімаючись угору аж до лінії росту волосся, де з-під чорної фарби визирали сиві корені.

— Може, ви пригадуєте, як розмовляли з дочкою місіс Гелловел? — сказала Ріццолі, показавши Джої фотографію Гейл Їгер.

— Запитайте в містера Вітні. Майже всі переговори веде він. Я лише асистент...

— Але ви з місіс Їгер мали обговорювати макіяж її матері. Адже цим саме ви займаєтеся.

Джої уважніше подивився на фотографію Гейл Їгер.

— Так, вона була дуже мила жінка.

— Була? — запитливо подивилася на нього Ріццолі.

— Слухайте, ну я новини дивлюся. Ви ж не думаєте, що вона досі жива?

Джої відвернувся і насупився: Корсак ходив по залі, зазираючи в шафи.

— Е-е-е... Детективе! Щось конкретне шукаєте?

— Та ні. Просто дивлюся, що у вас тут, у покійницькій. — Він щось дістав із однієї з шафок. — А оце — плойка?

— Так. Ми нашим клієнтам і голови миємо, і волосся крутимо, і манікюр робимо. Усе, щоб вони мали якомога кращий вигляд.

— Я чув, ви в цьому профі.

— Усі вони задоволені моєю роботою.

— А що, вони самі вам про це кажуть? — зареготав Корсак.

— Я про їхніх родичів. Їхні родичі задоволені.

Корсак відклав плойку.

— Ви працюєте на містера Вітні... Уже сім років?

— Десь так.

— Мабуть, ви пішли до нього, щойно школу закінчили.

— Спочатку я мив автомобілі для процесій і прибирав у цій залі. Відповідав на дзвінки по вечорах, коли просили забрати тіло. Потім містер Вітні дозволив мені допомагати йому з підготовкою тіл. А тепер у нього вже роки беруть своє, і я тут роблю майже все.

— Отже, у вас, мабуть, і ліцензія є?

Джої помовчав.

— Е-е-е, ну, взагалі-то ні. Яюсь руки не доходять подати заявку. Я просто допомагаю містеру Вітні.

— Чому б не подати заявку? Це крок уперед у кар'єрі, хіба ні?

— Моя робота подобається мені такою, як є.

Він знову зосередився на місіс Обер. Її обличчя тепер укривав рожевий рум'янець. Джої взяв маленьку щіточку і став розподіляти коричневу фарбу по сивих волосинах брів. Його пальці рухалися обережно, майже пестливо. Більшість чоловіків такого віку з ентузіазмом кидалися у вир життя, а Джої Валентайн вирішив проводити дні в товаристві мертвих. Він дбайливо збирав тіла по лікарнях і будинках для літніх людей. Привозив до цієї чистої світлої зали. Обмивав і обтирав їх. Застосовував шампуні, креми й пудри, щоб створити ілюзію, що покійники живі.

— Гарно, — прошепотів він, розтушовуючи рум'яна по щоках місіс Обер, — дуже гарно. Ти будеш прекрасна...

— Отже, ви тут працюєте вже сім років? — запитав Корсак.

— Я ж вам щойно сказав.

— І так і не завдали собі клопоту отримати якісь... документи на підтвердження кваліфікації?

— Чому ви знову про це запитуете?

— Річ у тім, що ви не отримали б ліцензію і знаєте про це, правда?

Джої мовчки зачяк на місці — він саме мав узяти помаду.

— Старий містер Вітні знає про ваше кримінальне минуле? — запитав Корсак.

Джої нарешті підвів голову.

— Ви ж йому не казали?

— Може, варто було. Зважаючи на те, що ви до смерті налякали ту бідну дівчину.

— Мені було всього вісімнадцять. Я помилився...

— Помілилися? Що, не в те вікно зазирали? Не за тією дівчиною підглядали?

— Ми разом до школи ходили! Ми були знайомі!

— Отже, ви зазираєте у вікно лише до знайомих? А що ще ви робили такого, на чому вас не ловили?

— Кажу вам, це була помилка!

— Ви прокрадаєтеся до чужих будинків? Заходите до спальень? Може, цупите якусь дрібничку — гарненький бюстгальтер чи трусики?

— Господи.

Джої впустив помаду на підлогу і тепер дивився на неї. Вигляд він мав такий, наче його от-от знудить.

— Знаєте, підглядачі не схильні зупиняться на цьому, — безжально вів далі Корсак. — Вони роблять інші погані речі.

Джої підійшов до магнітофона і вимкнув музику. Запала тиша. Він стояв спиною до поліцейських і дивився у вікно на кладовище через дорогу.

— Ви намагаєтеся зламати мені життя, — сказав він.

— Ні, Джої. Ми просто намагаємося говорити відверто.

— Містер Вітні не знає.

— Він не повинен знати.

— Бо що буде?

— Де ви були в неділю ввечері?

— Удома.

— Самі?

— Слухайте, я розумію, про що йдеться, — зітхнув Джої. — Знаю, до чого ви хилите. Але я вам уже сказав, що ледве був знайомий із місіс Їгер. Я просто подбав про її матір. І знаєте — добре подбав. Усі потім казали мені, що вона була як жива.

— Ви не проти, якщо ми зазирнемо до вашої машини?

— Навіщо?

— Просто перевіримо її.

— Я проти. Але ж ви все одно це зробите, хіба ні?

— Лише з вашого дозволу. Знаєте, співпраця є двостороннім процесом, — додав Корсак, помовчавши.

Джої не відводив погляду від вікна.

— Сьогодні там похорон, — тихо сказав він. — Бачите, скільки «лімузинів»? Від самого дитинства я любив дивитися на похоронні процесії. Вони такі гарні. Такі поважні. Єдина річ, яку люди все ще чинять правильно. Єдине, що вони не зіпсували. На відміну від весіль, де почалися всякі дурні вистівки — стрибки з парашутом і таке інше. Обмін клятвами у прямому ефірі телебачення. На похоронах ми все ще демонструємо повагу до правильних речей...

— Машина, Джої.

Той нарешті підійшов до однієї з шухляд, вийняв ключі й віддав Корсаку.

— Коричнева «хонда».

Ріццолі й Корсак стояли на парковці й дивилися на сіро-коричнєве покриття багажника.

— Чорт! — сказав Корсак, захряснувши багажник. — Я маю ще попрацювати із цим хлопцем.

— Ви абсолютно нічого не маєте на нього.

— Бачили його ноги? Здається, сорок четвертий з половиною розмір. І темно-синій килимок в авто для поховальної процесії.

— Як і в тисячах інших авто. Це ще не означає, що Джої — убивця.

— Але це явно і не старий Вітні.

Леону Вітні, роботодавцю Джої, було шістдесят шість років.

— Слухайте, ми маємо ДНК убивці, — сказав Корсак. — Тепер потрібно лише взяти ДНК у Джої.

— Думаєте, він націдить вам чашечку?

— Якщо хоче втриматися на цій роботі, то дивитиметься мені в очі, як собака, і сам про це благодатиме.

Ріццолі подивилася на кладовище через дорогу. Повітря колихалося від спеки. Процесія поважно йшла до виходу.

«Коли мертвих поховано, життя триває, — подумала вона. — Хоч би якою була трагедія, життя не стоїть на місці. І я не повинна».

— Я більше не маю часу на все це, — сказала вона.

— Що?

— Я маю працювати над власними справами. І я не думаю, що справа Їгерів має щось спільне з Ворреном Гойтом.

— Три дні тому ви казали інше.

— Я помилилася.

Вона підійшла до своєї машини, відчинила дверцята і опустила вікна. З розпеченого салону вирвалася хвиля гарячого повітря.

— Я щось не те ляпнув?

— Ні.

— Тоді чого ви звалюєте?

Вона прослизнула за кермо. Сидіння здавалося страшенно гарячим навіть крізь одяг.

— Протягом останнього року я намагалася пережити справу Хірурга, — сказала Ріццолі. — Я маю відпустити його і перестати бачити його руку в усьому, що мені трапляється.

— Знаєте, часом інтуїція — найкраще, що ми маємо.

— Ключове слово — «часом». Інтуїція — це не факти. І значення інтуїція копа — не істина в останній інстанції. І взагалі, що таке інстинкт? Скільки разів чуйка підставляла нас? — Вона завела двигун. — Чорт забирай, надто часто.

— То це не через мене?

— Ні.

— Точно?

Вона хряснула дверцятами й подивилася на Корсака у відчинене вікно. Він стояв, мружачись від сонця. Очі здавалися вузькими щілинами під буйними кущами брів. На руках дибки стирчало волосся, густе, як шерсть. А його поза — випнуті

вперед стегна і згорблені плечі — викликала в неї асоціації з горилою. Ні, вона їхала не через Корсака. Але з кожним поглядом на нього відчувала відразу.

— Я просто більше не можу гаяти на це час, — сказала вона. — Ви ж розумієте.

Знову опинившись на робочому місці, Ріццолі зосередилася на документах — їх накопичилося багато. Перш за все — справа чоловіка з літака. Його особу так і не встановили, а понівечене тіло залишалося в морзі. Надто довго вона не приділяла уваги цій справі. Але навіть розгорнувши папку і продивляючись фотографії аутопсії, Ріццолі й далі думала про Їгерів і чоловіка, в якого на одязі лишилася волосина трупа. Вона перевіряла розклад злетів і посадок у «Логані», але перед очима стояло обличчя Гейл Їгер, яка всміхалася з фотографії на столику біля ліжка. Вона пригадала галерею фотографій на стіні зали для нарад, рік тому, під час розслідування справи Хірурга. Ті жінки теж усміхалися. Вони ще були живими і теплими, життя світилося в очах, коли їхні обличчя потрапили в об'єктив. Думаючи про Гейл Їгер, вона не могла не згадати про покійниць, які відійшли раніше.

Чи Гейл теж серед них?

На поясі завібрував пейджер, і Ріццолі ніби струмом ударило. Попередження про знахідку, якій судилося перевернути її день. Вона взяла телефон.

І за мить уже вибігала з будівлі.

5

Лабрадор-ретривер, доведений мало не до істерики присутністю поліцейських, які стояли поряд, скиглив і рвався з повідка, прив'язаного до дерева. Хазяїн собаки, немолодий чоловік у шортах, сидів неподалік на великому камені, сховавши обличчя в долонях і не звертаючи уваги на благальне скиглення.

— Власника собаки звати Пол Вандерслоот. Мешкає на Рівер-стрит, усього за милю звідси, — сказав патрульний Ґрег'орі Дауд, який уже убезпечив цю ділянку, почепивши на дерева огорожувальну стрічку.

Вони стояли на краєчку муніципального поля для гольфу й дивилися в нетрі парку «Стоні Брук Резервейшн». Це місце на південній околиці Бостона було оточене передмістями. Але всередині «Стоні Брук» розляглося 475 акрів нерівного ландшафту, який складався з лісистих пагорбів і долин, голих скель і болотяних ділянок, оторочених комишами. Узимку до послуг любителів кататися на лижах були десять миль трас на пересіченій місцевості. Улітку люди могли бігати тихими алеями.

Як містер Вандерслоот, поки собака не привів його до того, що лежало за деревами.

— Каже, що бігає тут щовечора із собакою, — сказав офіцер Дауд. — Зазвичай він спочатку піднімається по Іст-Баундері, а потім повертає і біжить уздовж цього боку поля для гольфу.

Увесь маршрут — приблизно чотири милі. Але сьогодні пес вирвався від нього. Вони бігли по Іст-Баундері, аж тут лабрадор кинувся на захід, у хащу, і не повернувся. Вандерслоот побіг його шукати. І мало не перечепився — на шляху лежало це тіло. — Дауд подивився на бігуна, який сидів, зіщулившись на камені. — Зателефонував у «911».

— З мобільного?

— Ні, мем. Він знайшов телефон-автомат у «Томсон-центрі». Я прибув сюди близько другої двадцять. Намагався нічого не торкатися. Лише зайшов у хащу достатньо далеко, щоб переконатися, що там справді тіло. Я пройшов ярдів п'ятдесят — і почув запах. Потім іще п'ятдесят — і побачив його. Повернувся сюди й огоротив місце знахідки стрічкою — з обох кінців Баундері-роуд.

— А коли прибули інші?

— Детективи Сліпер і Кроу — приблизно о третій. Судмедексперт — о третій тридцять. — Він помовчав. — Я не знав, що ви теж будете.

— Мене викликала доктор Айлс. Здається, ми всі припаркувалися на полі для гольфу?

— Так наказав детектив Сліпер. Щоб машин не було видно з алеї Еннекін. Він не хотів привертати увагу.

— Із преси хтось уже був?

— Ні, мем. Я подбав про те, щоб по рації про це не говорити. Пройшовся до телефону-автомата.

— Добре. Якщо нам пощастить, вони взагалі не з'являться.

— Ага, — сказав Дауд. — А це не один із тих шакалів?

Темно-синій «Маркіз»¹ проїхав полем для гольфу й зупинився перед фургоном медичних експертів. Знайома огряд-

¹ «Маркіз» — американська марка автомобілів компанії Mercury, які випускали до 1986 року.

на постать вивалилася з машини, пригладжуючи ріденьке волосся на лисому черепі.

— Ні, це не репортер, — сказала Ріццолі. — На цього типа я чекала.

Корсак перевальцем підійшов до них.

— Як думаєте, це вона?

Доктор Айлс каже, що ймовірність дуже висока. І якщо це так, справа перемістилася в межі Бостона. — Вона подивилася на Дауда. — З якого боку нам підійти, щоб не знищити можливі сліди?

— Найкраще — зі сходу. Сліпер і Кроу вже зняли місце знахідки на відео. Сліди взуття з іншого боку. Тіло тягнули з алеї Еннекін. Ідіть он туди — за запахом зорієнтуєтесь.

Ріццолі з Корсаком залізли під огорожувальну стрічку й пішли в хащу. Молоді деревця росли густо, як у справжньому лісі. Поліцейські нахилили голови, але колючі гілки все одно дряпали їм обличчя. До штанів чіплялися галузки ожини.

Вони вийшли на алею для пробіжки й побачили огорожувальну стрічку, яка тріпотіла на гілці.

— Чоловік біг отут, коли собака вирвався від нього, — сказала Ріццолі. — Схоже, що це Сліпер лишив тут стрічку.

Вони перейшли алею і знову заглибилися в хащу.

— Господи! Здається, я вже чую запах, — сказав Корсак.

Ще не побачивши тіло, вони почули моторошне дзижчання мух. Сухі гілочки ламалися під ногами з гучними, ніби постріли, звуками. Сліпер і Кроу з перекошеними від огиди обличчями відганяли мух. Доктор Айлс сиділа навпочіпки. Сонце кинуло декілька діамантових полисків на її чорне волосся. Ріццолі підійшла ближче й збагнула, чим вона зайнята.

— Чорт! Краще б я цього не бачив, — простогнав ошелешений Корсак.

— Рівень калію в скловидному тілі дозволяє встановити, скільки часу минуло після смерті, — пояснила Айлс. Її оксамитовий голос промовив ці слова майже збудливо.

«Точно встановити буде важко», — подумала Ріццолі, роздивляючись голе тіло. Айлс поклала його на простирадло, і воно лежало горілиць. Очі відвалювалися від знищених спекою тканин голови. Горло намистом обіймали дископодібні синці. Довге біляве волосся перетворилося на жмут соломи. Роздутий живіт набув жовтаво-зеленого кольору. Від розпаду крові вени стали страхітливо помітними — під шкірою немовби розбігалися чорні ріки. Але всі ці жахливі деталі блякли на тлі процедури, яку виконувала Айлс. Оболонки ока є найчутливішими поверхнями людського тіла. Навіть крихітна піщинка чи вія, потрапляючи під повіку, може завдати величезного болю. Тому Ріццолі з Корсаком не могли спокійно дивитись, як Айлс протикає око мертвої жінки голкою двадцятого розміру і повільно відсмоктує склоподібну рідину у шприц обсягом десять кубічних сантиметрів.

— Просто прекрасно, — сказала Айлс втішеним голосом.

Вона поклала шприц до наповненого льодом боксу, потім звелася на ноги і королівським поглядом роззирнулася навколо.

— Температура печінки всього на два градуси нижча за температуру черевної порожнини. Комахи і звірі не нашкодили тілу. Воно тут недовго пролежало.

— То його просто викинули тут? — запитав Сліпер.

— Забарвлення шкіри вказує на те, що вона померла, лежачи горілиць. Погляньте — спина темніша через накопичення крові. А знайшли її обличчям униз.

— Отже, її сюди принесли...

— Так. Менше ніж двадцять чотири години тому.

— А судячи з вигляду, вона померла набагато давніше, — зауважив Кроу.

— Так. Тканини тіла обвисли, спостерігається суттєве розбухання, і шкіра вже відшаровується.

— А оце носова кровотеча? — запитав Корсак.

— Кров розкладається, і тіло починає очищувати себе. Через розширення газів із нього витісняються рідини.

— Час смерті? — запитала Ріццолі.

Айлс троху помовчала, уважно вдивляючись у страхотливо розпухлі рештки жінки, яку вони всі мали за Гейл Їгер. Дзиччання жадібних мух заповнювало тишу. За винятком довгого білявого волосся, цей труп не мав нічого спільного із жінкою з фото, яка самою лише усмішкою могла зваблювати чоловіків. Неприємне нагадування про безрадісну рівність усіх людей — і гарних, і звичайних — перед комахами і бактеріями, що перетворюють їх на плоть, яка розкладається.

— Не можу сказати, — відповіла Айлс. — Поки що не можу.

— Вона померла більше ніж добу тому? — не відступалася Ріццолі.

— Так.

— Її викрали в неділю ввечері. Чи могла вона бути мертвою відтоді?

— Чотири дні? Залежить від температури навколишнього середовища. На тілі немає пошкоджень, спричинених комахами, і це наводить мене на думку, що його донедавна тримали в приміщенні. На нього не впливали зовнішні фактори. Кімната з кондиціонованим повітрям могла б сповільнити розпад.

Ріццолі й Корсак зирнулися, подумавши про одне й те саме: чому невідомий убивця чекав так довго, перш ніж позбувся тіла?

У детектива Сліпера затріскотіла рація, і вони почули голос Дауда:

— Щойно прибув детектив Фрост. І команда судмедекспертів. Готові їх зустріти?

— Зачекайте, — сказав Сліпер.

Він пробув тут недовго, але через спеку вже мав виснажений вигляд. Цей детектив, найстарший у загоні, уже не мав нікому нічого доводити. Йому залишалося не більше ніж п'ять років до пенсії. Він поглянув на Ріццолі.

— Ви над цією справою вже працювали разом із колегами з Ньютона, правильно?

— З понеділка, — кивнула Ріццолі.

— Вестимете справу?

— Добре, — відповіла Ріццолі.

— Гей, ми раніше за неї прибули на місце знахідки, — заперечив Кроу.

— А викрадення відбулося в Ньютоні, — докинув Корсак.

— Але тепер тіло в Бостоні, — відрізав Кроу.

— Господи, навіщо нам сперечатися про це? — зітхнув Сліпер.

— Я веду справу, — сказала Ріццолі. — Вона моя.

Дивилася на Кроу, не відводячи погляду, намагаючись спровокувати його кинути їй виклик. Тут мало спалахнути їхнє звичне суперництво. Кутик губ у Кроу почав зводитися в бридкій зневажливій посмішці.

А потім Сліпер сказав у свою рацію:

— Справу веде детектив Ріццоллі. — Він знову поглянув на неї. — Готові прийняти судмедекспертів?

Вона подивилася на небо. Зараз, о п'ятій по обіді, сонце вже спустилося за верхівки дерев.

— Нехай приходять, поки тут бодай щось видно.

Труп у лісі, а день згасає — це їй не подобалося. Де є дерева — є і тварини, готові розтягнути по хащах рештки тіла

й докази. Дощі змивають сперму і кров. Тканини може розвіяти вітром. Немає дверей, які захищали б від перехожих. На місце знахідки тіла легко потрапляють цікаві заброди. Ріццолі розуміла, що експерти-криміналісти мають терміново прочесати ліс. Вони озброїлися металодетекторами, гострими очима та спеціальними мішками, які от-от мали наповнитися страхітливими скарбами.

Видершись із хащі на поле для гольфу, вона обливалася потом і почувалася брудною. Їй уже набридло вбивати на собі комарів. Зупинилася витрусити з волосся дрібні гілочки й відчистити штани від колючок. Підвівши голову, раптом помітила світловолосого чоловіка в костюмі й краватці. Він стояв біля фургона експертів-криміналістів, притиснувши до вуха телефон.

Ріццолі підійшла до патрульного Дауда, який і далі охороняв вхід на місце знахідки.

— Що це за тип у костюмі? — запитала вона.

Дауд глянув на чоловіка.

— Отой? Каже, що з ФБР.

— Що?

— Тицьнув мені під ніс жетон і намагався пройти повз мене. Я сказав, що ми спочатку маємо узгодити з вами. Здається, йому це не надто сподобалося.

— Як сюди занесло фебеерника?

— От і я про це.

Ріццолі кілька секунд дивилася на агента — його присутність не вищувала нічого доброго. Вона вела цю справу і не хотіла жодних зазіхань на свою сферу повноважень, а цей чоловік зі своєю армійською виправкою й діловим костюмом уже мав такий вигляд, ніби весь ліс належить йому. Ріццолі підійшла до нього, але він не звертав уваги, аж поки вона не зупинилася зовсім поруч.

— Вибачте, — сказала Ріццолі, — я так розумію, ви з ФБР? Він закрив кришку телефону й озирнувся до неї. Ріццолі побачила мужні, чітко окреслені риси обличчя й погляд, який не виказував жодних емоцій.

— Я детектив Джейн Ріццолі, і я веду цю справу, — сказала вона. — Чи не могли б ви показати свій жетон?

Він дістав жетон із кишені піджака. Ріццолі роздивлялася бляху й відчувала на собі погляд, яким цей чоловік оцінював її. Їй стало неприємно від його мовчазного схвалення, від того, як він «довірів їй справу», ніби був головний.

— Агент Гебріел Дін, — сказала вона, віддаючи йому жетон.

— Так, мем.

— Чи можу я запитати, що тут робить ФБР?

— Не знав, що ми по різні боки барикад.

— Я цього не казала.

— Ви чітко даєте зрозуміти, що мене тут не має бути.

— ФБР зазвичай не з'являється на наших місцях злочину. Я лише запитую, чим цей конкретний випадок привернув вашу увагу.

— Ми отримали повідомлення від поліції Ньютона про вбивство в будинку Іґерів.

Відповідь не була вичерпною. Цей чоловік надто багато замовчував, спонукаючи Ріццолі розпитати його. Приховування інформації було способом виявити силу, і Ріццолі зрозуміла, яку гру він веде.

— Можу собі уявити, скільки рутинних повідомлень про злочини вам надходить, — сказала вона.

— Так, багато.

— Ви отримуєте інформацію про всі вбивства?

— Так.

— А оце? Воно чимось особливе?

Він мовчки подивився на неї фірмовим поглядом, у якому годі було щось прочитати.

— Я думаю, жертви пояснили б вам.

Її гнів рвався на поверхню, як шматок деревини, який намагаються втримати під водою.

— Тіло знайшли лише кілька годин тому, — сказала вона. — Вам тепер про вбивства повідомляють у режимі реального часу?

Його губи ворухнулися, складаючись у щось схоже на посмішку.

— Ми намагаємося бути в курсі, детективе, і були б вдячні за інформацію про те, як просувається розслідування. Результати аутопсії. Трасологічна експертиза. Усі заяви свідків...

— Документів буде багато.

— Я розумію.

— І всі вони вам потрібні?

— Так.

— Є якась причина?

— Хіба нас не повинно цікавити вбивство і викрадення? Ми хочемо бути в курсі цієї справи.

Він здавався сильним і поважним, але це не зупинило Ріццолі: кидаючи йому виклик, вона підійшла ближче.

— І коли ви розпочнете командувати?

— Розслідування ведете ви. Я тут лише для того, щоб допомагати.

— Навіть якщо я не бачу потреби в цьому?

Він подивився на двох працівників моргу, які вийшли з лісу і завантажували у фургон носі з рештками тіла.

— Яка різниця, хто веде справу, якщо ми піймаємо вбивцю? — тихо запитав він.

Вони дивилися, як фургон везе нещасне тіло на нові знуцання, під безжальне світло зали для розтинів. Гебріел Дін

своєю відповіддю разюче ясно нагадав їй, як мало значення мають питання субординації. Гейл Ігер було однаково, хто піймає убивцю. Вона просила лише правосуддя, хай би хто став його посередником. Правосуддя — ото й усе, що Ріццолі їй завинила.

Але вона відчувала і гнів, коли результати її важкої роботи привласнювалися колегами. Багато разів бачила, як чоловіки виходили вперед і зверхньо вимагали віддати їм справи, які вона розбудувала з нуля. Зараз вона такого дозволити не могла.

— Я вдячна за пропозицію допомоги, — сказала зрештою, — але гадаю, що зараз у нас усе під контролем. Якщо ви будете нам потрібні, я повідомлю.

Розвернулася й відійшла від нього.

— Здається, ви не розумієте ситуацію, — сказав Дін. — Ми тепер в одній команді.

— Не пригадую, щоб зверталася до ФБР по допомогу.

— Усе узгоджено з вашим шефом, лейтенантом Маркеттом. Хочете переконатися? — запитав він, простягаючи їй свій телефон.

— Я маю власний телефон, дякую.

— Тоді прошу зателефонувати йому, щоб ми не гаяли час на боротьбу за територію.

Вона була ошелешена тим, як легко він увійшов у гру. І тим, як точно вона його оцінила. Цей чоловік був не з тих, хто спокійно стоятиме за лаштунками.

Вона вийняла телефон і стала тиснути на кнопки. Але ще до того, як Маркетт відповів, Ріццолі почула, як її кличе Дауд.

— Детектив Сліпер, — сказав Дауд, давши їй рацію.

— Ріццолі, — кинула вона, натиснувши кнопку.

Крізь потріскування долинув голос Сліпера:

— Варто було б вам повернутися сюди.

— Що там у вас?

— Е-е-е... Краще б ви самі подивилися. Ми приблизно за п'ятдесят ярдів на північ від місця, де знайшли друге тіло.

«Друге тіло?»

Ріццолі тицьнула рацію Дауду й кинулася до лісу. Вона так поспішала, що не одразу помітила Гебріела Діна, який ішов за нею. Лише почувши, як тріснула гілочка, вона озирнулася й побачила, що він зовсім поряд. Обличчя в нього було похмуре і відсторонене. Ріццолі почувалася надто знервованою, щоб сперечатися з ним, тому просто пішла далі.

Вона побачила чоловіків, які понуро стояли під деревами, наче плакальники на похоронах, але німі. Сліпер озирнувся на неї, і вони зустрілися поглядом.

— Вони щойно закінчили перший обхід із металодетекторами, — сказав він. — Експерт саме прямував назад до поля для гольфу, коли спрацював сигнал.

Ріццолі увійшла в коло й сіла навпочіпки, щоб роздивитися, що вони знайшли.

Череп лежав окремо від тіла, яке всохло майже до самого скелета. Золота коронка зблиснула в забитому брудом роті, мов зуб пірата. Ріццолі не побачила ані одягу, ані його решток — лише голі кістки, на яких ще де-не-де лишилися шматки гнилої плоті. Пасма каштанового волосся поприлипали до листя — схоже, тіло було жіночим.

Ріццолі підвелася, уважно дивлячись під ноги. Комарі обліпили її обличчя й пили кров, але вона не зважала на біль і бачила лише опале листя й густий підлісок. Пасторальний краєвид, на який вона зараз дивилася із жахом.

«Скільки ще мертвих жінок лежить у цих хащах?»

— Це його звалище.

Вона озирнулася й подивилася на Гебріела Діна. Це він сказав. Він сидів навпочіпки за кілька футів від неї та

просіював листя руками, одягненими в рукавиці. Ріццолі навіть не бачила, коли він устиг їх натягнути. І от він підвівся, зустрівшись із нею поглядом.

— Ваш убивця уже користувався цим місцем, — сказав Дін. — І, можливо, скористається знову.

— Якщо ми його не сполохнемо.

— У цьому й складність. Тримати все в секреті. Якщо ви не сполохаєте його, є шанси, що він повернеться. Не для того, щоб викинути тут наступне тіло, а просто щоб побути. Знову відчути збудження.

— Ви з відділу аналізу поведінки, правда?

Не відповідаючи на її запитання, він озирнувся й подивився на фахівців, які вишикувалися в хаші.

— Якщо вдасться приховати це від преси, у нас, можливо, є шанс. Однак ми мусимо подбати про це зараз.

«Ми». За допомогою самого лише цього слова він став її союзником — без її прохань і згоди. І от він стояв тут і роздавав накази. А найбільше дратувало те, що всі інші слухали їхню розмову й розуміли, що її авторитет піддається сумніву.

Лише Корсак зі своєю звичною безпардонністю насмілився втрутитися.

— Даруйте, *детективе* Ріццолі, — сказав він. — Що це за чоловік?

— Агент ФБР, — відповіла вона, не відводячи погляду від Діна.

— А чи міг би мені хтось пояснити, коли ця справа встигла потрапити під федеральну юрисдикцію?

— Не встигла, — сказала Ріццолі. — І агент Дін уже збирається йти. Хто його проведе?

Вони з Діном дивилися в очі одне одному. Потім він віддав їй честь, мовчки визнаючи, що програв цей раунд.

— Я сам зможу знайти дорогу.

І з цими словами він розвернувся й пішов назад до поля для гольфу.

— Що вони собі думають, ці фебеерівці? — уголос міркував Корсак. — Вічно мають себе за королів. Навіщо Бюро сюди поткнулося?

— Якби ж я знала, — відповіла Ріццолі, вдивляючись у хащу, до якої зайшов Гебріел Дін, і проводжаючи поглядом його сіру постать, ледь видиму в сутінках.

Лейтенант Маркетт прибув за півгодини.

Зазвичай Ріццолі анітрохи не подобалася присутність старших за званням. Вона не любила, коли вищий за рангом офіцер стояв над душею під час роботи. Однак Маркетт не втручався. Він просто зупинився посеред дерев, мовчки оцінюючи ситуацію.

— Лейтенанте, — поклікала його Ріццолі.

— Ріццолі, — коротко кивнув він їй.

— Що тут знадобилося федералам? Вони прислали агента й вимагають повного доступу до перебігу розслідування.

— Так, запит пройшов через комісаріат.

Отже, все було узгоджено вище...

Ріццолі дивилась, як команда експертів спаковує свої інструменти й повертається до фургона. Усе це відбувалося на території Бостона, однак тут, у темному закутку парку, вона почувалася самотньо, ніби в справжній лісовій хащі. Вітер жбурляв листя і розносив запах гнилизни. Між деревами Ріццолі бачила вогник: Баррі Фрост присвічував собі ліхтариком, знімаючи з дерев стрічку, прибираючи всі сліди того, що тут побувала поліція. Починаючи з сьогоднішнього вечора, вони мали організувати засідки. Жага відчути запах плоті, що розкладається, могла привести убивцю назад у цей безлюдний парк, до тихої хащі.

— Отже, я не маю вибору? — запитала вона. — Мені доведеться співпрацювати з агентом Діном?

— Я запевнив комісаріат у тому, що ми готові співпрацювати.

— Чому Бюро зацікавилася цією справою?

— А в Діна ви не запитували?

— Це однаково, що з отим деревом говорити. Жодної відповіді. Я від цього не в захваті. Ми повинні все йому розповісти, а він ні чорта нам не зобов'язаний казати.

— Може, у вас просто неправильний підхід до нього.

Черговий закид — наче змащена отрутою стріла, яка встромила в її тіло. Вона зрозуміла невисловлене вголос: *«Ти б на себе подивилася, Ріццолі! Ти всіх чоловіків доводиш до сказу»*.

— А ви зустрічалися особисто з агентом Діном? — запитала вона.

— Ні.

— Пощастило вам, — саркастично розсміялася вона.

— Слухайте, я спробую щось розвідати. А ви просто поставайте працювати з ним, гаразд?

— А я хіба не працювала?

— Судячи з телефонної розмови, ні. Я чув, що ви його виграли з місця знахідки. Хіба це співпраця?

— Він поставив під сумнів мій авторитет. Я мала дещо прояснити одразу ж. Справу веду я. Так чи ні?

— Так, — помовчавши, визнав він.

— Я сподіваюся, що агент Дін також це зрозуміє.

— Я про це подбаю.

Маркетт обернувся і подивився на хашу.

— Отже, маємо два тіла. Обидва жіночі?

— Судячи з пасом волосся й розміру скелетних кісток, друге тіло жіноче. М'яких тканин майже не залишилося. Тіло

постраждало від птахів і тварин, але явної причини смерті не видно.

— Ви впевнені, що в тій хащі більше немає трупів?

— Собаки нічого не знайшли.

— Дякувати Богу, — зітхнув Маркетт.

У Ріццолі завібував пейджер. Вона впізнала номер на дисплеї. Відділ медичної експертизи.

— Точнісінько як минулого літа, — тихо промовив Маркетт, не відводячи погляду від хащі. — Якраз о цій порі почав убивати Хірург.

— Спека, — сказала Ріццолі, дістаючи мобільний. — Вона пробуджує чудовиськ.

6

«На моїй долоні лежить свобода.

Вона має форму крихітного білого п'ятикутника. На одному боці витиснено MSD 97. Чотири міліграми декадрону. П'ятикутник — гарнесенька форма для таблетки. Вона особлива, не те що ці нудні диски чи торпедоподібні капсули. Такий задум свідчить про сплеск уяви, іскру фантазії. Мабуть, маркетологи з “Мерк і Ко” сиділи за круглим столом у залі для нарад і запитували одне одного: “Як забезпечити миттєву впізнаваність нашої таблетки?” І в результаті вони зупинилися на цьому дизайні. П'ятикутник лежить на моїй долоні, наче крихітний діамант. Я беріг цю таблетку. Ховав у дірочці в матраці, чекаючи вдалого моменту, щоб випробувати її чарівну силу.

Я чекав знаку.

Тепер сиджу, скорчившись на ліжку у своїй камері, з книжкою на колінах. Камера бачить лише сумлінного читача. Обкладинка повного зібрання творів Вільяма Шекспіра надійно захищає від неї мою руку і те, що я тримаю.

Внизу, на дні ями у спільній залі, волає телевізійна реклама. По столу для пінг-понгу, постукуючи, вистрибує м'ячик. Ще один захопливий вечір у в'язничному блоці В. За годину пристрій внутрішнього зв'язку скаже, що час відходити до сну. Від металевих сходинок відлунюватимуть кроки — люди полізуть наверх до своїх камер. Тут командує переговорний пристрій, і кожен пацюк, підкоряючись йому, слухняно зайде до своєї

клітки. У наглядацькій вишці на комп'ютері введено команду, і всі двері камер одночасно замкнуть пацієнтів на ніч.

Я горблюся, схилившись над книжкою, ніби літери надто дрібні, й страшенно уважно вдивляюся в текст “Дванадцятої ночі”: “Дія третя, сцена третя. Вулиця. Входять Себастьян і Антоніо...”

Тут нема на що дивитися, друзі мої. Просто сидить собі чоловік на своєму ліжку і читає. І, раптом закашлявшись, рефлекторно підносить руку до горла. Камера не бачить крихітної пігулочки в моїй руці. Не бачить, як мій язик втягує її до рота, наче гірку облатку. Я проковтую декадрон насухо, не запиваючи. Він такий маленький, що легко проходить горлом.

Ще до того, як він почне розкладатися в шлунку, я уявляю собі його силу, яка вирує в кровотоці. Декадрон — ринкова назва дексаметазону. Це глюкокортикостероїд, який чинить сильну дію на всі органи людського тіла. Такі стероїди, як декадрон, впливають на все, від рівня цукру в крові до затримки рідини й синтезу ДНК. Без них тіло розпадається. Вони допомагають підтримувати кров'яний тиск і боротися зі стресом від інфекцій і травм. Впливають на ріст кісток і здатність мати дітей, на імунітет і збільшення м'язової маси.

А ще вони змінюють склад крові.

Коли нарешті двері кліток замкнено й гасне світло, я лежу й рахую свій пульс. Уявляю кров'яні тільця, які струменять по венах і артеріях.

Я багато разів дивився на еритроцити й лейкоцити в мікроскоп. Знаю форму і функцію кожного з них. З одного погляду в мікроскоп я можу сказати, чи нормальні у вас показники. Можу подивитися на поле під мікроскопом і одразу визначити відсоток різних видів лейкоцитів (білих клітин крові, які захищають нас від інфекцій). Це називається лейкоцитарною формулою, і я за часів роботи в лабораторії безліч разів визначав її для різних пацієнтів.

Думаю про власні лейкоцити, які циркулюють моїми венами. Буквально в цей момент кількість окремих їх видів змінюється. Таблетка декадрону, яку я проковтнув дві години тому, уже встигла розсмоктатися в шлунку, і гормон нуртує в організмі, проявляючи свої чари. Кров, узята на аналіз із моєї вени, разюче відрізнятиметься від норми величезною кількістю білих кров'яних клітин із сегментованими ядрами гранулоцитів. Це нейтрофіли, які автоматично линуть навалом, щойно з'являється сигнал про сильне інфекційне ураження.

Студентів-медиків навчають, що коли чутно стукіт копит, думати потрібно про коней, а не про зебр. І лікар, який побачить результати мого аналізу крові, явно думатиме про коней. Він дійде абсолютно логічного висновку. Йому і на думку не спаде, що цього разу повз нього насправді мчить зебра».

Ріццолі перевдягнулася в спеціальній кімнаті біля зали для аутопсії, натягнувши халат, бахіли, рукавички й шапочку. Вона не мала часу сходити в душ, відколи моталася по хащі «Стоні Брук». У цьому надміру прохолодному приміщенні піт застигав на шкірі. І поїсти вона теж не встигла, тому в голові паморочилося від голоду. Вперше протягом своєї кар'єри вона подумала, чи не скористатися ментоловим бальзамом «Вікс», щоб перебити запахи прозекторію. Але встояла. Вона завжди обходилася власними силами, а використання бальзаму вважала ознакою слабкості. Коп із відділу вбивств має бути здатний упоратися з усіма аспектами своєї роботи, навіть найнеприємнішими. І вона вперто вдихала запахи аутопсії такими, якими вони були, поки її колеги ховалися за ментоловою завісою.

Ріццолі востаннє глибоко втягнула чисте повітря і штовхнула двері до наступного приміщення.

Вона знала, що на неї чекатимуть доктор Айлс і Корсак, але не очікувала, що Гебріел Дін також прийде. Він стояв по той бік столу для розтинів. Його сорочку й краватку прикривав білий халат. Обличчя Корсака явно свідчило про втому, він стояв, понуривши плечі, але агент Дін з вигляду не був ані виснаженим, ані пригніченим. Його свіже гарне обличчя псували хіба сутінкові тіні на підборідді. Він упевнено дивився на неї як людина, яка має повне право тут бути.

Під яскравим світлом ламп тіло здавалося ще моторошнішим, аніж кілька годин тому. З носа і рота й далі текла кров, лишаючи смуги на обличчі. Живіт роздуло так, ніби жінка була на останньому місяці вагітності. Під шкірою напулися наповнені рідиною пухирці, а з деяких ділянок тулуба шкіра взагалі відшаровувалася. Під грудьми вона збрижилася, наче зім'ятий пергамент.

— Ви вже взяли відбитки, — зауважила Ріццолі, помітивши змащені чорнилом кінчики пальців.

— Щойно перед тим, як ви зайшли, — відповіла доктор Айлс, не відводячи погляду від візка з інструментами, який Йошима підкотив до столу. Айлс більше цікавилася мертвими, аніж живими, і, як завжди, не зважала, на емоційну напругу в залі.

— Щось удалося дізнатися, перш ніж ви змастили руки чорнилом?

— Ми здійснили зовнішній огляд, — сказав агент Дін. — Обрізали нігті. Обклеїли руки клейкою стрічкою і зняли її — можливо, знайдемо волокна.

— А коли ви сюди прибули, агенте Дін?

— Коли я приїхав, він був уже тут, — сказав Корсак. — Здається, у когось вигідніше місце в харчовому ланцюгу.

Якщо Корсак хотів підігріти її роздратування, йому це вдалося. Під нігтями в жертви можуть лишитися часточки шкіри

нападника. У стиснутих кулаках інколи можна знайти нитки чи волосини. Огляд рук жертви — дуже важливий етап аутопсії. І вона його пропустила.

А Дін був присутній.

— Ми вже встановили особу, — сказала Айлс. — Знімки зубів Гейл Їгер он там, на негатоскопі.

Ріццолі підійшла до негатоскопа й подивилася на плівки. Зуби світилися, як маленькі моторошні надгробки на тлі чорної плівки.

— Стоматолог місіс Їгер торік ставив їй золоту коронку. Ось тут, номер двадцять. І пломби зі срібної амальгами — номери три, чотирнадцять і двадцять дев'ять.

— І це збігається із зубами трупа?

Доктор Айлс кивнула.

— Я не маю сумніву, що це тіло Гейл Їгер.

Ріццолі знову обернулася до тіла на столі й зосередилася на низці набряків навколо шиї.

— Рентген шийного відділу робили?

— Так. Розірвано обидва верхні відростки щитоподібного хряща. Можна припустити, що жертву душили руками.

Айлс звернулася до Йошими (він завжди працював мовчки, ніби привид, і інші часто взагалі забували, що він тут):

— А тепер підготуйте її до взяття вагінальних проб.

Те, що відбулося потім, вразило Ріццолі. Тіло жінки після смерті просто не могло зазнати більшої наруги. Це було гірше, ніж розтин черева. Гірше, ніж оголене серце й легені. Йоши-ма зігнув м'які ноги і широко розсунув стегна жінки.

— Детективе, — звернувся Йошима до Корсака, який стояв найближче до лівого стегна Гейл Їгер. — Можете потримати цю ногу?

Корсак перелякано витріщився на нього.

— Я?

— Просто тримайте коліно зігнути, отак, щоб ми могли взяти проби.

Корсак неохоче взявся за стегно трупа, але потім відсахнувся: верхній шар шкіри лишився у нього на рукавичці.

— Господи! Боже мій!

— Шкіра все одно відшаровуватиметься, хоч би що ви робили. Просто тримайте стегно, будь ласка. Гаразд?

Корсак швидко видихнув. Крізь сморід, який наповнював приміщення, Ріццолі відчула ментоловий запах «Вікс». Корсак принаймні не став геройствувати, а змастив шкіру під носом бальзамом. Скрививши обличчя, він узявся за стегно і відвів його вбік, виставляючи на огляд статеві органи Ґейл Ґер.

— Отепер справді сексапільно, — пробурмотів він.

Доктор Айлс спрямувала світло на промежину і обережно розділила розпухлі статеві губи, щоб відкрити отвір піхви. Хоч би як добре трималася Ріццолі, вона не могла дивитися на це втручання і відвернулася.

Вони з Діном зустрілися поглядами.

До цього моменту він спокійно і відсторонено дивився на всі маніпуляції з тілом. Однак тієї миті Ріццолі побачила в його очах гнів. Такий самий гнів, який відчувала вона, адже якийсь чоловік довів Ґейл Ґер до цього остаточного розпаду. Вони дивилися одне на одного. На якийсь час лють об'єднала їх і суперництво забулося.

Доктор Айлс встромила в піхву тампон, потім розмазала зразок по скельці мікроскопа і поклала скельце на тацю. Далі вона взяла ректальний тампон — цей зразок також потрібно було проаналізувати на наявність сперми. Коли вона збрала все необхідне й ноги мертвої жінки знову лежали на столі, Ріццолі вже подумала, що найгірше позаду. Навіть коли Айлс почала робити розтин Y-подібної форми, рухаючись від правого плеча до нижнього краю грудної кістки, Ріццолі й далі

вважала, що з жертвою не можна зробити нічого принизливішого, аніж те, що вона вже побачила.

Айлс саме готувалася зробити розтин від лівого плеча, аж тут Дін запитав:

— А як щодо мазка з піхви?

— Зразки буде відправлено в лабораторію, — сказала доктор Айлс.

— Ви не дивитиметеся мазок?

— У лабораторії зможуть знайти ДНК сперми, навіть коли вона висохне на скельці.

— Це ваш єдиний шанс подивитися на свіжий зразок.

Доктор Айлс зупинилася, приклавши кінчик скальпеля до плеча трупа. Вона замислено подивилася на Діна, а тоді сказала Йошимі:

— Додайте на це скельце кілька крапель соляного розчину і покладіть його під мікроскоп. Буквально секунда — і я гляну, що там.

Далі за планом був розтин живота. Скальпель Мори Айлс надрівав шкіру роздутого черева. Сморід внутрішніх органів, які розкладалися, виявився нестерпним для Ріццолі. Похитуючись, вона відійшла і, задихаючись, стала над умивальником. Картала себе, що по-дурному намагалася довести свою витримку. Агент Дін, можливо, дивився на неї зараз і відчував свою вищість. Ріццолі не помітила, щоб у нього над верхньою губою блищав бальзам. Вона й далі стояла спиною до столу і радше слухала, аніж дивилась, як відбувається аутопсія. Чула, з яким сильним шумом повітря проходить крізь вентиляційну систему, як тече вода і грюкають металеві інструменти.

А потім Йошима покликав стривоженим голосом:

— Докторе Айлс!

— Що?

— Я поклав скельце під мікроскоп і...

— Там є сперма?

— Краще подивіться самі.

У голові вже не паморочилося. Ріццолі озирнулася й побачила, як Айлс стягнула рукавички і сіла за мікроскоп. Роздивлялася зразок, а Йошима стояв над нею.

— Бачите? — запитав він.

— Так, — прошепотіла Айлс і відсунулася від мікроскопа. Вигляд у неї був ошелешений. — Тіло знайшли близько другої дня? — запитала вона в Ріццолі.

— Приблизно.

— А зараз дев'ята вечора...

— То там є сперма чи ні? — втрутився Корсак.

— Так, є, — відповіла Айлс. — Рухлива.

— Тобто? — насупився Корсак. — Сперматозоїди рухаються?

— Так.

У кімнаті запала тиша. Усі знали, що означає ця знахідка, і всіх це спантеличило.

— Як довго сперматозоїди залишаються рухливими? — запитала Ріццолі.

— Залежить від середовища...

— Як довго?

— Після еякуляції вони можуть зберігати рухливість протягом одного-двох днів. Щонайменше половина цієї сперми під мікроскопом рухається. Еякулят свіжий. Можливо, йому не більше доби.

— А як давно померла жертва? — запитав Дін.

— Зважаючи на рівень калію в скловидному тілі, з якого я взяла зразок приблизно п'ять годин тому, ця жінка мертва щонайменше шістдесят годин.

Знову запала тиша. Ріццолі бачила на всіх обличчях один і той самий висновок. Вона поглянула на Ґейл Їгер. Її тулуб

тепер було розпанахано, а всі органи виставлено на огляд. Притиснувши руку до рота, Ріццолі кинулася до умивальника. Вперше за всю кар'єру копа її знудило.

— Він знав, — сказав Корсак. — Цей сучий син знав.

Вони стояли разом на парковці біля будівлі. Кінчик сигарети Корсака світився жовтогарячим. Після холодного прозекторію паркий літній вечір здавався майже приемним, як і завіса темряви замість безжального лампового світла. Ріццолі почувалася приниженою через вияв слабкості, а головне — через те, що агент Дін був там і все бачив. Принаймні йому вистачило тактовності нічого не сказати. Він дивився на неї байдуже, без співчуття і без насмішки.

— Саме Дін сказав їй подивитися на сперму, — вів далі Корсак. — Як там називається цей тест...

— Мазок.

— Так, оцей мазок. Айлс навіть не збиралася на нього дивитися. Вона хотіла, щоб він спершу висох. І тут оцей федерал втручається й каже доктору, що треба робити. Ніби він точно знав, що потрібно шукати і що ми знайдемо. Звідки він знав? І до чого взагалі ФБР у цій справі?

— Ви перевіряли родину вбитих. Було там щось, що могло зацікавити ФБР?

— Анічогісінько.

— Може, вони вплуталися в якусь небезпечну справу?

— Ви так говорите, наче Їгери самі винні, що їх убили.

— Він був лікар. Може, йдеться про оборудки ліків? Може, він був свідком?

— Щодо нього — усе чисто. Щодо його дружини — теж.

— Цей *coup de grâce* наводить на думку про страту. Може, це символ. Перерізати йому горло, щоб він замовк.

— Господи, Ріццолі! Ви все ставите догори дриґом. Ми спочатку думали про збоченця, який убиває заради задоволення. А ви тепер поринули в теорію змови.

— Я намагаюся зрозуміти, чому втрутився Дін. Бюро зазвичай начхати на те, чим ми займаємося. Вони не лізуть у наші справи, ми не ліземо в їхні, і всіх це влаштовує. Ми не просили їхньої допомоги в справі Хірурга. Упоралися власними силами, працювали із власним психологом-консультантом. Їхній відділ аналізу поведінки занадто зайнятий — вони плазують перед Голлівудом замість приділити нам бодай крихту уваги. Тоді що такого особливого в цій справі? Чим відрізняються Їгери?

— Ми не знайшли нічого, — сказав Корсак. — Жодного боргу, жодної фінансової проблеми. Жодної судової справи. Ніхто про них слова поганого не сказав би.

— Тоді чому справою зацікавилася ФБР?

Поміркувавши, Корсак сказав:

— Можливо, Їгери мали впливових друзів і ті зараз домагаються правосуддя.

— А хіба Дін не міг просто сказати нам це?

— Федерали взагалі не люблять нічого пояснювати.

Ріццолі озирнулася на будівлю. Майже настала північ, а вони так і не бачили, щоб Мора Айлс поїхала. Коли Ріццолі виходила, Айлс диктувала звіт і попрощалася коротко. Королева Покійників звертала мало уваги на живих.

«А я хіба відрізняюся? Коли я вночі лежу в ліжку, то бачу обличчя мертвих».

— Ця справа не зводиться лише до вбивства Їгерів, — сказав Корсак. — Тепер маємо ще одні рештки.

— Думаю, тепер Джої Валентайн може спокійно жити, — сказала Ріццолі. — Ми вже знаємо, звідки взялася темна волосина, — вона належала жертві, убитій раніше.

— Я не закінчив із Джої. Потрібно ще покопатися.
— Щось маєте на нього?
— Шукаю...
— Знадобиться дещо солідніше, аніж давнє звинувачення у вуаєризмі.

— Але цей Джої *ненормальний*. Не може *нормальна* людина ловити кайф від розмальовування ротів мертвим бабцям.

— Щоб убивати, мало бути ненормальним. — Ріццолі подивилася на будівлю, думаючи про Мору Айлс. — Певною мірою ми всі ненормальні.

— Так, але ми нормальні ненормальні. А Джої... Він геть збочений.

Ріццолі розсміялася. Ця розмова перетворилася на абсурд, і вона вже не намагалася знайти в ній якийсь сенс.

— Що я такого сказав?

— Усе це починає тиснути на мене. — Ріццолі обернулася до своєї машини. — Я маю повернутися додому і трохи поспати.

— На наступний огляд приїдете?

— Приїду.

Завтра ввечері Айлс разом із антропологом-криміналістом мали оглянути рештки іншої жінки. Ріццолі не бажала знову приїжджати до цього будинку жахів, але уникнути обов'язку не могла. Вона підійшла до машини й відімкнула дверцята.

— Агов, Ріццолі! — крикнув Корсак.

— Що?

— Ви вечеряли? Хочете бургер?

Будь-хто з копів міг отак запросити іншого. Розслабитися на кілька годин із гамбургером і пивом після важкого дня. У такому запрошенні не було нічого особливого чи неправильного, і все-таки Ріццолі стало незручно, бо вона відчула самотність і відчай, які крилися за цими словами. А вона не хотіла потрапити в клейку павутину поривань цього чоловіка.

— Може, якимось іншим разом, — відповіла вона.

— Ага. Добре, іншим разом.

Він махнув їй рукою і пішов до своєї машини.

Удома Ріццолі виявила на автовідповідачі повідомлення від свого брата Френкі. Гортаючи пошту, вона слухала його голос і уявляла собі самовпевнену постать і агресивне обличчя.

«Привіт, Джені! Ти там? — Довга пауза. — От чорт! Слухай, я геть забув, що завтра в мамі день народження. Може, купимо спільний подарунок від нас двох? Підпиши його моїм іменем також. Я тобі поштою вишлю чек, просто скажи, скільки я тобі винен. Гарзд? Бувай. А між іншим, ти як?»

Ріццолі пожбурила листи на стіл.

— Так, Френкі. Ти мені за минулий подарунок так і не віддав гроші, — пробурмотіла вона.

У будь-якому разі Френкі запізнився. Подарунок уже доставили — набір рушників персикового кольору з вишитими на них ініціалами Анджели. *«Цього року Джені віддадуть належне. Хоча що від цього зміниться?»* Френкі завжди мав тисячу виправдань, і мама надавала їм величезного значення. Він був сержант-інструктор на базі морської піхоти «Кемп-Пендлтон», і Анджела страшенно переймалася його безпекою, наче він у тих моторошних нетрищах Каліфорнії щодня виходив на бій із ворогом. Вона запитувала навіть, чи Френкі добре годують. «Ну звісно, мамо. У морській піхоті твоє 220-фунтове дитятко здохне з голоду». А насправді це Джейн сьогодні півдня нічого не їла. Те принизливе блювання в залі для аутопсії спорожнило її шлунок, і зараз вона була страшенно голодною.

Провела рейд на полицях і знайшла справжній скарб ледачої жінки: бляшанку консервованого тунця «Старкіст» і жменю солоних крекерів. Рибу вона з'їла, навіть не перекладаючи

в тарілку. Все ще голодна, повернулася до шафи і знайшла консервовані персики. Їх також з'їла, слизуючи сироп із виделки і роздивляючись карту Бостона, пришпилену до стіни. «Стоні Брук Резервейшн» був широкою зеленою смугою, оточеною передмістями — Вест Роксбері і Клерендон Гіллс на півночі, Дедгем і Рідвіль на півдні. Кожного літнього дня сюди прибували численні родини, любителі пікніків і пробіжок. Хто помітить самотнього чоловіка, який їде у своїй машині вздовж алеї Еннекін? Хто зверне увагу на те, що він зупинився на парковці й дивиться в хашу? Парк на околиці — велика принада для всіх, хто втопився від бетону й асфальту, перфораторів і сирен. І серед тих, хто шукає спасіння в затінку й прохолоді трави й дерев, був той, хто приїхав із зовсім іншим наміром. Хижак у пошуках місця, де можна викинути здобич. Ріццолі немовби бачила все на власні очі: густий ліс і килим опалого листя. Світ, у якому комахи й дикі тварини з радістю допоможуть прибрати рештки.

Вона відклала виделку, і та голосно ляснула по столу.

З полиці Ріццолі дістала пакет кольорових ґнопок і прикріпила червону до вулиці, на якій жила Гейл Іґер у Ньютоні. Ще одну червону — до місця у «Стоні Брук Резервейшн», де було знайдено тіло Гейл. Потім вона пришпилила до парку ще одну ґнопку — синю, щоб позначити місце знахідки невідомого тіла. А тоді почала думати про вбивцю і географію його світу.

За часів розслідування справи Хірурга вона навчилася вивчати карту міста так, як хижак роздивляється свою територію для полювання. Врешті-решт, і сама Ріццолі полювала, і щоб зловити свою здобич, вона мала зрозуміти світ, у якому живе об'єкт полювання, вивчити вулиці, якими він ходить, місця, які він відвідує. Вона знала, що люди-хижаки зазвичай полюють у місцях, що їх добре знають. Як і будь-хто інший, вони мають свої зони комфорту і розпорядок дня. Отже, коли

Ріццолі дивилася на карту, вона знала, що бачить дещо більше, аніж просто місце злочину й територію, де було знайдено тіла. Насправді перед нею розкинувся світ його діяльності.

Містечко Ньютон було фешенебельним і дорогим. Передмістя, де мешкали високооплачувані професіонали. Парк «Стоні Брук», за три милі на південний схід, належав до практично такого самого шикарного передмістя, як Ньютон. Чи був убивця мешканцем одного із цих передмість? Чи вистежував він здобич, коли ходив із дому на роботу? Якщо так, то з вигляду мав бути своїм у таких районах Бостона й не викликати підозри. І якщо він мешкав у Ньютоні, то йшлося про типового білого комірця з типовими для цього прошарку смаками.

І жертвами собі він теж обирав білих комірців.

У неї вже в очах мерехтіло від перетинів бостонських вулиць, але вона вперто сиділа перед картою і не йшла спати. Через крайнє виснаження її огорнув якийсь туман. Сотні деталей мішалися в голові. Ріццолі думала про свіжу сперму в трупі, який розкладався. Про скелетоподібні безіменні рештки. Про волокна з темно-синього килима. Про вбивцю, який приніс на собі волосину попередньої жертви. Про електрошокер, ніж для полювання і складену нічну сорочку.

І про Гебріела Діна. Що в усьому цьому забули федерали?

Ріццолі схилила голову на руки, почуваячись так, наче ось-ось вибухне від усієї цієї інформації. Вона хотіла вести цю справу. Навіть наполягала на цьому. А тепер знемагала під тягарем. Утома не давала змоги мислити, а збудження відганяло сон геть. Вона вже подумала, чи не так настає нервовий зрив, а тоді безжально відіграла цю думку. Джейн Ріццолі ніколи не дозволила б собі бути такою безхребетною, щоб піддатися нервовому зриву. На роботі їй траплялося переслідувати злочинця по дахах, вибивати двері й боротися за власне життя в темному підвалі.

А ще вона вбила людину.

Але вона ще ніколи не почувалася такою близькою до того, щоб зірватися.

«В'язнична медсестра грубо накладає джгут на мою праву руку, наче в неї не латекс, а гумочка для волосся. Мені неприємно, вона проходить по руці проти росту волосся, але їй байдуже. Для неї я лише черговий симулянт, який підняв її з ліжка і порушив зазвичай позбавлений подій режим чергування у в'язничній клініці. Медсестра вже немолода, принаймні з вигляду. У неї опухлі повіки й вищипані бровиниточки. Її дихання пахне сном і сигаретами. Але це жінка, і я дивлюся на обвислу шкіру її шиї, коли вона схиляється над моєю рукою, щоб знайти підходящу вену. Ось сонна артерія, в якій пульсує яскраво-червона кров, а ось, поруч, яремна вена, в якій нуртує темніший потік. Я добре обізнаний з будовою жіночої шиї, і цю теж роздивляюся, хоч вона й неприваблива.

Латеральна підшкірна вена на моїй руці вже напнулася, і медсестра задоволено щось мимрить. Вона розпаковує змащений спиртом тампон і проводить по моїй шкірі. Це недбалий лінивий жест — звичка, не більше. Професійний медик мав би працювати по-іншому.

— Зараз буде боляче, — попереджає медсестра.

Коли вона встромляє голку в мою шкіру, я не здригаюся. Вона потрапляє прямо у вену, і кров стримить у пробірку-вакутейнер¹ із червоним ковпачком. Я тисячі разів працював із чужою кров'ю, але зі своєю — ніколи, тому зацікавлено подивляю на неї, зауважуючи, що вона густа й темна, кольору стиглої вишні.

¹ Вакутейнер — одноразова пробірка для взяття на аналіз венозної крові.

Пробірка майже повна. Медсестра від'єднує її та чіпляє до голки іншу. Ця пробірка — із пурпуровим ковпачком. Це для розгорнутого аналізу крові. Коли інша пробірка також наповнюється, медсестра витягує голку з моєї вени, знімає джгут і притискає ватку до місця уколу.

— Тримайте, — наказує вона.

Я безпорадно побрязкую наручником на лівому зап'ясті, прикованому до спинки ліжка.

— Не можу, — розбито кажу я.

— Господи! — зітхає медсестра.

Жодного співчуття, лише роздратування. Бувають люди, які зневажають слабких, і вона саме із цієї породи. Якби дати їй абсолютну владу над вразливими людьми, вона легко могла б перетворитися на таких само чудовиськ, які катували євреїв у концентраційних таборах. Під білим халатом з іменним бейджем, під словами «дипломована медсестра» ховається жорстокість.

— Потримайте, — каже жінка, зиркнувши на охоронця.

Той нерішуче притискає пальці до ватки. Торкатися мене він не хоче, але не тому, що боїться насильства з мого боку. Я завжди поведився добре і ввічливо. Зразковий в'язень. Ніхто з охоронців мене не боїться. Що його тривожить, то це моя кров. Він бачить, як червоне просочується крізь ватку, і уявляє собі, як усілякі кошмарні мікроби пристають до його пальців. Коли медсестра розкриває пакет із перев'язувальним матеріалом і фіксує ватку на місці, охоронець полегшено зітхає. Він одразу ж іде до раковини й миє руки з милом. Мені аж смішно, що він так боїться звичайнісінької крові. Але замість розреготатись, я лежу на ліжку і не рухаюся, зігнувши коліна й заплющивши очі. Інколи в мене виривається тихий стогін болю.

Медсестра виходить із моїми аналізами крові, а охоронець, ретельно вимивши руки, сідає поруч на стільці.

І чекає.

Здається, що в цій холодній стерильній палаті минають цілі години. Від медсестри нічого не чути, ніби вона лишила нас і забула. Охоронець совається на стільці, розмірковуючи, чого вона так довго.

А я знаю.

Тепер прилади уже завершили опрацьовувати мою кров. Медсестра тримає результати в руках. Вона спантеличена показниками. Усі підозри про симуляцію зникли геть. Вона бачить докази. На папірці надруковано, що в моєму тілі вирує небезпечне запалення. Що мої скарги на біль у животі правдиві. Вона оглянула мій живіт, переконалася, що в мене посмикуються м'язи. Чула, як я стогнав від її дотику. І все одно не дуже вірила в симптоми. Надто довго вона була медсестрою у в'язниці. Досвід зробив її недовірливою до скарг в'язнів. У її очах ми всі — симулянти й пройдисвіти, а всі наші симптоми — просто спосіб видурити чергову дозу.

Однак із лабораторії надходять об'єктивні результати. Кров уміщують в апарат, який підраховує всі показники. І медсестра не може не зважати на величезний рівень білих кров'яних клітин. Отже, вона зараз на телефоні, радиться з лікарем: "У мене тут в'язень із сильним болем у череві. Кишковий шум чути, однак його живіт м'який у правому нижньому секторі. І мене дуже непокоять його аналізи крові..."

Розчиняються двері, і я чую, як взуття медсестри човгає по вкритій лінолеумом підлозі. Коли вона звертається до мене, в її тоні вже не насмішка, як раніше, а ввічливість і навіть повага. Вона знає, що має справу з дуже хворою людиною, і тепер відповідальна за все, що зі мною станеться. Я раптом перетворююся з об'єкта презирства на бомбу з годинниковим механізмом, яка може зруйнувати її кар'єру. Медсестра і так зволікала надто довго.

— Ми відправимо вас до лікарні, — повідомляє вона. — Його потрібно відвезти негайно, — додає й дивиться на охоронця.

— У Шаттак? — запитує він.

Йдеться про лікарню імені Лемюеля Шаттака в Бостоні. Туди доправляють в'язнів.

— Ні, це надто далеко. Так довго чекати ми не можемо. Я домовилася з лікарнею в місті Фічбурзі.

У неї занепокоєний голос, і тепер охоронець теж стурбовано позирає на мене.

— То що з ним таке? — запитує він.

— Можливо, у нього розірвався апендикс. Я підготувала всі документи й зателефонувала у відділ невідкладної допомоги лікарні Фічбурґа. Його повезуть машиною невідкладної допомоги.

— От чорт! Тоді мені доведеться поїхати з ним. Скільки це триватиме?

— Очевидно, його покладуть на лікування. Думаю, буде операція.

Охоронець зиркає на годинник. Він думає про те, коли закінчиться його зміна. І про те, чи з'явиться хтось, щоб підмінити його в лікарні. Він думає не про мене, а про власний розклад. Про власне життя. Я для нього лише ускладнення.

Медсестра пакує у великий конверт документи й теки і віддає охоронцеві.

— Це для лікарні. Лікар обов'язково має отримати.

— Його повезуть машиною невідкладної допомоги?

— Так.

— Це небезпечно.

Вона дивиться на мене. Мої зап'ястя так само прикуті до ліжка. Я лежу абсолютно нерухомо, зігнувши коліна. Типова поза пацієнта, якому страшенно боляче від перитоніту.

— Я б через це не переймалася. Йому надто зле, щоб напасти».

7

— Некрофілія, або любов до всього мертвого, завжди була однією з темних таємниць людства, — сказав доктор Лоренс Цукер. — Це слово грецького походження, але є свідчення, що сама практика існувала вже за часів фараонів. Коли вмирала красива або шляхетна жінка, бальзамувальників не пускали до тіла щонайменше три дні. Ця пересторога мала захистити її від сексуальної наруги з боку чоловіків, які мали підготувати тіло до поховання. Існує багато історичних свідчень про сексуальну наругу над мертвими. Казали навіть, що цар Ірод займався сексом зі своєю дружиною протягом семи років після її смерті.

Ріццолі окинула оком залу для нарад. Її приголомшила моторошна схожість: зібрання втомлених детективів, теки й фотографії, розкидані по столу. Тихий голос психолога Лоренса Цукера, який запрошує їх на екскурсію у світ моторошної свідомості хижаків. І холод. Ріццолі найбільше запам'ятався холод у цій кімнаті. Те, як він проймав її до кісток і як німіли руки. І багато людей були тими самими: детективи Джеррі Сліпер і Даррен Кроу. І її напарник Баррі Фрост. Копи, з якими вона працювала під час розслідування справи Хірурга рік тому.

Інше літо, інше чудовисько.

Однак сьогодні в команді бракувало однієї людини. За цим столом не було детектива Томаса Мура, і Ріццолі сумувала за ним. За його спокійною впевненістю і витримкою. Під час роз-

слідування справи Хірурга вони посварилися, але відтак їхня дружба ожила і відсутність Мура в команді відчувалася дуже гостро.

На його місці, на тому самому стільці, де зазвичай сидів Мур, тепер уместився чоловік, якому Ріццолі не довіряла: Гебріел Дін. Зайшовши до цієї зали, будь-хто одразу ж помітив би, що серед цих копів Дін — чужак. Він вирізнявся всім, починаючи від добре пошитого костюма до військової виправки. І всі відчували його осібність. Ніхто не розмовляв із Діном, він залишався мовчазним спостерігачем, людиною із ФБР, і мета його перебування тут становила таємницю.

— Секс із трупом — акт, про який більшість із нас ніколи навіть не думає, — вів далі доктор Цукер. — Однак такі практики часто згадуються в художній літературі, в історичних джерелах і в матеріалах численних кримінальних справ. Дев'ять відсотків жертв серійних убивць піддаються зґвалтуванням. Джеффри Дамер, Генрі Лі Лукас і Тед Банді — усі ці серійні вбивці зізнавалися в некрофілії. — Доктор зупинив погляд на фотографія розтину Гейл Їгер. — Отже, немає абсолютно нічого дивного, що в піхві жертви було знайдено свіжий еякулят.

— Я думав, що таке чинять лише цілковиті психи, — озвався Даррен Кроу. — Аж такі божевільні, що ходять і белькочуть самі до себе. Так мені колись казав один психолог-криміналіст із ФБР.

— Некрофілію справді колись вважали ознакою вбивць із серйозними психічними розладами, — погодився Цукер. — Ідеться про психічно хворих людей, які живуть в іншій реальності. Багато хто із цих злочинців справді належить до категорії психічно хворих убивць, які не керуються жодною системою і не є ані нормальними, ані розумними. Вони так погано контролюють власні імпульси, що виказують себе. Лишають на місці злочину волосся, сперму, відбитки пальців. Таких піймати

найлегше, бо вони не розуміють, що таке кримінальна відповідальність, або не зважають на неї.

— А в цьому разі?..

— Злочинець не є психічно ненормальним. Це цілком інший тип. — Цукер вийняв із теки фотографії з дому Їгерів і розклав їх на столі, а тоді подивився на Ріццолі. — Детективе, ви були на місці злочину.

Вона кивнула.

— Убивця діяв методично, — сказала Ріццолі. — Він узяв із собою все необхідне для злочину. Працював чисто. Майже не залишив зачіпок.

— Була сперма, — нагадав Кроу.

— Але не в такому місці, в якому ми мали б шукати. Ми взагалі могли її не помітити. Правду кажучи, ми мало не проґавили її.

— Яке у вас склалося загальне враження? — запитав Цукер.

— Він добре володіє собою. Розумний. Точнісінько як Хірург, — додала вона, помовчавши.

Цукер дуже пильно подивився на неї. Поруч із ним Ріццолі завжди почувалася незатишно. Його задумливий погляд немовби проймав її наскрізь. Однак, напевно, про Воррена Гойта подумали всі. Старий кошмар повторювався, і хтось іще, крім неї, мав це помітити.

— Погоджуюся з вами, — сказав Цукер. — Убивця добре володіє собою. Він діє за сценарієм ментальних об'єктів, як сказали б деякі психологи-криміналісти. Його поведінка спрямована не на те, щоб відчувати задоволення тут і зараз? Ні. Його дії мають на меті дещо чітко визначене, а саме: досягнення абсолютного контролю над жіночим тілом. У нашому випадку: над тілом жертви, Гейл Їгер. Убивця хоче володіти нею, використовувати її, навіть мертво. Силуючи її до статевого акту в присутності її чоловіка, він утверджує своє «право

власності». Стає домінантом щодо них обох, чоловіка і дружини. — Цукер дістав фото розтину. — На мою думку, цікаво, що жертву не було спотворено чи скалічено. Усі кінцівки на місці. Якщо не зважати на природні процеси, характерні для ранньої стадії розпаду, можна сказати, що тіло в доволі добромум стані.

Він подивився на Ріццолі, очікуючи на підтвердження.

— Відкритих ран не було, — сказала вона. — Жертву задушили.

— Це найінтимніший спосіб убити.

— Найінтимніший?

— Уявіть собі, як воно — задушити когось власноруч. Це дуже особисте. Близький контакт. Шкіра до шкіри. Плоть жертви у вас під руками. Ви стискаєте її горло й відчуваєте, як життя вичавлюється з нього.

— Господи! — бридливо кинула Ріццолі.

— Отак мислить *він*. Так *він* відчуває. У такому світі він живе. І ми маємо пізнати цей світ. Його збуджує влада над тілом цієї жінки, — сказав Цукер, показуючи на фото Гейл Їгер. — Він хоче володіти нею, живою або мертвою. У цього чоловіка розвивається особиста прив'язаність до трупа, і він і далі пестить його. Чинить над ним сексуальну наругу.

— Тоді навіщо викидати тіло? Чому б не тримати його поряд років сім, як той цар Ірод? — запитав Сліпер.

— Може, з практичних міркувань? — припустив Цукер. — Наприклад, він мешкає в багатоквартирному будинку. Трупний запах може сполохати сусідів. Понад три дні тримати вдома труп ніхто не став би.

— Три дні? — розсміявся Кроу. — Радше три секунди.

— Отже, ви стверджуєте, що в нього із цим тілом інтимний зв'язок. Трепетний, майже любовний, — сказала Ріццолі.

Цукер кивнув.

— Тоді, напевно, йому було важко просто взяти й викинути її там. У «Стоні Брук».

— Так, це було важко. Усе одно, що розлучитися з коханою. Ріццолі замислилася про те місце в хащі. Дерева, мерехтіння тіней на землі. Порятунок від міської спеки й галасу.

— Це не просто звалище трупів, — сказала вона. — Можливо, це святилище.

Усі подивилися на неї.

— Що? — перепитав Кроу.

— Детектив Ріццолі озвучила саме той висновок, до якого я вів, — сказав Цукер. — Він використовує це місце не просто для того, щоб викидати зужиті трупи. Ви мали б запитати себе, чому він не засипав їх землею. Чому залишив на поверхні, хоча знав, що їх можуть знайти?

— Бо він їх навідує, — тихо сказала Ріццолі.

— Усі вони — його коханки, — погодився Цукер. — Його жінки в гаремі. Він приходив знову і знову, щоб дивитися на них. Торкатися їх. Можливо, навіть обіймати їх. Саме тому він приніс на собі волосину мертвої жінки. Він торкається трупів, і до його одягу чіпляються їхні волосини. — Цукер поглянув на Ріццолі. — Ота темна волосина, яка випала з голови трупа, відповідає новим знайденим решткам?

Ріццолі кивнула і сказала:

— Ми з детективом Корсаком розпочали з припущення, що вбивця приніс на собі цю волосину з місця роботи. А тепер, коли ми знаємо, звідки та волосина, чи є сенс далі перевіряти людей, задіяних у сфері ритуальних послуг?

— Так, є, — відповів Цукер. — Зараз поясню. Некрофілів приваблюють трупи. Дотик до мертвого тіла — джерело сексуального імпульсу. Бальзамувати їх, одягати, робити їм макіяж — усе це збуджує. І щоб мати доступ до цього захопливого відчуття, такі люди можуть шукати роботу в індустрії ритуальних

послуг. Ідеться про бальзамувальників чи, наприклад, візажистів, які готують тіла до похорону. Не забуваймо ще й про те, що жінку, чії рештки поки що не ідентифіковано, можливо, взагалі не вбивали. Один із найвідоміших некрофілів, психічно ненормальний Ед Гін, почав із того, що викрадав трупи з кладовища. Викопував жіночі тіла й приносив додому. І лише пізніше він почав убивати, щоб одержувати нові тіла.

— Господи, — пробурмотів Фрост. — На кожному кроці нові чудові відкриття.

— Це один із проявів широкого спектру людської поведінки. Некрофіли лякають і дивують нас. Вони здаються нам хворими збоченцями. Але ця категорія людей, керованих дивною одержимістю і специфічними смаками, завжди серед нас. Так, серед некрофілів є психічно хворі. Але водночас деякі з них абсолютно нормальні.

«Воррен Гойт також був абсолютно нормальний».

Далі заговорив Гебріел Дін. Досі протягом усієї наради він не промовив ані слова, і Ріццолі здригнулася, коли раптом пролунав його низький баритон.

— Ви сказали, що вбивця може повернутися в хашу, щоб навідати свій гарем.

— Так, — відповів Цукер. — Тому в «Стоні Брук» на нього завжди має чекати засідка.

— А що станеться, коли він побачить, що гарем зник?

— Він погано сприйме це, — сказав Цукер, помовчавши.

Від цих слів у Ріццолі мороз пішов поза плечима. *«Це його коханки. Як відреагує будь-який чоловік, якщо вкрати в нього кохану?»*

— Він шаленітиме, — пояснив Цукер. — Лютуватиме, що хтось заволодів його власністю. І прагнутиме якнайшвидше знайти заміну. Це підштовхне його до нового полювання. — Цукер поглянув на Ріццолі. — Ви маєте якнайдовше приховувати все

це від преси. Можливо, засідка — найкраща можливість упіймати його, адже він повернеться до цієї хащі. Але за єдиної умови — якщо думатиме, що там безпечно. Якщо вважатиме, що гарем і далі там чекає на нього.

Хтось процинив двері зали для нарад. Усі озирнулися й побачили лейтенанта Маркетта.

— Детективе Ріццолі, я маю з вами поговорити, — сказав він.

— Просто зараз?

— Якщо ви не заперечуєте. Зайдімо в мій кабінет.

Судячи з виразу обличчя присутніх, на думку всім спало одне й те саме: Ріццолі викликають на розправу. А вона й гадки не мала, чим завинила. Почервонівши, вона підвелася зі стільця й попрямувала за шефом.

Поки вони йшли коридором відділу вбивств, Маркетт мовчав. А коли зайшли до кабінету, зачинив двері. Крізь скляну перегородку Ріццолі бачила, як на неї зі своїх робочих місць витріщаються детективи. Маркетт опустил жалюзі.

— Ріццолі, чи не хотіли б ви сісти?

— Ні, дякую. Просто скажіть, навіщо ви мене викликали.

— Будь ласка, сідайте. — Він тепер говорив тихо й навіть лагідно. — Прошу вас.

Їй стало не по собі від цієї неочікуваної люб'язності. Вони з Маркеттом так ніколи і не порозумілися по-справжньому. Відділ убивств надалі лишився «клубом для чоловіків», і Ріццолі знала, що її вважають «стервозною забродою». Вона опустила в крісло. Пульс одразу підскочив.

Маркетт трохи посидів мовчки, ніби намагаючись знайти правильні слова.

— Я хотів розповісти вам про це, перш ніж дізнаються інші. Думаю, саме для вас ця ситуація буде найважчою, хоча впевнений, що їй покладуть край протягом кількох днів, а може, й годин.

— Про яку ситуацію ви говорите?

— Сьогодні близько п'ятої ранку втік Воррен Гойт.

Тепер вона зрозуміла, чому лейтенант умовляв її сісти. Він думав, що вона впаде.

Натомість Ріццолі сиділа абсолютно спокійно, не виказуючи жодних емоцій. Кожен нерв у ній заціпенів. Коли вона заговорила, голос був таким моторошно спокійним, що сама вона ледь упізнала його.

— Як це сталося? — запитала вона.

— Його вивезли на лікування й поклали в лікарню у Фічбурзі. Мали терміново робити апендектомію. Ми точно не знаємо, що було. Однак в операційній... — Маркетт помовчав. — Живих свідків не лишилося.

— Скількох людей він убив?

Голос Ріццолі й далі лишався спокійним і чужим.

— Трьох. Медсестру, жінку-анестезіолога, яка мала підготувати його до операції. І охоронця, який привіз його до лікарні.

— У в'язниці Суза-Барановські шостий рівень безпеки.

— Так.

— І вони відправили його до лікарні для цивільних?

— Якби йшлося про звичайний випадок, Гойта відвезли б до відділу для в'язнів у Шаттак. Але коли стан хворого становить небезпеку для його життя, то, згідно із законодавством штату Массачусетс, в'язнів відправляють до найближчої медичної установи. А найближча установа — у Фічбурзі.

— І хто вирішив, що стан Гойта становить небезпеку для його життя?

— В'язнична медсестра. Вона оглянула Гойта й порадилася з лікарем. Вони обоє дійшли думки, що він потребує невідкладної допомоги.

— На якій підставі вони так думали?

Тепер голос Ріццолі звучав різкіше. Почали прориватися перші емоції.

— Були симптоми... Біль у животі...

— Він має медичну освіту. Він точно знав, що потрібно казати.

— Але в них викликали занепокоєння ще й результати аналізів.

— Які результати?

— Щось там із рівнем лейкоцитів.

— А вони розуміли, з ким мають справу? Вони бодай трохи уявляли собі?

— Він не міг підробити результати аналізу крові.

— Міг! Він працював у лікарні. Він усе знає про аналізи крові.

— Детективе...

— Заради Бога! Гойт спеціалізувався на цих чортових *аналізах крові!*

Ріццолі сама злякалася того, як високо злетів її голос. Вона дивилася на Маркетта, ошелешена своїх зривом. І охоплена почуттями, які нарешті вирвалися на поверхню. Гнів. Безпорадність.

І страх. Протягом усіх цих місяців вона придушувала його в собі, бо знала, що боятися Воррена Гойта нелогічно. Його замкнули там, звідки він не міг її дістати. Не міг заподіяти їй зла. Нічні кошмари були просто наслідками пережитого. Відлуннями її власного жаху. І вона сподівалася, що вони врешті-решт зникнуть. Але тепер мала всі підстави боятися, і страх почав стискати свої щелепи.

Вона рвучко підвелася й пішла до виходу.

— Детективе Ріццолі!

Вона зупинилася біля дверей.

— Що ви задумали?

— Гадаю, ви розумієте, куди я маю поїхати.

— Поліція міста Фічбург'а і штату тримає все під контролем.

— Та ну? Для них він — лише один із багатьох злочинців-утікачів. Вони чекатимуть від нього тих самих помилок, яких припускаються інші. Але він не такий. Він уникне всіх пасток.

— Ви недооцінюєте колег.

— Це вони недооцінюють Гойта. Вони не розуміють, про кого йдеться.

«А я розумію. Чудово розумію».

Надворі розжарена до білого стоянка плавилася під сонцем. Гарячий вітер приносив із вулиць сморід сірки. Ріццолі всілася в машину й відчула, що сорочка змочла від поту. «Гойтові сподобалася б ця спека», — подумала вона.

Він вигрівався в ній, як ящірки вигрівуються на розпеченому піску в пустелі. І, як кожна рептилія, він умів швидко зникати, щойно з'являлася загроза.

«Його не піймають».

Ріццолі їхала до Фічбург'а й думала про Хірурга, який знову опинився на свободі. Вона уявляла собі, як він ходить вулицями міста. Хижак, який дорвався до своєї здобичі. Чи залишилися в неї сили, щоб зустрітися з ним? А може, здолавши його раз, вона використала весь запас сміливості, відпущений на її життя? Вона не вважала себе боягузливою. Складні й небезпечні завдання ніколи не відлякували її. У боротьбу вона вступала не роздумуючи. Але від перспективи знову зустрітися з Ворреном Гойтом її трусило.

«Я вже боролася з ним і мало не загинула. Не знаю, чи маю я сили на ще один раз. Чи можу загнати чудовисько назад до клітки».

Навколо лікарні поліції не було. Ріццолі зупинилася в коридорі, чекаючи на офіцерів в уніформі, але побачила лише кількох

медсестер із сірими від жаху обличчями. Дві з них обіймалися, намагаючись заспокоїтися, інші тихо про щось говорили.

Вона зігнулася й пролізла під жовтою стрічкою. Ніхто її не зупинив. Підійшла до розсувних автоматичних дверей, які з шипінням розійшлися, впустивши її до операційного передпокою. Ріццолі побачила плями й гарячкове плетиво кривавих слідів на підлозі. Спеціаліст уже пакував свої прилади. Місце злочину вистигло, з нього все вичавили, і тепер залишалося хіба що вигнати звідси всіх і все помити.

Але хоча місце злочину й вистигло, хоча тут побувало надто багато людей, Ріццолі ще могла прочитати історію цих подій, адже її було написано на стінах кров'ю. Жінка бачила засохлі сплески кровотечі з пульсуючої перерізаної артерії. Кривава хвиля навскіс тягнулася по стіні, доходючи аж до дошки з графіком чергування хірургів, списками пацієнтів, палат і назв операцій. Увесь день було розписано. Ріццолі подумала про те, що сталося з пацієнтами, яким раптом скасували операції, бо операційна перетворилася на місце злочину. Про те, якими можуть бути наслідки не проведеної вчасно холецистектомії¹ — хай би що означало це слово. Побачивши цей щільний розклад, Ріццолі зрозуміла, чому з місцем злочину впоралися так швидко. Це приміщення мало послужити живим. Не можна було просто взяти й закрити на невизначений термін одну із найбільш навантажених операційних у Фічбурзі.

Криваві зигзаги йшли через дошку з розкладом, а потім у куток. І тяглися далі на іншій стіні. Тут вони були меншими, адже артеріальний тиск падав. Патьоки крові переміщувалися нижче по стіні, аж до підлоги, і закінчувалися плямою-озером біля столу реєстрацій.

«Телефон. Той, хто помирав тут, намагався зателефонувати».

¹ Холецистектомія — операція з видалення жовчного міхура.

За зоною реєстрації починався широкий коридор, який вів до окремих операційних палат. Чоловічі голоси й потріскування рацій привели Ріццолі до однієї з них. Вона увійшла в прочинені двері, проминула ряд умивальників. Асистент хірурга байдуже глянув на неї. Ніхто не зупиняв її, навіть коли вона увійшла до операційної номер чотири й зупинилася, ошелешена слідами кривавої різанини. Тіла жертв уже прибрали, але повсюди — на стінах, шафах і довгих столах — була їхня кров. Підлогою тягнулися плями. Тут убивця пробудився зо сну.

— Мем! Мем!

Двоє чоловіків у штатському стояли біля шафи з інструментами й незадоволено дивилися на Ріццолі. Вищий із них пішов до неї. Його бахіли прилипали до закривавленої підлоги. Йому було за тридцять. У манері триматися простежувалася самовпевнена зверхність, характерна для всіх чоловіків з великими м'язами. «Компенсація мужності за те, що його голова швидко лисіє».

Перш ніж він устиг запитати в неї очевидне, вона показала посвідчення.

— Джейн Ріццолі, бостонський відділ розслідування убивств.

— Що тут робить колега з Бостона?

— Вибачте, я не знаю вашого імені.

— Сержант Кенеді, підрозділ розшуку втікачів.

Офіцер поліції штату Массачусетс. Ріццолі хотіла була потиснути йому руку, але помітила, що він у латексних рукавичках. У будь-якому разі він, мабуть, і не збирався простягнути їй руку.

— Чим вам допомогти?

— Можливо, я допоможу вам.

— Як?

Кенеді, здається, був не в захваті від цієї перспективи.

Ріццолі подивилися на криваві патьоки на стінах.

— Чоловік, який це зробив... Воррен Гойт...

— Ну?

— Я дуже добре знаю його.

Тепер до них підійшов невисокий чоловік. Він мав бліде обличчя й великі вуха, наче в Дамбо. Хоча він явно теж був коп, але, на відміну від Кенеді, не кинувся захищати свою територію.

— Агов, я вас знаю. Ви Ріццолі. Це ви його посадили.

— Я працювала разом із колегами.

— Та ну. Це ви його вистежили в Літії.

На відміну від Кенеді, він був не в рукавичках і потиснув їй руку.

— Детектив Арлен, поліція Фічбурґа. Ви аж із самого Бостона приїхали заради цього?

— Вирушила, щойно дізналася. — Погляд Ріццолі знову зупинився на стінах. — Ви ж розумієте, з ким маєте справу?

— У нас усе під контролем! — відрізав Кенеді.

— Ви знаєте, що це за вбивця?

— Ми знаємо, що він скоїв тут.

— Але чи достатньо знаєте його?

— Ми маємо всі дані на нього із Суза-Барановські.

— Але там охоронці теж гадки не мали, який він небезпечний. Інакше цього просто не сталося б.

— Ніколи ще не траплялося такого, щоб я не зміг знайти втікача й відправити назад, — сказав Кенеді. — Усі вони припускаються одних і тих самих помилок.

— Він не з таких.

— Він лише на шість годин випередив нас.

— Шість годин... — Ріццолі похитала головою. — Ми вже його втратили.

— Та ми опитуємо всіх навколо! — розлютився Кенеді. — Виставили патрулі на дорогах, перевіряємо машини, попе-

редили засоби масової інформації. Його фото показують по всіх місцевих телеканалах. Як я й казав, усе під контролем.

Ріццолі не відповіла. Вона знову дивилася на криваві смуги.

— Хто тут загинув? — тихо запитала вона.

Відповів Арлен:

— Анестезіолог і медсестра. Анестезіолога знайшли біля цього стола. А медсестру далі, біла дверей.

— Вони не кричали? Не кликали на допомогу?

— Навряд чи вони були здатні на бодай якісь звуки. Їм обом перерізали гортань.

Ріццолі обійшла стіл і зупинилася біля металевої підпорки, на якій висів мішечок із розчином для внутрішньовенних ін'єкцій. Трубочка і катетер валялися на підлозі в калюжі води. Під столом лежав розбитий на друзки шприц.

— Вони мали робити йому анестезію, — сказала Ріццолі.

— Його почали готувати до операції ще в пункті невідкладної допомоги, — повідомив Арлен. — Хірург оглянув, і потім його доправили просто сюди. Згідно з діагнозом, розірвався апендикс.

— А сам хірург чому не прийшов одразу? Де він був?

— Оглядав іншого пацієнта в пункті невідкладної допомоги. Піднявся сюди хвилин за десять-п'ятнадцять після того, як усе закінчилося. Пройшов у розсувні двері, побачив мертвого в'язничного охоронця біля столу для реєстрацій і одразу ж кинувся телефонувати. Сюди прибігли майже всі з відділення невідкладної допомоги, але нікому з жертв вони вже нічим не могли зарадити.

Ріццолі побачила на підлозі змазані плями й сліди. Забагато людей тут побувало, зчинивши такий хаос, що годі було розібратися.

— А чому охоронця не було поряд із в'язнем? — запитала вона.

— В операційній має бути стерильно. Сюди не можна без спеціального одягу. Мабуть, охоронцеві сказали зачекати там.

— Але хіба законодавство штату Массачусетс не вимагає, щоб в'язень весь час був у наручниках, коли його вивозять за межі в'язниці?

— Так.

— Навіть на операції, навіть під анестезією Гойтові мали прикувати до столу ногу або руку.

— Так.

— І ви знайшли наручники?

Арлен і Кенеді презирнулися.

— Наручники лежали на підлозі під столом, — сказав Кенеді.

— Отже, він був у наручниках.

— До певного моменту...

— Навіщо їм знадобилося відпустити його?

— Може, з медичних міркувань? — припустив Арлен. — Наприклад, щоб зробити ще одне внутрішньовенне вливання? Покласти його по-іншому?

— Їм довелося б покликати охоронця, щоб відімкнути наручники, — заперечила Ріццолі. — А охоронець не міг зайти, зняти з в'язня наручники, а потім вийти, лишивши його вільним.

— Отже, охоронець втратив пильність, — сказав Кенеді. — У всіх у відділі невідкладної допомоги склалося враження, що стан Гойта вкрай тяжкий. І що він надто потерпає від болю, щоб напасти. Вони явно не очікували...

— Господи... — прошепотіла Ріццолі. — Він не втратив своїх навичок.

Вона подивилася на візок із обладнанням для анестезії та помітила, що одну із шухляд висунуто. Усередині під яскравими лампами операційної виблискували ампули з тіопентамом — анестетиком для операції. «Вони збиралися робити йому анестезію», — подумала Ріццолі. Ось він лежить на

столі під крапельницею. Стогне від болю. Обличчя перекошене. Ніхто з них і гадки не має, що буде далі. Вони зайняті своєю роботою. Медсестра думає про те, які інструменти підготувати для хірурга. Анестезіолог підраховує дози, відстежуючи серцевий ритм пацієнта на моніторі. Може, вона зауважує прискорене серцебиття і думає, що це через біль. Вона не розуміє, що він готується до стрибка. До вбивства.

А потім... Що відбувається потім?

Вона подивилася на тацю з інструментами — порожню.

— Гойт убивав скальпелем? — запитала вона.

— Зброю ми не знайшли.

— Це його улюблений інструмент. Він завжди використовував скальпель...

І тут на думку Ріццолі спало таке, що дрібні волосинки на потилиці стали дибки. Вона подивилася на Арлена.

— А він не міг лишитися в цій будівлі?

— Не міг! — втрутився Кенеді.

— Він і раніше вдавав із себе лікаря. Має цілком природний вигляд серед медичних працівників. Ви обшукали територію лікарні?

— У цьому не було потреби.

— Тоді як ви можете знати, що його тут немає?

— Бо є відеозапис.

У неї пришвидшився пульс.

— На камерах спостереження видно, як він виходить?

Кенеді кивнув.

— Думаю, ви бажаєте подивитися самі.

8

— Його дії якісь дивні, — сказав Арлен. — Ми кілька разів переглядали цей запис, але зрозуміти не можемо.

Вони спустилися сходами до конференц-зали лікарні. У кутку стояла тумба на колесах, а на ній — телевизор і відеомагнітофон. Арлен не заперечував, коли Кенеді заволодів пультом і сам усе повмикав. Пульт має розпоряджатися альфасамаець, а Кенеді почувався достатньо впевненим у собі, щоб не перейматися суперництвом.

Кенеді вставив касету й сказав:

— Що ж, погляньмо, як із цим упорається колега з бостонського відділу убивств.

Ці слова кидали їй виклик. Він натиснув кнопку.

На екрані з'явилося зображення зачинених дверей.

— Цю камеру встановлено на стелі на першому поверсі, у вестибюлі, — пояснив Арлен. — Оці двері ведуть просто надвір, на парковку для співробітників лікарні, на схід від будівлі. Це один із чотирьох виходів. Унизу на екрані час зйомки.

— Десять по п'ятій, — прочитала Ріццолі.

— Згідно з реєстраційними записами відділення невідкладної допомоги, в'язня доправили до операційної близько четвертої сорок п'ять. Отже, за двадцять хвилин він покинув будівлю. А тепер дивіться. Близько п'ятої одинадцять відбувається дещо незрозуміле.

Минали секунди екранного часу. А тоді, о 5:11:13, в об'єктиві раптом з'явився силует і спокійно й неквапно попрямував до дверей. Він був спиною до камери. Поліцейські бачили акуратно підстрижене каштанове волосся над комірцем білого халата. На чоловікові були штани, які зазвичай носять хірурги, і бахіли. Він дійшов до дверей і взявся був за ручку, аж тут раптом зупинився.

— Дивіться, що буде, — сказав Арлен.

Чоловік повільно розвернувся і звів погляд до камери.

Ріццолі подалася вперед. У неї пересохло в горлі, вона пожирила очима обличчя Воррена Гойта. Здавалося, що він дивиться на неї так само уважно, як вона на нього. Він попрямував до камери спостереження, і Ріццолі побачила щось у нього під пахвою. Якийсь згорток. Гойт ішов далі, аж поки не зупинився просто під об'єктивом.

— Ось тут відбувається дещо геть божевільне, — сказав Арлен.

Не відводячи погляд від камери, Гойт підвів праву руку, виставив її долонею вперед, немовби присягаючись у суді говорити лише правду. А лівою рукою він показав на розкриту долону правої. І посміхнувся.

— І що воно таке? — запитав Кенеді.

Ріццолі не відповіла. Вона мовчки дивилася, як Гойт розвернувся, пішов до виходу і зник за дверима.

— Прокрутіть іще раз, — тихо попросила вона.

— А ви можете пояснити, що це він робить із руками?

— Прокрутіть іще раз.

Кенеді сердито зиркнув на неї і натиснув перемотування, а потім відтворення.

Гойт знову пішов до дверей. Поглянув у камеру. Підійшов до неї, уважно вдивляючись у тих, хто спостерігав за ним.

Кожен м'яз у Ріццолі напружився, серце калатало. Вона чекала його наступного жесту, який уже розгадала.

Він підвів руку.

— Зупиніть, — сказала Ріццолі. — Ось тут!

Кенеді натиснув на паузу.

Гойт застиг на екрані з посмішкою на обличчі, спрямувавши лівий указівний палець на розкрити долоню правиці.

Ріццолі приголомшив цей образ.

Арлен порушив мовчання, запитавши:

— Що це означає? Ви розумієте.

— Так, — відповіла Ріццолі, проковтнувши слину.

— І що ж це? — гаркнув Кенеді.

Її руки лежали на колінах, стиснуті в кулаки. Вона підвела їх і показала долоні. На обох були шрами, які залишив Гойт, напавши на неї рік тому. Товсті нарости, нарубцьовані над місцями, які він пробив у її руках своїми скальпелями.

Арлен і Кенеді дивилися на шрами.

— Це Гойт вам зробив? — запитав Арлен.

— Він на це й натякає, — кивнула вона. — Саме тому показує на долоню. — Вона подивилася на екран, де й далі стояв Гойт, широко посміхаючись і підвівши руку до камери. — Такий собі жарт, який лише ми з ним розуміємо. Це він привітався. Хірург говорить зі мною.

— Мабуть, ви добряче поламали йому кайф, — сказав Кенеді, махнувши пультом на екран. — Погляньте! Він мовби каже «Руки вгору».

— Або «Я прийду по тебе», — тихо додав Арлен.

Від його слів у Ріццолі мороз пішов поза шкурою. *«Так, я знаю, що ми обов'язково зустрінемося. Лише не знаю, де й коли».*

Кенеді знову натиснув кнопку відтворення. Вони побачили, як Гойт опустив руку і попрямував до виходу. Коли він повернувся спиною до камери, Ріццолі уважно подивилася на згортки у нього під пахвою.

— Зупиніть знову, — попросила вона.

Кенеді клацнув пультом.

Ріццолі нахилилася вперед і торкнулася екрану.

— Що це тут? Схоже на згорток рушника.

— Це і є рушник, — сказав Кенеді.

— Навіщо він узяв його?

— Йому потрібен не рушник, а те, що всередині.

Ріццолі спохмурніла, замислившись про щойно побачене в операційній. Пригадала порожню тацю для інструментів біля столу. Поглянула на Арлена.

— Інструменти. Він узяв хірургічні інструменти.

— З операційної зник набір для лапаротомії, — кивнув Арлен.

— Лапаротомія? Що це?

— Хірургічне розрізання черева, — повідомив Кенеді.

На екрані Гойт зник за дверима, і тепер вони бачили лише порожній вестибюль і зачинені двері. Кенеді вимкнув запис і озирнувся на Ріццолі.

— Схоже, ваш хлопчик прагне якнайшвидше повернутися до роботи.

Ріццолі здригнулася, коли застрекотів її телефон. Шукаючи його, вона відчувала, як калатає серце. Двоє чоловіків спостерігали, як вона підводиться й розвертається до вікна.

Телефонував Гебріел Дін:

— Ви знаєте, що в нас о третій зустріч із антропологом-криміналістом?

— Я буду вчасно, — сказала вона, глянувши на годинник. Вона ще могла встигнути.

— Ви де?

— Слухайте, я приїду.

Ріццолі поклала слухавку.

Глибоко вдихнувши, вона подивилася у вікно. «Я не можу впоратися з усім цим, — подумала вона. — Чудовиська напосядають звідусіль...»

— Детективе Ріццолі? — покликав її Кенеді.

Вона озирнулася на нього.

— Вибачте, я маю повернутися в Бостон. Зателефонуйте мені одразу, щойно матимете бодай якісь новини про Гойта.

Він кивнув і всміхнувся.

— Гадаю, довго чекати не доведеться.

Вона менш за все хотіла говорити з Діном, але в'їжджаючи на парковку біля будівлі моргу, побачила, як він виходить зі своєї машини. Ріццолі швидко припаркувала авто і зупинила двигун, сподіваючись перечекати кілька хвилин, щоб дати йому час першим увійти до будівлі й у такий спосіб уникнути зайвих розмов із ним. На жаль, він устиг її помітити і тепер чекав. Обійти цю перешкоду вона не могла. Вибору не було.

Джейн Ріццолі вийшла під палюче сонце й попрямувала до нього кроком людини, яка дуже поспішає.

— Ви не повернулися на нашу нараду сьогодні, — сказав він.

— Мене викликав до себе Маркетт.

— Він мені про це казав.

Вона зупинилася й поглянула на нього.

— Що він вам казав?

— Що один із ваших злочинців утік із в'язниці.

— Саме так.

— І вас це вивело з рівноваги.

— Це вам теж Маркетт сказав?

— Ні. Але ви не повернулися на нараду, тому я подумав, що це вас непокоїть.

— Я мала зайнятися іншими проблемами.

Ріццолі знову пішла до будівлі.

— Детективе Ріццолі, ви ведете цю справу, — сказав він.

Вона знову зупинилася й озирнулася на нього.

— Чому ви вважаєте за потрібне нагадувати мені про це?

Він повільно підійшов до неї, так близько, що це могло завдати дискомфорту. Можливо, саме це він і мав на меті. Так вони й стояли одне навпроти одного. І хоча Ріццолі ніколи б не відступила, вона не могла контролювати рум'янець, який набіг їй на щоки під його поглядом. Відчувала загрозу — не лише тому, що він був вищий і фізично сильніший. Вона раптом усвідомила, що він викликає бажання. Абсолютно ненормальна реакція, адже вона гнівалася на нього. Спробувала притамувати своє збудження, але воно вже встромило в неї пазурі, і годі було його позбутися.

— Вам доведеться приділити всю увагу цій справі, — сказав він. — Знаєте, я розумію, що втеча Воррена Гойта — сильний стрес для вас. Я справді розумію. Будь-якого копа це вивело б з рівноваги. Нічого дивного, якщо ви втратили контроль...

— Ви мене ледь знаєте. Не вдавайте із себе психолога і не колупайтеся в мене в голові.

— Я просто запитую, чи ви достатньою мірою зосереджені на веденні цієї справи. Бо якщо у вас інші проблеми, які заважають вам працювати...

Ріццолі опанувала себе і придушила гнів. Вона запитала доволі спокійним тоном:

— Агенте Дін, чи знаєте ви, скількох людей Гойт убив сьогодні вранці? Трьох. Чоловіка і двох жінок. Він перерізав їм горлянки і спокійно пішов собі. Отак просто. У своєму стилі. — Вона підвела руки, і він подивився на шрами. — Це мені пам'ятки від нього. Він залишив їх тоді, якраз коли збирався перерізати мені горлянку. — Опустивши руки, вона розсміялася. — Отже, ваша правда, я справді маю владнати з ним деякі проблеми.

— А ще у вас є обов'язки. Тут і зараз.

— Я їх виконую.

— Ви думаєте про Гойта. Він вас відволікає.

— Мене ніхто не відволікає, крім вас. Я навіть не знаю, що ви тут робите.

— Правоохоронні інституції мають співпрацювати. Хіба не такою є «лінія партії»?

— Тут лише я співпрацюю. Я надаю інформацію. А що отримую від вас навзамін?

— Чого ви очікуєте?

— Ви могли б для початку розповісти, чому втрутилося Бюро. Воно ніколи не займалося жодною з моїх справ. Чим відрізняються Їгери? Що ви знаєте про них такого, чого не знаю я?

— Мені відомо про них не більше, ніж вам.

Чи він сказав правду? Ріццолі не могла перевірити. Вона не розуміла цього чоловіка. А зараз до її замішання додалося ще й сексуальне збудження, яке вносило плутанину в усе їхнє спілкування.

— Уже по третій, — сказав він, поглянувши на годинник. — На нас чекають.

І пішов до будівлі, але Ріццолі ще якийсь час стояла сама на парковці. Її здивувала власна реакція на Діна. Нарешті вона глибоко вдихнула й попрямувала до входу, збираючи в собі мужність для нової зустрічі з мерцями.

Від цього тіла її принаймні не вивернуло. Із нього майже вивітрився нестерпний сморід розпаду, від якого їй стало зле під час аутопсії Гейл Їгер. Однак Корсак усе-таки виявив свою звичну обачність, змастивши шкіру під носом бальзамом «Вікс». На кістках залишилося лише декілька шматків плоті, і хоча, звісно, запах був неприємним, але не аж таким, щоб Ріццолі почала блювати. Вона аж ніяк не збиралася повторювати вчорашню принизливу виставу, особливо зараз, коли Гебріел Дін стояв саме навпроти неї і міг помітити кожную її гримасу. Вона стоїчно чекала, поки доктор Айлс і доктор

Карлос Пепе, антрополог-криміналіст, розпакували і обережно вийняли скелетоподібні рештки, а потім розклали їх на застеленому простирадлом столі.

Шістдесятирічний доктор Пепе, згорблений, як гном, поринув у дитячий захват, коли побачив уміст контейнера. Він роздивлявся кожну частину тіла так, наче вона була зі щирого золота. Ріццолі бачила лише купку брудних кісток, безликих, наче голе віття дерев, а доктор Пепе розрізняв там ключиці та променеві й ліктьові кістки. Він вправно ідентифікував їх і розкладав у правильних позиціях. Відламані ребра і грудна кістка приглушено стукотіли по застеленій сталевій поверхні. Хребці, двоє з яких було хірургічно зрощено, спускалися вниз по центрі столу до западини тазових кісток, які формою нагадували моторошну корону. Розкладені по боках кістки рук утворили тоненькі малосилі кінцівки, які закінчувалися суглобами, схожими на брудні камінчики, — але насправді саме ці крихітні кісточки надають людським рукам такої дивовижної рухливості. Одразу стало помітно стару травму: сталеві кріплення в лівому стегні. Зверху доктор Пепе поклав череп і окремо щелепу. Крізь нашарування бруду полискували золоті зуби. Тепер усі кістки лежали на своїх місцях.

Однак із контейнера ще не все дістали.

Перевернувши його, доктор Пепе витрусив рештки вмісту. На застелену тканиною тацю посипалися грудочки землі й жмутки сплутаних пасом волосся. Він спрямував світло на тацю і, взявши пінцет, почав колупатися в бруді. І за декілька секунд він знайшов те, що шукав, — крихітний шматочок якоїсь чорної речовини, схожий за формою на велике зернятко рису.

— Пупарій¹, — пояснив доктор. — Його часто плутають із послідом пацюків.

¹ Пупарій — оболонка, яка слугує покривом для лялечок у певних видів комах.

— От я саме про це й подумав, — сказав Корсак. — Пацючий послід.

— Тут багато таких оболонок. Потрібно лише знати, що ми шукаємо. — Доктор Пепе відібрав ще декілька чорних «зерняток» і склав їх маленькою купкою. — *Calliphoridae*, — додав він.

— Що? — перепитав Корсак.

— Мухи, які харчуються падаллю, — переклав Дін.

Доктор Пепе кивнув.

— Ви бачите оболонки, в яких розвиваються лялечки цього виду мух, — сказав він. — Щось на кшталт коконів. Це екзоскелет для лялечки третьої стадії. Потім звідси вилітає доросла муха. — Він поглянув на пупарії крізь збільшувальне скло. — Усі вони вже виплодилися.

— Тобто? — не зрозуміла Ріццолі.

— Вони всі порожні. Мухи вже повилітали.

— Як довго триває життєвий цикл *Calliphoridae* в цьому регіоні? — запитав Дін.

— О цій порі року лялечка перетворюється на муху десь протягом тридцяти п'яти днів. Але зауважте, що оці дві оболонки вирізняються за станом і кольором. Це все лялечки одного виду, але ці оболонки довше піддавалися дії зовнішнього середовища.

— Два різні покоління, — сказала Айлс.

— Я теж так думаю. Цікаво, що сказав би ентомолог.

— Якщо кожне покоління досягає зрілості за тридцять п'ять днів, то чи означає це, що тіло лежало там сімдесят днів?

Доктор Пепе глянув на кістки на столі.

— Рештки, які я тут бачу, цілком могли пролежати там протягом двох літніх місяців.

— Точніше сказати ви не можете?

— Коли маємо справу із самими лише кістками, то ні. Це тіло могло пролежати в лісі два місяці. Або півроку.

Ріццолі побачила, як Корсак закотив очі. Їхній спеціаліст поки що не справив на нього враження.

Однак доктор Пепе лише починав. Тепер він зосередився на рештках на столі.

— Усі рештки належать одній особі, жінці, — повідомив він, роздивляючись комплект кісток. — Вона була низька на зріст — не вища за п'ять футів і один дюйм. Явно видно старі переломи. Ось давній роздроблений перелом стегна, вилікуваний за допомогою металевих кріплень.

— Схоже на кріплення Штаймана, — сказала Айлс і показала на поперек. — А ще отут, між другим і третім хребцями поперекового відділу, хірургічне зрощення.

— У неї було багато переломів? — запитала Ріццолі.

— Очевидно, вона дістала дуже сильні травми.

Доктор Пепе вів далі свій перелік:

— Бракує двох лівих ребер, а також... — Він пробіг пальцями по крихтливим кісточкам рук скелета. — Кісток зап'ястя і більшої фаланг лівої руки. Думаю, якийсь поїдач падалі відгриз їх собі на обід.

— Бутерброд із пальцями, — сказав Корсак.

Ніхто не розсміявся.

— Усі великі кістки на місці. І всі хребці... — Замислившись, він подивився на шию. — Бракує під'язикової кістки.

— Ми її не знайшли, — зауважила Айлс.

— Землю просіювали?

— Так. Я потім сама ще раз їздила на місце знахідки шукати цю кістку.

— Можливо, її відгриз якийсь хижак, — сказав доктор Пепе. Він узявся за край лопатки — однієї з крилоподібних кісток, розташованих за плечима. — Бачите оці V-подібні отвори? Це сліди від зубів собак та інших хижаків. — Він звів погляд. — Голову знайшли окремо від тіла?

— Вона лежала за кілька футів від тулуба, — відповіла Ріццолі.

— Типова для собак поведінка, — кивнув Пепе. — Голова здається їм великим м'ячем. Іграшкою. Вони тягають її навколо, але по-справжньому встромити в неї зуби, як у кінцівку чи горло, не можуть.

— Чекайте, — втрутився Корсак. — Ми ж не про домашніх цуциків говоримо?

— Усі представники псових, як дикі, так і свійські, поведуться аналогічно. Навіть вовки і койоти полюбляють гратися з м'ячиками, точнісінько як домашні цуцики. Цей парк розташований на міській околиці. Навколо живуть люди. Отже, домашні собаки майже напевно забігають до цієї хащі. Усі псові мають інстинкт до пошуку падалі. І вони вгризаються до всіх ділянок, навколо яких можуть зімкнути зуби. Краї крижової кістки, шийні хребці. Ребра, клубова кістка. І, звісно, собаки роздирають усі м'які тканини.

Корсак ошелешено слухав.

— Дружина має вест-хайленд-вайт тер'єра, — врешті промовив він. — Щоб я ще колись дозволив цій істоті лизати мені обличчя!

Пепе дійшов у своєму огляді до черепа і кинув пустотливий погляд на Айлс.

— Пограємо у викажчика, докторе Айлс? Що ви про це скажете?

— У викажчика? — перепитав Корсак.

— Сленг студентів-медиків, — пояснила Айлс. — *Виказати* когось — означає продемонструвати, що йому бракує знань. Вивести його на чисту воду.

— Я впевнений, що ви часто грали в цю гру зі своїми студентами в Каліфорнійському університеті, — сказав доктор Пепе.

— Так. Без жалю, — зізналась Айлс. — Вони аж полотніли, коли я на них дивилася. Знали, що от-от буде важке запитання.

— А зараз я буду викажчиком. — У голосі доктора Пепе звучав захват. — Розкажіть нам про цю людину.

Вона зосередилася на рештках.

— Судячи з форми верхніх зубів і твердого піднебіння, а також довжини черепа, можна припустити, що це була особина європеоїдної раси. Череп невеликий, із малими надбрівними дугами. Тепер таз. Його форма і діаметр, а також кут, під яким розташована лобкова кістка, також свідчать про те, що це жінка європеоїдної раси.

— А вік?

— Зростання у тканині клубової кістки ще не завершилося. Артритних уражень немає. Це молода жінка.

— Я згоден. Три золоті коронки, — зауважив доктор Пепе, беручи до рук щелепу. — І багато пломб. Рентген робили?

— Йошіма робив сьогодні вранці. Знімки он там, на негатоскопі.

Пепе підійшов подивитися.

— Із цих двох зубів видаляли нерви. — Він показав на плівку. — Схоже на гутаперчеві штифти. І погляньте ще сюди. Бачите? Зуби — із сьомого по десятий і з двадцять другого по двадцять сьомий — короткі й тупі. Їхній кут розташування змінював ортодонт.

— Цього я не помітила, — сказала Айлс.

— Радий, що вас ще можна чогось навчити, докторе Айлс, — усміхнувся Пепе. — Бо я вже почав був почуватися зайвим.

— Отже, ми говоримо про людину, здатну оплатити стоматологічні послуги, — втрутився агент Дін.

— Доволі дорогі стоматологічні послуги, — уточнив Пепе.

Ріццолі пригадала Гейл Їгер і її бездоганно рівні зуби. Коли серце перестає битися і розкладається плоть, саме стан

зубів відрізняє багатих від бідних. Ті, кому немає чим запла-
тити за квартиру, знехтують болем у кутніх зубах чи негарним
прикусом. Почали вимальовуватися моторошно знайомі ха-
рактеристики цієї жертви.

«Молода жінка. Біла. Забезпечена».

Пепе відклав щелепу і зосередився на тулубі. Він деякий час
вивчав розламану грудну клітку і реберний каркас, потім
підняв одне з ребер, які лежали окремо, приставив його до
грудної кістки і почав роздивлятися, під яким кутом вони
з'єднуються.

— Воронкоподібна деформація грудної кістки, — зазначив він.

Ріццолі вперше побачила, як Мора Айлс втратила певність
у собі.

— Я цього не помітила, — сказала вона.

— А що ви скажете про великі гомілкові кістки?

Айлс одразу ж відійшла в кінець столу, взяла одну з довгих
кісток і почала її роздивлятися, стаючи дедалі похмурішою.
Потім знайшла парну кістку другої ноги і поклала їх поруч.

— Варусне коліно на обох ногах. — Тепер у її голосі вчував-
ся страх. — Викривлення приблизно п'ятнадцять градусів. Не
розумію, як я могла не помітити.

— Ви зосередилися на переломі. Вам впали в око ці хірур-
гічні кріплення. А подібні коліна зараз нечасто побачиш.
Лише такий трухлявий пень, як я, може впізнати таке відхи-
лення.

— Це не виправдання. Я мала одразу ж помітити.

Упродовж якогось часу Айлс мовчала, переводячи роз-
пачливий погляд з ніг на груди.

— Це не має сенсу. Воно не збігається зі стоматологічними
послугами, які їй надавали. Тут немовби дві різні людини.

— А ви не могли б розказати нам, що це ви обговорюєте? —
втрутився Корсак. — Що не має сенсу?

— У цієї людини було варусне коліно, — пояснив доктор Пепе. — Іншими словами, викривлення ніг. Її великі гомілкові кістки викривлені на п'ятнадцять градусів. Це вдвічі більше за ті викривлення, які лежать у межах норми.

— І чого такий галас? У багатьох людей криві ноги.

— Йдеться не лише про ноги, — сказала Айлс, — а ще й про груди. Погляньте, під яким кутом ребра приєднано до грудної кістки. У неї воронкоподібна деформація грудної кістки. Унаслідок неправильного формування кісток і хрящів грудна кістка запала. У разі суттєвого викривлення з'являються задишка і серцеві проблеми. У цьому випадку западання невелике. Можливо, на її самопочутті воно ніяк не позначалося. Очевидно, це було суто естетичною проблемою.

— І все це через неправильне формування кісток? — запитала Ріццолі.

— Так. Порушення обміну речовин у кістковій тканині.

— І яка хвороба це спричинила?

Айлс нерішуче поглянула на доктора Пепе.

— Вона невисока на зріст.

— Який показник Троттера — Глайзера¹?

Айлс узяла сантиметрову стрічку і швидко приклала її до стегна й великої гомілкової кістки.

— Гадаю, приблизно шістдесят один сантиметр. Плюс-мінус три.

— Отже, маємо воронкоподібну деформацію грудей. Варусне коліно на обох ногах. Короткий зріст. Усе збігається, — кивнув він.

— У дитинстві вона хворіла на рахіт, — пояснила Айлс Ріццолі.

¹ Показник Троттера — Глайзера — названа на честь розробників формула, яка дозволяє оцінити зріст і загальну будову тіла за гомілковими кістками.

Це слово вже стало майже архаїзмом. Для Ріццолі воно асоціювалося з немовлятами й босоногими дітлахами, які плачуть у напіврозвалених халупах. Із застарілим брудом бідності. З іншою епохою, забарвленою сепією. Слово «рахіт» не пасувало до жінки із зубами, які вирівняв ортодонт, і золотими коронками.

Гебріел Дін також помітив цю суперечність.

— Я думав, що рахіт розвивається від поганого харчування, — зауважив він.

— Так, — відповіла Айлс. — Унаслідок браку вітаміну D. Більшість дітей отримує достатню кількість цього вітаміну або з молока, або із сонячного світла. Однак якщо дитину погано годують і тримають у приміщенні, цього вітаміну їй бракуватиме. А це позначається на метаболізмі кальцію та на формуванні кісток. Узагалі-то я ще ніколи не бачила проявів цієї хвороби, — помовчавши, додала вона.

— Їдьте зі мною на розкопки, — запросив доктор Пепе. — Я вам покажу безліч випадків з минулого століття. Скандинавія, північ Росії...

— Але нині в США таке може траплятися? — запитав Дін.

— Вірогідність дуже мала, — похитав головою Пепе. — Зважаючи на деформовані кістки й низький зріст, я можу припустити, що ця людина жила в бідності. Принаймні до підліткового періоду включно.

— Це не збігається зі станом її зубів.

— Не збігається. Саме тому доктор Айлс сказала, що ми тут немовби досліджуємо два різні тіла.

«Дитяче і доросле», — подумала Ріццолі. Вона пригадала власне дитинство в містечку Рів'єр, штат Массачусетс. Їхня родина винаймала невеличкий будинок, у якому завжди стояла задуха. Вони тулилися в такій тісняві, що їй доводилося заповзати у свою схованку під ґанок, щоб бодай трохи побути

на самоті. Джейн пам'ятала короткий період після того, як батька звільнили з роботи. Переляканий шепіт мами й тата в спальні. Консервована кукурудза й картопля на вечерю. Погані часи швидко минули. Протягом року тато знайшов нову роботу і на стіл повернулося м'ясо. Однак зіткнення з бідністю залишає свій слід. На душі, якщо не на тілі. Усі троє дітей у родині Ріццолі обрали роботу зі стабільними, нехай навіть і не захмарними, заробітками. Джейн стала правоохоронцем, Френкі пішов у морську піхоту, а Майкі — у поштову службу США. Усі вони намагалися уникнути загрози, з якою зіткнулися в дитинстві.

— Попелюшка, — сказала вона, глянувши на стіл. — Таке трапляється.

— Як у Діккенса, — додав Дін.

— А, ну звісно, — пригадав Корсак. — Крихітка Тім.

— Крихітка Тім із «Різдвяної пісні в прозі» справді хворів на рахіт, — кивнула доктор Айлс.

— І жив він довго і щасливо, бо старий Скрудж, мабуть, відвалив йому купу грошей, — сказав Корсак.

«А ти не жила довго і щасливо», — подумала Ріццолі, дивлячись на рештки. Це була вже не просто купа кісток, а жінка. В уяві Ріццолі почало вимальовуватися її життя. Вона побачила дівчинку з кривими ніжками й запалими грудьми. Паросток, який всихав на неплодному ґрунті бідності. Побачила, як ця дівчинка стає підлітком і носить сорочки з різними гудзиками, із такої старої й запряної тканини, що вона перетворилася на прозору сіточку. І навіть тоді було, можливо, щось незвичне в обличчі цієї дівчинки? Упертий погляд, міцна нижня щелепа, які вказували на те, що вона матиме краще життя, аніж те, для якого народилася?

Адже та жінка, якою вона стала, жила в іншому світі, де за гроші можна було купити рівні зуби і золоті коронки. Удача, або важка праця, або, можливо, увага підходящого чоловіка

стали для неї ліфтом до набагато кращих умов. Однак злиденне дитинство так і зосталося закарбованим у кістках, викривлених ногах і запалих грудях.

А ще вона зазнала болю. Щось страшне сталося з нею, розчавивши спину й ліву ногу й залишивши по собі двоє зрощених хребців і сталеве кріплення, назавжди встромлене в стегно.

— Зважаючи на всі стоматологічні процедури та на її вірогідний соціально-економічний статус, зникнення цієї жінки мали помітити, — зауважила доктор Айлс. — Вона мертва щонайменше два місяці. Мабуть, вона є в базі даних Національного інформаційно-кримінологічного центру.

— Ага. Вона і приблизно сто тисяч інших, — докинув Корсак.

Національний інформаційно-кримінологічний центр ФБР містив дані про всіх зниклих безвісти осіб. Можна було ідентифікувати знайдені тіла і складати переліки тих, кому вони могли належати.

— Тут, на місці, нічого такого не відбувалося? — запитав Пепе. — Немає інформації про зниклу жінку, якій могло б належати це тіло?

Ріццолі похитала головою.

— У штаті Массачусетс — ні.

Тієї ночі Ріццолі, попри неабияку втому, не могла заснути. Вона піднялася з ліжка перевірити, чи надійно замкнені двері. Пересвідчилася, що вікно, яке виходить на пожежну драбину, зачинене. За годину після цього вона почула якийсь шум і подумала, що Воррен Гойт крадеться до її спальні зі скальпелем у руці. Схопила з нічного столика пістолет і наставила його в темряву. Обливаючись потом, припавши до ліжка, вона чекала, коли на порозі матеріалізується тінь.

Вона нічого не бачила й не чула, крім стукоту власного серця, а ще музики з машини, яка проїжджала вулицею вниз.

Нарешті Ріццолі прокралася в коридор і увімкнула світло. Там нікого не було.

Вона перейшла до вітальні й теж увімкнула світло. Швидко роззирнулася навколо і побачила, що дверний ланцюжок на місці і вікно на пожежну драбину зачинене. Ріццолі дивилася на кімнату, яка була точнісінько в такому стані, як вона її залишила, і думала: «Я починаю божеволіти».

Впала на диван, відклала зброю і обхопила голову руками, шкодуючи, що не може вичавити зі свого мозку всі думки про Воррена Гойта. Він нікуди не зникав, як пухлина, яку годі вирізати. Він отруїв метастазами кожен мить її життя. У ліжку вона не думала ані про Гейл Їгер, ані про невідому жінку, чії рештки оглядала сьогодні. Не думала і про Чоловіка-з-літака — його справа потребувала доопрацювання. Тека, яка лежала на її столі, була наче сповнений німого докору погляд. Стільки людей і справ потребували її уваги! Але коли вона залишалася вночі сама й дивилася в темряву, згадувалося лише обличчя Воррена Гойта.

Задзеленчав телефон. Ріццолі підхопилася. Серце калатало. Довелося кілька разів вдихнути і видихнути, перш ніж вона спромоглася взяти слухавку.

— Ріццолі? — запитав Томас Мур.

Вона не очікувала, що він зателефонує, і раптом її заскочило відчуття суму. Лише рік тому вони з Муром працювали як напарники, розслідуючи справу Хірурга. Їхні стосунки завжди були суто робочими, але вони довіряли одне одному власні життя, і це надавало їм такої близькості, яка складається в деяких людей у шлюбі. Тепер, почувши голос Мура, Ріццолі пригадала, як сумує за цим чоловіком. І якого болю завдало їй його одруження з Кетрін.

— Привіт, Муре! — сказала вона своїм звичним тоном, який не виказував цих емоцій. — Котра у вас там година?

— Близько п'ятої. Вибач, що телефоную о цій порі. Я не хотів, щоб Кетрін чула.

— Усе гаразд, я ще не спала.

Він помовчав.

— Вам теж важко заснути.

Це було не запитання, а твердження. Він знав, що їх обох мучить один і той самий привид.

— Телефонував Маркетт? — запитала вона.

— Так. Я сподівався, що за цей час...

— Ні. Він уже майже двадцять чотири години тому втік — і жодної зачіпки.

— Отже, слід вихолов.

— Власне кажучи, жодного сліду взагалі не було. Він убиває трьох людей, стає невидимкою і спокійненько виходить із лікарні — ото і все. Поліція Фічбург'а і штату опитувала всіх навколо. Розіслали патрулі. Його обличчя в усіх новинах. І жодного сліду.

— Є місце, до якого він захоче піти. Людина, до якої його тягне...

— Навколо вашого будинку вже влаштували засідку. Щойно Гойт опиниться десь поблизу, ми його схопимо.

Мур довго мовчав і нарешті промовив:

— Я не можу везти її додому. Я тримаю її тут, де вона точно в безпеці.

У його голосі чувся страх. Він боявся не за себе, а за дружину. І Ріццолі діткнули ревності. «Як воно — коли тебе так кохають?» — подумала вона.

— А Кетрін знає, що він утік?

— Так. Довелося їй сказати.

— І як вона це сприйняла?

— Краще, ніж я. Це вона мене заспокоює, а не навпаки.

— Муре, вона вже бачила найгірше. Вона двічі його здолала. Довела, що сильніша за нього.

— Вона думає, що сильніша. Саме за таких обставин може статися найгірше.

— Що ж, тепер у неї є ви.

«А я сама-самісінька. Так завжди було. І, мабуть, так і буде».

Напевно, Мур почув виснаження в її голосі, бо сказав:

— Мабуть, і вам страшенно важко.

— Зі мною все гаразд.

— Тоді ви краще справляєтеся, ніж я.

Вона розсміялася, різко і моторошно. Чистісінький блеф.

— Та в мене часу немає перейматися Гойтом! Купа нових справ. Ми знайшли могильник у «Стоні Брук».

— Скільки тіл?

— Дві жінки. А ще під час викрадення однієї з них убили її чоловіка. Знаєте, Муре, тут полює ще один псих. Ви ж пам'ятаєте, що коли Цукер починає давати їм прізвиська, це означає, що гірше не буває. Цього ми називаємо Домінантом.

— Чому?

— Здається, він саме від цього кайфує. Від влади. Від абсолютного контролю над людиною. Чудовисько зі своїми збоченими ритуалами...

— Схоже, минуле літо повторюється.

«Так, але цього разу ти вже не прикриваєш мій зад. У тебе змінилися пріоритети».

— І як просувається справа? — запитав Мур.

— Повільно. До розслідування залучено багато установ. Поліція міста Ньютон, а ще — вгадайте хто? Довбане Бюро!

— Та ну?

— Так. Якийсь федерал на ім'я Гебріел Дін. Каже, що він консультант, але насправді все розслідування в нього під ковпаком. Чули колись про таке?

— Ніколи. — Він помовчав. — Ріццолі, тут щось не так.

— Знаю.

— А Маркетт що сказав?

— Упав на спину, підняв лапи і вдає, ніби здох, бо в комісаріаті наказали організувати співпрацю.

— А Дін що каже?

— Та він майже не говорить! Знаєте, у нього стиль «якщо-я-тобі-розкажу-мені-доведеться-тебе-вбити». — Вона помовчала, пригадуючи погляд Діна, його очі, гострі, ніби друзки блакитного скла. Так, він був із тих, хто пристрелить без жодного вагання. — Ну, хоч там як, а Воррен Гойт не є для мене проблемою номер один.

— А для мене є.

— Щойно будуть новини, я вам першому зателефоную.

Вона поклала слухавку. Запала тиша, і весь блеф, який вона розіграла перед Муром, умить розсипався. Знову Ріццолі залишилася віч-на-віч зі своїми страхами, у квартирі із замкненими дверима й вікнами, у товаристві самого лише пістолета.

«Можливо, це мій найкращий друг», — подумала вона і, взявши його, повернулася до спальні.

9

— Сьогодні вранці до мене приходив агент Дін, — сказав лейтенант Маркетт. — У нього сумніви щодо вас.

— Я теж маю сумніви щодо нього, — відповіла Ріццолі.

— Він не критикує ваші навички. На його думку, ви хороший коп.

— Тоді що не так?

— Він не впевнений, чи підходить вам ця конкретна справа.

Протягом якогось часу Ріццолі мовчки дивилася на стіл Маркетта. Коли шеф покликав її у свій кабінет сьогодні вранці, вона вже здогадувалася, про що піде мова. Тому Ріццолі налаштувалася показати на цій зустрічі залізну витримку і не дати йому зачіпки, адже він очікував побачити, що вона ось-ось зірветься і має бути відсторонена від справи.

Коли вона заговорила, голос звучав виважено і спокійно:

— У чому суть його зауважень?

— Він стверджує, що ви не приділяєте цій справі достатньо уваги. Що вас тривожать невіршені проблеми з Ворреном Гойтом. Що ви так цілком і не отямилися після справи Хірурга.

— «Не отямилася» — це він про що? — запитала Ріццолі, уже прекрасно знаючи відповідь.

— Господи, Ріццолі, — нерішуче сказав Маркетт, — мені важко зачіпати цю тему. Ви маєте розуміти, що розмова не з легких.

— Взяти і сказати прямо — це якраз у вашому стилі.

- Гаразд. Він думає, що ви невірніважені.
- А що думаєте ви, лейтенанте?
- Я думаю, чи не відкусили ви більше, ніж можете прожувати. А ще — що втеча Гойта стала для вас ударом.
- Ви теж вважаєте мене невірніваженою?
- Доктор Цукер висловлював певні побоювання. Після того що сталося торік, ви так і не звернулися по психологічну допомогу.
- Я не отримувала такого наказу.
- А по-іншому ви не можете, Ріццолі? Ви лише мову наказів розумієте?
- Я не відчувала потреби в цьому.
- Цукер вважає, що ви так і не відпустили Хірурга. Що за кожним кущем вам ввижається Воррен Гойт. Як ви можете вести це розслідування, якщо не закрили для себе минулу справу?
- Лейтенанте, думаю, краще, щоб ви самі мені це сказали. По-вашому, я невірніважена?
- Не знаю, Ріццолі, — зітхнув Маркетт. — Але коли агент Дін приходить і ділиться своїми сумнівами, я маю якимось реагувати.
- Не впевнена, що на інформацію агента Діна можна покладатися.
- Маркетт нахилився вперед.
- Це серйозне обвинувачення, — похмуро сказав він, трохи помовчавши.
- Не серйозніше за його власне.
- Ви можете чимось підтвердити свої слова?
- Сьогодні вранці я телефонувала в бостонський відділ ФБР.
- І?
- Вони нічого не знають про агента Гебріела Діна.
- Маркетт відсунувся далі, мовчки вдивляючись у неї.

— Він прибув сюди аж із Вашингтона, — вела далі Ріццолі. — Бостонське ФБР нічого про нього не знає. Співпраця між відомствами організовується не так. Якщо ми просимо скласти психологічний портрет злочинця, запит завжди опрацьовується місцевим координатором. А в цьому випадку місцеві не в курсі. Наказ прийшов просто зі столиці. Перш за все, чому ФБР узагалі потикається до мого розслідування? І до чого тут Вашингтон?

Маркетт і далі мовчав.

Вона не відступалася. Роздратування наростало, а самоконтроль знижувався.

— Ви мені сказали, що наказ співпрацювати узгоджено з комісаріатом.

— Сказав.

— Хто з представників ФБР звертався у комісаріат? З яким відділом Бюро ми працюємо?

— Усе почалося не з Бюро, — похитав головою Маркетт.

— Що?

— Запит надійшов не з Бюро. Я говорив із комісаріатом минулого тижня, того дня, коли Дін тут з'явився. Я ставив їм ті самі запитання.

— І?

— Я пообіцяв їм не розголошувати отриману інформацію. Того самого я очікую від вас.

І лише коли Ріццолі кивнула, він заговорив далі:

— Запит надійшов із офісу сенатора Конвея.

— Ріццолі ошелешено подивилася на нього.

— До чого тут наш сенатор?

— Не знаю.

— У комісаріаті не сказали?

— Можливо, вони самі не знають. Однак якщо запит надійшов безпосередньо від Конвея, відмахнутися ми не можемо.

Та й він у нас не зірку з неба просить, а лише співпрацю між відомствами. Це поширена практика.

Ріццолі нахилилася вперед і тихо сказала:

— Лейтенанте, щось тут не так. І ви це знаєте. Дін щось приховує від нас.

— Я викликав вас говорити не про Діна, а про вас.

— Але ви покладаєтеся на його слова. Невже ФБР почало командувати бостонською поліцією?

Здається, Маркетта це заскочило зненацька. Він раптом сів прямо і уважно подивився на неї з-за столу. Вона зуміла натиснути на правильну кнопку.

«Хто тут головний, ми чи Бюро? Твоє слово тут справді щось важить, Маркетте?»

— Гарзд, — сказав він. — Ми поговорили. Ви мене почули. Мені цього достатньо.

— Мені теж.

Вона підвелася.

— Але я наглядатиму за справою, Ріццолі.

— Ви і так завжди наглядаєте.

Вона кивнула йому.

— Я знайшла декілька цікавих волокон, — повідомила Ерин Волчко. — Вони пристали до клейкої стрічки, якою ми обробляли шкіру Гейл Їгер.

— Знову темно-сині волокна?

— Ні. Щиро кажучи, я навіть не знаю, що це таке.

Ерин нечасто визнавала, що потрапила в глухий кут. Уже це підігріло цікавість Ріццолі. Вона сіла за мікроскоп і побачила одну темну волосину.

— Це синтетичне волокно, колір якого я б охарактеризувала як темно-зелений. З огляду на індекс бірефракції, це наш давній приятель — нейлонове волокно компанії «Дюпон».

— Як ті волокна з темно-синього килима...

— Так. Цей нейлон є дуже популярним через свою міцність.

На його основі виготовляється багато тканин.

— Ви сказали, що його знайшли на шкірі Гейл Їгер?

— Ці волокна поприлипали до її стегон, грудей і плеча.

— Ковдра? Щось таке, у що загорнули тіло?

— Так, але не ковдра. Нейлон для цього не придався б через те, як він вбирає вологу. А ще ці конкретні волокна виготовлені з надзвичайно тонких ниточок. Номер тридцять за системою деньє. По десять таких ниточок на волокно. А волокно — тонше за людську волосину. Із такого волокна можна було б виготовляти дуже щільну тканину. Можливо, вона не пропускає води.

— Намет? Брезент?

— Можливо. І от у таку тканину загорнули тіло.

У Ріццолі перед очима постало химерне видовисько: у магазині «Волмарт» висять запаковані намети, а на етикетках великими літерами інструкція від виробника: «ВОДОНЕПРОНИКНИЙ МАТЕРІАЛ, ІДЕАЛЬНИЙ ДЛЯ ВІДПОЧИНКУ НА ПРИРОДІ Й ПАКУВАННЯ ТРУПІВ».

— Якщо це просто наметова тканина, тоді це доволі поширений матеріал, — сказала Ріццолі.

— Нумо, детективе! Невже я потягнула б вас сюди, щоб показати звичайну тканину?

— Тоді що в ній особливого?

— Взагалі-то вона доволі цікава.

— А що цікавого в нейлоновій тканині для наметів?

Ерин взяла зі стільниці теку й дістала комп'ютерний графік, розкреслений якимось зигзагом.

— Я дослідила ці волокна за допомогою методу ППВ. І ось результат.

— ППВ?

— Порушення повного відбивання. Для дослідження окремих волокон застосовується інфрачервона мікроспектроскопія. Інфрачервоне випромінення спрямовується на волокно, і ми аналізуємо спектр світла, яке відбивається. На цьому графіку показано інфрачервоні характеристики цього волокна. Просте підтвердження, що це той самий нейлон, про який я вам і казала.

— Нічого дивного.

— Але це ще не все, — вела далі Ерин. У неї на губах розквітла усмішка. Вона дістала з теки інший графік і поклала його поруч із першим. — Ось результати дослідження точнісінько такого волокна. Нічого дивного не помічаєте?

Ріццолі уважно подивилася на два аркуші.

— Вони різні.

— Так.

— Але якщо це одне й те саме волокно, результати мають бути однакові.

— Для другого дослідження я змінила площину зображення. Цей результат характеризує поверхню волокна, а не серцевину.

— То поверхня і серцевина різні?

— Так.

— Отже, йдеться про переплетіння двох різних волокон?

— Ні. Це одне й те саме волокно. Але на поверхні його піддали обробці. Саме це вдалося побачити за допомогою ППВ. Маємо зміну хімічного складу поверхні. Я провела хроматографію. Здається, було застосовано силікон. До висушеної готової тканини додали силіконовий каучук.

— Навіщо?

— Точно не знаю. Щоб зробити тканину водонепроникною чи зміцнити її? Процедура не з дешевих. Думаю, у цієї ткани-

ни якась дуже специфічна сфера використання, от тільки я не знаю, яка саме.

Ріццолі відкинулася на спинку стільця.

— Знайдемо цю тканину — і знайдемо вбивцю, — сказала вона.

— Так. На відміну від темно-синього килима, це унікальна тканина.

Рушники з ініціалами Анджели Ріццолі були розкинуті по журнальному столику, щоб усі гості бачили. Літери «А» і «Р» перепліталися у вигадливому орнаменті. Джейн обрала персиковий — улюблений мамин колір — і доплатила за розкішну подарункову упаковку зі стрічками абрикосового кольору і букетиком шовкових квітів. Вона замовила доставку компанією «Федерал Експрес», адже в її мами ці білі фургони з червоними й синіми літерами асоціювалися із сюрпризами і щасливими подіями.

А святкування п'ятдесят дев'ятого дня народження Анджели Ріццолі мало вважатися щасливою подією. У родині Ріццолі дням народження надавали дуже великого значення. Щороку в грудні, коли Анджела купувала новий календар, вона перш за все пробігала по сторінках, відмічаючи дні народження всіх рідних. Не привітати когось із близьких було б серйозною провиною. А нехтування маминим днем народження взагалі вважалося гріхом, і Джейн завжди дбала про те, щоб з нею такого не сталося. Саме вона купила морозива, прикрасила будинок і розіслала запрошення десятку сусідів, які сьогодні зібралися у вітальні. А зараз Ріццолі нарізала торт і роздавала гостям паперові тарілочки. Вона, як завжди, все робила правильно, але цього року свято пішло шкереберть. А все через Френкі.

— Щось не так, — сказала Анджела.

Сидячи на каналі зі своїм чоловіком і молодшим сином Майклом, вона безрадісно дивилася на подарунки, розкладені на журнальному столику. Усієї цієї гігієнічної пудри і «бомбочок» для ванни їй мало вистачити на десять років, щоб добре пахнути.

— Може, він захворів. Може, зазнав аварії, а мене ще не повідомили.

— Ма, з Френкі все гаразд, — мовила Джейн.

— Так, — устряв Майкл. — Можливо, його кудись відправили... На цей... Як воно називається? Оці ігри у війну?

— Маневри, — сказала Джейн.

— Так, маневри якісь. А може, взагалі відправили кудись за межі країни. У якесь місце, про яке він не має права розповідати. І зателефонувати звідти не може.

— Майку, він сержант-інструктор, а не Рембо.

— Навіть Рембо надіслав би мамі листівку на день народження, — прогарчав Френк-старший.

Гості раптом заметушилися, шукаючи собі прикриття. Усі почали їсти торт. Наступні кілька секунд вони зосереджено жували.

Грейсі Камінські, найближча сусідка родини Ріццолі, сміливо порушила тишу:

— Анджело, це дуже смачний торт! Хто його випікав?

— Я, — відповіла Анджела, — сама. Ви лишень уявіть: мені самій на власний день народження доводиться пекти собі торт! Але так уже повелося в цій родині.

Джейн зашарілася, ніби їй дали ляпаса. Усе через Френкі. Насправді матір розлютилася на нього, але огидні сплески поганого настрою, як завжди, мала терпіти Джейн.

Вона примирливо сказала:

— Ма, я пропонувала принести торт.

— З кондитерської, — знизала плечима Анджела.

— Я не мала часу спекти сама.

Це була правда, але Боже мій, навіщо вона це сказала! Щойно вимовивши ці слова, Джейн зрозуміла, що мала б мовчати. Вона побачила, як її брат Майк зіщулювся на дивані, а батько побуряковів, стримуючи гнів.

— Не мала часу, — повторила Анджела.

— У мене б усе одно вийшло казна-що, а не торт, — безпорадно розсміялася Джейн.

— Не мала часу, — знову повторила Анджела.

— Ма, хочеш морозива? Чому б не...

— Якщо вже ти така *зайнята*, мабуть, я маю впасти на коліна і *подякувати*, що ти взагалі завітала на *день народження* своєї матері!

Дочка промовчала. Вона стояла непорушно, уся червона, і відчайдушно намагалася стримати сльози. Гості знову заходилися гарячково поїдати торт. Ніхто не насмілювався дивитися на інших.

Задзвонив телефон. Усі заклакли.

Нарешті Френк-старший відповів.

— Твоя матір тут, — сказав він і передав слухавку Анджелі.

— Господи, Френкі, чого ти так довго не телефонував?

Джейн полегшено зітхнула й почала прибирати паперові тарілочки й пластикові виделки.

— Який подарунок? — перепитала матір. — Я нічого не отримувала.

Джейн здригнулася. *«Ні, Френкі. Не намагайся виставити мене винною».*

Наступної миті весь гнів зник з голосу матері, мов під дією чарів.

— Френкі, любий, я розумію. Розумію. Морська піхота — це справжнє пекло.

Похитуючи головою, Джейн попрямувала до кухні, аж тут її покликкала матір:

- Він хоче поговорити з тобою.
- Зі мною?
- Так він сказав.
- Джейн взяла слухавку.
- Привіт, Френкі.
- Джейн, якого хріна? – огризнувся брат.
- Прошу?
- Ти знаєш, про що я.
- Вона одразу ж вийшла з вітальні в кухню й зачинала за собою двері.
- Я попросив тебе про одну, блін, послугу.
- Ти про подарунок?
- Я телефоную привітати її з днем народження, а вона вивіряється.
- А ти на що очікував?
- Думаєш, ти така крута, що підставила мене?
- Ти сам себе підставив. Але, здається, знову викрутився.
- І тебе це бісить?
- Мені взагалі-то все одно, Френкі. Це ваші з мамою справи.
- Так, але ти завжди нишпориш у мене за спиною і все робиш, щоб спаскудити наші стосунки. Ти навіть не підписала свій довбаний подарунок моїм довбаним іменем!
- Мій подарунок давно вже доставили.
- І тобі було дуже важко просто піти й купити якусь дрібничку типу від мене?
- Так, дуже важко. Я живу не для того, щоб твій зад підтирати. Я працюю по вісімнадцять годин на добу.
- А, звісно. Я весь час лише це від тебе й чую. «Я така біднесенька і малесенька, так багато працюю, сплю лише п'ятнадцять хвилиночок темної ніченьки...»
- Крім того, ти мені ще за минулий подарунок не заплатив.
- Та заплатив я.

— Ні. А мене й досі тіпає, коли мама говорить про «цю симпатичну лампу, яку подарував мені Френкі».

— То це все через гроші?

У неї на поясі завібував пейджер. Вона глянула на визначник номера.

— Чхати мені на гроші. Це через твою поведінку. Ти навіть не докладаєш зусиль, щоб викручуватися, але тобі це все одно вдається.

— Знову граєш у гру «я малесенький біднесенький шматочок лайна»?

— Френкі, бувай.

— Передай мені маму.

— Спочатку я маю відповісти на пейджер. Передзвони за хвилину.

— Та що ти собі думаєш?! Чого я маю знову платити за...

Ріццолі повісила слухавку. Трохи почекала, щоб заспокоїтися, а тоді набрала номер, який висвітився на визначнику пейджера.

Відповів Даррен Кроу.

Вона не мала настрою розмовляти зі ще одним неприємним типом, тому сказала різко:

— Ріццолі. Ви надсилали мені повідомлення на пейджер.

— Господи! Вам би пігулочок якихось від ПМС. От «Мідол», наприклад...

— Що ви хотіли?

— Ми зі Сліпером у Бікон-Гіллі. Прибули десь півгодини тому.

Ріццолі почула сміх із маминої вітальні й озирнулася на зачинені двері кухні. Уявила собі, яка буде сцена, якщо вона піде з цього дня народження.

— Вам точно буде цікаво, — сказав Кроу.

— Чому?

— Побачите, коли приїдете. Записуйте адресу.

10

Стоячи на ганку, Ріццолі вловила запах смерті, який долинав крізь прочинені двері. Їй не хотілося заходити всередину. Вона й так знала, що на неї там чекає, і воліла б постояти кілька секунд, щоб підготуватися до випробування, але двері їй відчинив Даррен Кроу. Тепер він дивився на неї. Нічого не залишалося, окрім як узяти рукавички й бахіли і почати роботу.

— Фрост уже приїхав? — запитала вона, натягуючи рукавички.

— Хвилини двадцять тому. Він уже всередині.

— Я б раніше була тут, але довелося їхати аж із містечка Рів'єр.

— А що там?

— Святкували мамин день народження.

— Судячи з вашого голосу, там просто *страшенно весело* було, — розсміявся він.

— І не питайте.

Натягнувши бахіли, вона підвелася. Тепер її обличчя набуло ділового виразу. Чоловіки з породи Кроу не поважали нічого, крім сили. І Ріццолі показувала йому лише силу. Поліцейські зайшли всередину. Вона знала, що він стежить за нею і ловить її реакцію на все, що вона побачить. Її постійно перевіряли, тримали під наглядом, чекаючи провалу. Знаючи, що рано чи пізно це станеться.

Він зачинив вхідні двері, і їй раптом стало незатишно в закритому приміщенні без свіжого повітря. Тепер сморід убив-

ства посилювалися, наповнюючи її легені своєю отрутою. Ріццолі не виказала жодної з цих емоцій, коли увійшла до великого передпокою. Вона звернула увагу на стелю дванадцять футів заввишки і старовинний годинник, який мовчав. Бікон-Гілл завжди був районом її мрії, місцем, де вона оселилася б, якби виграла в лотерею або — якщо мріяти, то з розмахом! — якби вийшла заміж за Справжнього Чоловіка. І саме таким був би будинок її мрії. Але її вже зараз вразила моторошна подібність між цим місцем і будинком Іґерів. Гарний будинок у гарному районі. І запах смерті в повітрі.

— Сигналізація не спрацювала, — сказав Кроу.

— Її вивели з ладу?

— Ні. Жертви її просто не ввімкнули. Можливо, не знали як, бо це не їхній будинок.

— А чий?

Погортавши свій записник, Кроу зачитав:

— Власник — Крістофер Гарм, шістдесят два роки. Біржовий трейдер на пенсії. Член ради Бостонського симфонічного оркестру. На літо поїхав до Франції. Запропонував Гентам скористатися його будинком на час їхнього турне.

— Якого турне?

— Вони обоє — музиканти. Прилетіли тиждень тому з Чикаґо. Каренна Гент — піаністка. Її чоловік Александр грав на віолончелі. Сьогодні в них мав бути останній виступ у концертному залі Симфонічного оркестру.

Ріццолі не могла не помітити, що Кроу говорить про жінку в теперішньому часі, а про чоловіка — в минулому.

Під шурхіт власних бахіл по дерев'яній підлозі вони пройшли через великий передпокій на звук голосів. Коли Ріццолі опинилася у вітальні, вона не одразу помітила тіло — його затулили Сліпер і Фрост, які стояли спиною до неї. Натомість вона побачила вже знайомий страшний літопис на стінах: численні

криваві зигзаги артеріальної кровотечі. Напевно, вона виказала себе, різко втягнувши повітря, бо Фрост зі Сліпером одночасно озирнулися. Вони відступили, і Ріццолі побачила доктора Айлс, яка сиділа навпочіпки біля жертви.

Александр Гент прихилився до стіни, мов сумна маріонетка, відкинувши назад голову і відкривши рану на горлі. *«Такий молодий»*, — ось перше, що промайнуло в голові ошелешеної Ріццолі, коли вона побачила його навдивовижу безтурботне обличчя і розплющені блакитні очі. *«Такий молодий...»*

— Евелін Петракас, працівниця концертної зали, приїхала по них близько шостої, щоб відвезти на концерт, — сказав Кроу. — Вони не відчиняли двері. Тоді вона виявила, що тут не замкнено, і увійшла, щоб дізнатися, чи з ними все гаразд.

— На ньому піжамні штани, — зауважила Ріццолі.

— Тіло вже встигло заціпеніти, — сказала доктор Айлс, підводячись на ноги. — І тут працював потужний кондиціонер. Я зможу точніше встановити час смерті, коли матиму результати проб калію за склоподібного тіла. Але зараз я б сказала, що він помер шістнадцять-двадцять годин тому. Тобто... — вона поглянула на годинник, — десь між першою і п'ятою ночі.

— Постіль не прибрана, — звернув увагу Сліпер. — Востаннє їх бачили вчора ввечері. Вони вийшли з концертної зали близько одинадцятої. Міс Петракас відвезла їх сюди.

Ріццолі подивилася на піжамні штани Александра й подумала: «Жертви спали. Не мали й гадки, що до їхнього будинку хтось пробрався і крадеться до ліжка».

— На кухні відчинене вікно, яке виходить на маленьке подвір'я, — розповідав далі Сліпер. — Ми знайшли декілька слідів, але вони не однакового розміру. Деякі можуть належати садівникові або навіть жертвам.

Ріццолі поглянула на скотч, яким було перемотано ноги Алекса Гента.

— А місіс Гент? — запитала вона, уже знаючи відповідь.

— Зникла, — відповів Сліпер.

Джейн оглядала підлогу навколо тіла, описуючи поглядом дедалі ширші кола, але не бачила розбитої чашки чи блюдечка. Жодних порцелянових скалок.

«Щось тут не те», — подумала вона.

— Детективе Ріццолі!

Вона озирнулася й побачила в передпокої експерта-криміналіста.

— Патрульний каже, що там надворі якийсь тип здійняв страшний галас. Вимагає, щоб його пропустили. Каже, ніби ви його знаєте. Хочете подивитися?

— Я знаю, хто це. Піду проведу його.

Міряючи кроками тротуар, Корсак курих сигарету. З ним повелися, мов із простим перехожим, і це його так обурило, що здавалося, ніби дим куриться в нього просто з вух. Побачивши Ріццолі, він одразу ж викинув сигарету і розтоптав її люто, мов бридкого жука.

— Ви мене пускати не хочете?

— Даруйте, що так вийшло. Патрульний не знав.

— Жовторотик чортів! Анінайменшої поваги.

— Слухайте, він не знав. Це я його не попередила, розумієте? — Ріццолі підняла жовту стрічку, і він проліз під нею, схиливши голову. — Я хочу вам дещо показати.

Біля вхідних дверей вона почекала, доки він натягне бахіли й латексні рукавички. Балансуючи на одній нозі, він мало не впав. Допмагаючи йому встати, вона відчула запах алкоголю в його диханні. Вона телефонувала йому зі своєї машини ввечері, коли він не був на чергуванні. Тепер шкодувала, що взагалі потривожила його. Корсак і так уже був налаштований злісно й войовниче, і вона не могла зараз не пустити його — він зчинив би страшний скандал.

Тепер залишалося сподівалася, що він достатньо тверезий, щоб не осоромити їх обох.

— Ну, — пропихкотів він, — покажуйте, що тут у вас.

У вітальні він мовчки подивився на труп Александра Гента, який сидів у калюжі крові. У Корсака сорочка вибилася зі штанів. У його диханні вчувалося звичне аденоїдальне сопіння.

Ріццолі побачила, як на них із Корсаком дивляться Кроу і Сліпер, як Кроу заочує очі, і раптом її охопила лютя на Корсака, який приїхав у такому стані. Вона зателефонувала йому, бо він першим прибув на місце убивства Їґера, і тепер хотіла, щоб він поділився враженнями щодо цього будинку. А натомість отримала п'яного копа, який лише самою своєю присутністю принижував її.

— Можливо, це робота нашого клієнта, — сказав Корсак.

— Та невже, Шерлоку? — фиркнув Кроу.

Корсак спрямував на нього погляд своїх налитих кров'ю очей.

— Ви із тих геніальних хлопчиків, які завжди все знають?

— По-моєму, не треба геніальності, щоб побачити, що ми тут маємо.

— І що ж ми, по-вашому, маємо?

— Відтворення старого сценарію. Він проник до будинку вночі. Заскочив подружжя в ліжку зненацька. Жінку викрав, чоловіка прирізав *суп де гра́се*. Усе зрозуміло.

— А чашка де?

Попри свій нетверезий стан, Корсак зумів сфокусуватися саме на тій деталі, яка непокоїла Ріццолі.

— Немає чашки, — сказав Кроу.

Корсак стояв і дивився на коліно вбитого.

— Він усадовив жертву тут, біля стіни, щоб показати своє шоу. Як минулого разу. Але без своєї запобіжної системи. Без

чашки. Якщо він зайнятий жінкою, як йому вдається стежити за чоловіком?

— Гент був малосилим. Він не становив загрози. Крім того, увесь скручений. Як він міг би встати й захистити дружину?

— Дещо змінилося, от і все, що я сказав.

— Ну, тоді він переписав сценарій, — сказав Кроу, низавши плечима, і відвернувся.

— Який розумний хлопчик! Завжди знає відповіді на всі запитання.

У вітальні стало тихо. Навіть доктор Айлс, завжди готова поділитися своїми іронічними зауваженнями, нічого не сказала. Вона мовчала, а в її погляді жевріло щось схоже на посмішку.

Кроу озирнувся, свердлячи Корсака очима, ніби лазером, але звернувся він до Ріццолі:

— Детективе, з якої причини цей чоловік перебуває на місці злочину?

Вона схопила Корсака під руку. Шкіра була рихлою і вологою. Джейн відчувала різкий запах поту.

— Ми ще не оглянули спальню. Ходімо.

— Так, — розсміявся Кроу, — спальню не можна оминати. Корсак вирвався від Ріццолі і зробив непевний крок до нього.

— Я вистежував цього вбивцю задовго до тебе, придурку.

— Годі, — зітхнула Ріццолі.

— Я опрацьовував кожну, блін, зачіпку. Мене мали викликати сюди першим, бо я вже вивчив його. Я його знаю, нюхом його чую.

— А, то це убивцею тут так смердить? — запитав Кроу.

— Годі, — повторила Ріццолі, втрачаючи терпіння.

Вона боялася власного гніву, який міг вирватися на поверхню. Гніву проти них обох за їхнє безглузде суперництво.

Щоб розрядити напругу, елегантно втрутився Баррі Фрост. Інстинкт Ріццолі зазвичай з головою втягував її в усі конфлікти. Фростові натомість судилося грати роль миротворця. Одного разу він сказав їй, що це прокляття середньої дитини. Зростаєш, знаючи: якщо не зупиниш бійку, то твоя пика постраждає від обох учасників конфлікту.

Навіть не намагаючись заспокоїти Корсак, він одразу звернувся до Ріццолі:

— Ви маєте подивитися, що ми знайшли в спальні. Це сполучна ланка між двома справами.

Він перетнув вітальню і вийшов у наступний коридор, кинувши через плече:

— Якщо хочете побачити щось насправду цікаве, ідіть за мною.

І за мить Корсак послушався.

У спальні Фрост, Корсак і Ріццолі зупинилися перед зім'ятими простирадлами, розкиданими ковдрами і двома борознами на килимі.

— Їх витягнули з ліжка, як Їгерів, — зазначив Фрост.

Однак Александр Гент був нижчим і набагато менш м'язистим, ніж доктор Їгер, і невідомому вбивці було значно легше витягнути його в передпокій і посадити біля стіни. Легше схопити його за волосся і перерізати горлянку.

— На нічному столику, — сказав Фрост.

Там лежала зеленаво-блакитна коротка сорочка четвертого розміру, акуратно складена і забризкана кров'ю. Таке може вдягнути молода жінка, щоб спокусити коханця чи збудити чоловіка. Каренна Гент, звісно, ніколи не уявляла собі, в якому театрі насилля цей одяг слугуватиме костюмом і водночас реквізитом. Поруч лежали два конверти для квитків авіакомпанії «Дельта». Ріццолі зазирнула всередину і побачила маршрут, узгоджений із агентством Гентів.

— Вони завтра мали звідси летіти, — сказала вона. — Наступний пункт призначення — Мемфіс.

— Як прикро, — зітхнув Корсак. — Вони так і не побачили Грейсленд.

Вийшовши з будинку, вони з Корсаком сіли в його машину. Він опустив вікна і закурив сигарету, глибоко затагнувся і задоволено зітхнув, коли отруйні чари диму розповзлися легеньми. Тепер він здавався спокійнішим і більш зосередженим, аніж тоді, коли приїхав три години тому. Доза нікотину загострила його розум. А може, просто нарешті вивітрився алкоголь.

— Як думаєте, убивця той самий? — запитав він у неї.

— Так.

— «Краймскоп» не зафіксував сперми.

— Може, цього разу він був охайнішим.

— Або не гвалтував її, — припустив Корсак. — І саме тому обійшовся без чашки.

Ріццолі дратував сморід. Вона обернулася до вікна і замахала рукою, щоб розігнати дим.

— Убивство не відбувається за чітким сценарієм, — сказала вона. — Кожна жертва реагує по-своєму. Це театр двох акторів: убивці й жертви. Від них обох залежить розв'язка. Доктор Їгер був набагато вищим і дужчим за Алекса Гента. Можливо, убивця відчував потребу контролювати Їгера, тому використав порцеляну як запобіжну систему. А з Гентом це не знадобилося.

— Не знаю, — озвався Корсак, струшуючи попіл за вікно. — Із цією чашкою — це таке хитровикручене збочення. Ніби його автограф. Він би від нього не відмовився.

— Усе решта збігається, — зазначила Ріццолі. — Забезпечене подружжя. Чоловіка зв'язали і посадовили біля стіни. Жінку викрали.

Вони замовкли, їм обом спала одна й та сама похмура думка: «Жінка. Що він зробив із Каренною Гент?»

Ріццолі вже знала відповідь. Хоча фото Каренни скоро з'явиться на телеекранах по всьому місту з проханнями про допомогу в громадськості, хоча бостонська поліція перевірятиме кожне телефонне повідомлення і відстежуватиме кожну помічену тут темноволосу жінку, Ріццолі вже знала, чим усе закінчиться. Це відчуття лежало холодним каменем у животі. Каренна Гент була мертва.

— Тіло Гейл Їгер викинули приблизно за два дні після її викрадення, — заговорив Корсак. — А тепер у нас... Минуло приблизно двадцять годин після нападу на подружжя.

— «Стоні Брук», — сказала Ріццолі. — Він віднесе її туди. Я посилю нагляд. — Вона поглянула на Корсака. — Ви все ще думаєте, що Джої Валентайн із цим якимось пов'язаний?

— Я над цим працюю. Він нарешті дав мені зразок своєї крові. ДНК встановлюють.

— Думаєте, убивця дав би вам своє ДНК? Ви все ще стежите за ним?

— Стежив. Поки він не написав заяву, що я його переслідую.

— А ви його переслідували?

Корсак розсміявся, видихнувши хмару диму.

— Якщо дорослий чоловік ловить кайф від посипання пудрою мертвих бабусь, то немає нічого дивного в тому, що він від будь-якого мого вчинку вищав, мов дівчисько.

— А як вищать дівчата? — роздратовано огризнулася Ріццолі. — Як хлопці чи по-іншому?

— Господи! Не чіпляйтеся до слів, як ці дівулі, які ліфчики палять на вулицях. У мене дочка вічно в щось таке вляпується. А потім у неї гроші закінчуються. І вона приходиться до свого тата, свинюки й шовініста, і скиглить, щоб він їй допоміг. — Корсак раптом сів прямо. — Ви гляньте, хто до нас завітав.

Чорний «лінкольн» припаркувався по той бік вулиці. Ріццолі побачила, як Гебріел Дін вийшов із машини. Його доглянуте атлетичне тіло було наче фото з глянцевого журналу. Він постояв, роздивляючись фасад із червоної цегли, а потім підійшов до патрульного, який охороняв територію, і показав йому жетон.

Поліцейський пропустив його під стрічку.

— Зверніть на це увагу, — сказав Корсак. — Мене це просто бісить! Отой самий коп змусив мене стовбичити на вулиці, поки ви не вийшли. Ніби я — вуличний роззява. А Діну достатньо помахати своїм чарівним жетоном і сказати «федеральний, блін, агент» — і в нього все в шоколаді. Якого біса його пропустили?

— Може, тому що він спромігся заправити сорочку?

— А, ну так. Ніби якби я був у гарному костюмі, у мене б усе вийшло! Та ні. Це все від того, як він налаштований. Ви лишень подивіться. У нього вигляд такий, ніби світ йому належить.

Ріццолі спостерігала за Діном, який елегантно балансував на одній нозі, натягуючи бахіли. Потім він сунув свої довгі руки в рукавички, наче хірург, який готується до операції. Так, усе залежить від того, як ми налаштовані. Корсак був агресивний борець, який чекає від світу стусанів. Звісно, так і ставалося.

— Хто його сюди викликав? — запитав Корсак.

— Не я.

— Але він просто взяв і приїхав.

— Він завжди приїжджає. Хтось тримає його в курсі. Це не копи з моєї команди, а хтось вищий.

Ріццолі знову поглянула на двері. Дін увійшов усередину, і вона уявляла собі, як він стоїть у вітальні й роздивляється плями крові. Читає по них так само, як інші читають звіт. Яскравий сплеск, відірваний від людини, яка його породила.

— Знаєте, я думаю ось про що, — сказав Корсак. — Дін з'явився лише за три дні після нападу на Їгерів. Уперше ми побачили його в «Стоні Брук», коли знайшли тіло місіс Їгер, правильно?

— Правильно.

— То чого ж він так забарився? Ми ще думали днями про те, чи не встряли Їгери в якусь халепу, через яку їх стратили. Якщо вони вже були на радарх федералів, наприклад під наглядом чи під слідством, то федерали з'явилися б тієї ж миті, коли прирізали доктора Їгера. Але вони чекали три дні. Що ж їх врешті привело до цієї справи? Чим вони зацікавилися?

— Ви заповнювали звіт для ПЗНЗ?

— Так. Чорт забирай, годину в ньому колувався. Сто вісімдесят дев'ять запитань. Збочена хрін типу «Чи було відкушено якісь частини тіла? Які предмети було запхано в які отвори?» Зараз я маю заповнити ще один звіт по місіс Їгер.

— А ви просили консультації психолога-криміналіста?

— Ні. Немає сенсу в тому, щоб якийсь психолог із ФБР казав мені те, що я й так знаю. Я лише виконав свій обов'язок і надіслав звіт ПЗНЗ.

Йшлося про Програму запобігання насильницьким злочинам — базу даних ФБР, у якій було зібрано описи насильницьких злочинів. Поповнення цієї бази потребувало участі правоохоронців, які через виснаження і навантаження часом навіть не намагалися заповнювати довгі опитувальні форми.

— Коли ви надіслали звіт? — запитала вона.

— Одразу після огляду тіла доктора Їгера.

— І коли з'явився Дін? Наступного ж дня.

— Думаєте, саме це його привело сюди? — запитав Корсак.

— Може, ваш звіт їх наполохав.

— І що в ньому могло привернути увагу?

— Не знаю. І Дін нам явно не скаже.

11

Джейн Ріццолі не належала до любительок класичної музики. Її смаки обмежувалися колекцією простих для сприйняття дисків. А ще вона два роки грала на трубі в шкільному оркестрі. Лише вона і ще одна дівчинка обрали цей інструмент. Джейн він привернув тим, що звучав голосніше за всі інші, соковито й буйно, а не так, як безхарактерні кларнети чи веселенькі флейти, на яких грала інші дівчата. Ні, Ріццолі хотіла, щоб її почули, тому сиділа пліч-о-пліч із хлопчиками, які теж грала на трубі. Вона любила видобувати з інструмента звуки.

Однак, на жаль, надто часто не втрапляла в ноти.

Після того як батько вигнав її вправлятися на заднє подвір'я, а потім сусідські собаки почали вити на знак протесту, вона нарешті покинула трубу назавжди. Навіть вона визнавала, що голий ентузіазм і сильні легені не можуть компенсувати фантастичну бездарність.

Відтоді музика означала для неї не набагато більше, ніж білий шум у ліфті чи калатання басових нот в автомобілях на вулиці.

Ріццолі була всередині концертної зали на розі Гантінгтон і Масс Ейв лише двічі за все життя, і обидва рази у складі екскурсійної групи старшокласників, яких приводили послухати репетиції Бостонського симфонічного оркестру. 1990 року було додано крило Коен. Цей зал Ріццолі ніколи ще не

відвідувала. А тепер вони з Фростом увійшли в нове приміщення, і вона була здивована тим, який там сучасний інтер'єр. Це була вже не та скрипуча й темна будівля, яку пам'ятала з дитинства.

Вони показали посвідчення немолодому охоронцеві, який, клацнувши своїми кіфозними хребцями, сів трохи пряміше, упевнившись, що ці двоє відвідувачів прийшли з відділу розслідування вбивств.

— Ви в справі Гентів? — запитав він.

— Так, сер, — сказала Ріццолі.

— Який жаж! Просто жаж. Я бачив їх минулого тижня, коли вони щойно приїхали в Бостон. Вони зазирали сюди подивитися залу. — Він похитав головою. — Таке миле подружжя.

— Ви були на чергуванні того вечора, коли вони виступали?

— Ні, мем. Я тут працюю лише вдень. О п'ятій маю їхати забирати дружину з денного стаціонару. Вона потребує нагляду двадцять чотири години на добу. Забуває газ вимкнути і таке інше... — Раптом урвавши, він почервонів. — Гадаю, ви тут не для того, щоб мої балачки слухати. Ви до Евелін?

— Так. Де її кабінет?

— У кабінеті її немає. Кілька хвилин тому я бачив, як вона пішла до концертної зали.

— Там репетиція?

— Ні, мем. Тут зараз міжсезоння. Наш оркестр поїхав у Тенгльвуд на літо. А тут лише декілька гастролерів.

— То ми можемо пройти просто до концертної зали?

— Мем, ви маєте посвідчення. Я так розумію, що ви можете пройти куди завгодно.

Вони не одразу помітили Евелін Петракас. Коли Ріццолі увійшла до напівтемної зали, вона спочатку побачила лише

безліч порожніх крісел, які амфітеатром спускалися до освітленої сцени. Детективи пішли по проходу на світло. Дерев'яна підлога потріскувала в них під ногами, наче палуба старого корабля. Вони вже підійшли до сцени, аж тут їх тихо покликали.

— Вам чимось допомогти?

Мружачись від світла, Ріццолі обернулася до темної частини зали.

— Міс Петракас?

— Так.

— Я детектив Ріццолі, а це детектив Фрост. Чи можемо ми поговорити з вами?

— Я тут, нагорі.

Вони пробралися на верхній ряд до неї. Евелін не підвелася зі свого крісла. Вона сиділа непорушно, ніби ховаючись від світла. Коли двоє детективів сіли поруч, вона похмуро кивнула.

— Я вже говорила з поліцією минулого вечора, — сказала Евелін.

— Із детективом Сліпером?

— Так. Гадаю, так його звали. Немолодий чоловік, доволі милий. Мені казали, що я маю дочекатися якихось інших детективів, але я не могла. Просто не могла далі залишатися в тому будинку...

Вона подивилася на сцену, немовби зачарована невидимою для інших виставою.

Навіть у цій напівтемряві Ріццолі бачила, що це симпатична жінка років сорока з ранньою сивиною в темному волоссі.

— Я мала все владнати тут, — сказала Евелін. — Відшкодування квитків і таке інше. А тоді почали з'являтися репортери. І я мала вийти й розбиратися з ними. — Вона втомлено розсміялася. — Вічно я маю гасити пожежі. Така моя робота.

— А на якій ви посаді, міс Петракас? — запитав Фрост.

— Офіційно? — Вона знизала плечима. — Координатор програм виступу для гастролерів. Це означає, що під час їхнього перебування в Бостоні я відповідаю за їхній гарний настрій і добре здоров'я. Просто неймовірно, якими безпорадними вони інколи бувають. Вони ціле життя проводять на репетиціях і в студіях. Реальний світ — загадка для них. А я раджу їм готелі. Організую для них трансфер з аеропорту. Замовляю кошик із фруктами їм до кімнати. Усілякі послуги. Я завжди маю бути на зв'язку.

— Коли ви познайомилися з Гентами? — запитала Ріццолі.

— Наступного дня після того, як вони прибули до Бостона. Я заїхала по них. Таксі викликати вони не могли, бо футляр для віолончелі Алекса потребує багато місця і обережного ставлення. А я маю позашляховик зі складаними задніми сидіннями.

— Поки вони були тут, ви їх возили містом?

— Лише з дому до концертної зали і назад.

Ріццолі зазирнула у свій записник.

— Я так розумію, що будинок у Бікон-Гіллі належить Крістоферу Гарму, члену ради. Він часто запрошує музикантів?

— Улітку, коли їздить до Європи. Для них це набагато краще, ніж готель. Містер Гарм шанує класичних виконавців. Він знає, що вони добре подбають про його будинок.

— А інші гості містера Гарма колись скаржилися на якінебудь проблеми?

— Проблеми?

— Зловмисники, грабіжники? Події, які завдавали дискомфорт?

— Це Бікон-Гілл, детективе, — похитала головою Евелін. — Спокійнішого місця годі й шукати. Я знаю, що Алексу і Каренні там подобалося.

— Коли ви востаннє бачили їх?

Евелін проковтнула слину й тихо сказала:

— Вчора. Коли знайшла Алекса...

— Живими, міс Петракас.

— О, так, — зніяковіло розсміялася Евелін. — Я мала зрозуміти, про що ви запитуєте. — Вона похитала головою. — Навіть не знаю, чого я приїхала сьогодні на роботу. Мабуть, просто не могла лишитися вдома.

— Коли ви востаннє бачили їх? — наполягала Ріццолі.

Тепер Евелін відповіла більш упевненим голосом:

— Позавчора. Після їхнього виступу. Я відвезла їх у Бікон-Гілл. Було десь по одинадцятій.

— Ви просто висадили їх з машини чи зайшли до будинку разом із ними?

— Я висадила їх перед будинком.

— Ви бачили, як вони зайшли всередину?

— Так.

— І вас вони не запросили?

— Думаю, вони просто втомилися. А ще їм було трохи сумно.

— Чому?

— Вони дуже чекали на цей виступ у Бостоні, а людей прийшло не так багато, як вони думали. А ми вважаємося музичним містом. Якщо ми тут не зібрали повної зали, то які надії вони могли покласти на Детройт або Мемфіс? — Евелін сумовито подивилася на сцену. — Ми динозаври, детективе. Так сказала Каренна в машині. Хто тепер любить класичну музику? Молодь переважно дивиться кліпи. А там люди трусять металевими заклепками у своїх обличчях. Нічого, крім сексу, блискіток і дурнувятих костюмів. І чого цей співак у кліпі висолопує язика? До чого тут музика?

— Абсолютно ні до чого, — відразу оживився Фрост. — Знаєте, міс Петракас, ми з дружиною днями саме про це

говорили. Еліс любить класичну музику. Дуже любить. Щороку ми купуємо сезонний абонемент.

— Тоді боюся, що ви теж динозаври, — сумовито посміхнулася йому Евелін.

Коли вони вже збиралися йти, Ріццолі помітила глянцевою програму, яка лежала поруч на кріслі. Нахилившись, узяла її.

— Тут є Генти? — запитала вона.

— На п'ятій сторінці, — відповіла Евелін. — Там їхнє фото. Ріццолі побачила фотографію двох закоханих.

Каренна, тендітна й елегантна, у чорній сукні з одним оголеним плечем, дивилася у веселі очі свого чоловіка. Її обличчя, обрамлене темним, ніби в іспанки, волоссям, світилося. Александр по-хлоп'ячому всміхався їй, і світлі пасма спадали йому на чоло.

— Вони були дуже гарні, правда? — тихо сказала Евелін. — Знаєте, якось дивно вийшло: я так і не мала нагоди поспілкуватися з ними по-справжньому, але я знала їхню музику. Слухала їхні записи, бачила живе виконання. Можна багато сказати про людину, просто слухаючи, як вона грає. І мені запам'яталося, як ніжно вони грали. Думаю, саме так я описала б їх: дуже ніжні, делікатні люди.

Ріццолі подивилася на сцену і спробувала уявити собі Каренну і Александра у вечір їхнього останнього виступу. Як мерехтіло її темне волосся, як блищала його віолончель. Їхня музика мов дует голосів, які співають одне для одного.

— Ви казали, що того вечора вони були розчаровані, — зазначив Фрост.

— Так.

— Скільки людей було в залі?

— Гадаю, ми продали десь чотириста п'ятдесят квитків.

«Чотириста п'ятдесят пар очей, спрямованих на сцену», — подумала Ріццолі. На сцену, де закохані купалися у світлі. Які почуття вони пробудили в слухачів? Насолоду музикою і гарним виконанням? Радість від погляду на двох закоханих? А може, інші, темні емоції ворухнулися в серці когось, хто сидів у цій-таки залі? Голод. Заздрощі. Напоєне гіркою прагнення заволодіти власністю іншого чоловіка.

Ріццолі знову поглянула на фото подружжя.

«Тебе привернула краса цієї жінки? Чи їхнє кохання?»

Ріццолі пила каву без молока, втупившись у теки зі справами покійників. Річард і Гейл Їгери. Рахітична Жінка. Александр Гент. І Чоловік-з-літака — його вже не вважали жертвою вбивства, але справа все одно висіла на ній. Мертвих завжди важко позбутися. Нескінченний потік трупів, кожен з яких вимагав її уваги. І кожен прагнув розповісти власну моторошну історію, варто лишень було Ріццолі копнути трохи глибше й витягнути на поверхню їхні кістки. І вона встигла викопати стільки, що всі ці покійники вже починали мішатися в її голові, наче скелети в братській могилі.

Коли опівдні зателефонували з ДНК-лабораторії, Ріццолі рада була бодай на деякий час відірватися від цієї купи документів, які німим докором лежали на столі. Вона підвелася з робочого місця й попрямувала до південного крила.

ДНК-лабораторія була розташована у S253. Криміналіста, який її викликав, звали Вальтер Де Грут. Бачачи Ріццолі, цей блідий голландець із відстороненим обличчям майже завжди супився. Вона зазвичай приходила для того, щоб в'їдливи чи улесливими словечками якомога швидше видобути з нього замовлений ДНК-профіль. Однак сьогодні він широко всміхнувся їй.

— Я провів авторадіографію, — сказав криміналіст, — ось плівка.

Під час авторадіографії використовують плівку, чутливу до радіоактивного випромінювання, щоб виявити схему розташування фрагментів ДНК. Де Грут зняв плівку із сушарки і прикріпив до негатоскопа. Згори вниз тягнулися паралельні ряди чорних позначок.

— Тут ми бачимо профіль ВКТП. Це варіативна кількість тандемних повторів. Я взяв ДНК з різних, наданих вами зразків і відокремив фрагменти за допомогою різних локусів. Це не гени, а повторювані ділянки ланцюга ДНК. Хороші ідентифікаційні маркери.

— А що це за «доріжки»? Що вони означають?

— Перші дві, ліворуч, контрольні. Найперша — це стандартний маркер довжини ДНК, щоб ми могли оцінити відносні позиції для різних зразків. Друга — ще один контрольний зразок. Третя, четверта і п'ята — це, звісно, фрагменти зразків, походження яких нам відоме.

— Про які зразки йдеться?

— Третій — це підозрюваний Джої Валентайн. Четвертий — доктор Їгер. П'ятий — місіс Їгер.

Ріццолі зупинилася на п'ятому зразку, намагаючись якось умістити у своїй голові думку про те, що перед нею фрагмент плану, за яким було створено Гейл Їгер. Що людську істоту, унікальну в усьому, від обертонів сміху до відтінку білявого волосся, можна розкласти на ланцюжки темних цяток. Вона не бачила в результатах цього авторадіографічного дослідження нічого живого. Нічого від жінки, яка кохала свого чоловіка і оплакувала покійну матір. *«Невже ми — лише ланцюжки хімічних сполук? Де на орбіті цієї подвійної спіралі душа?»*

Джейн поглянула на дві останні «доріжки».

— А що ми маємо тут? — запитала вона.

— Ці зразки не ідентифіковано. Шостий узято зі сперми, яка залишилася на килимі Їгерів. Сьомий — зі свіжої сперми, яку знайшли у вагінальній пробі Гейл Їгер.

— З вигляду два останні зразки однакові.

— Саме так. Вони належать одній людині. І, як ви можете побачити, це не доктор Їгер і не містер Валентайн. Це з усією очевидністю доводить, що сперма належить не містеру Валентайну.

Ріццолі дивилася на неідентифіковані зразки. Генетичні відбитки монстра.

— Це — ваш підозрюваний, — сказав Де Грут.

— Ви телефонували в КОДІС? Можна якось умовити їх швидше опрацювати наш запит?

Ішлося про об'єднану базу даних ДНК. Там зберігалися генетичні профілі тисяч засуджених правопорушників, а також профілі неідентифікованих трупів з усієї країни.

— Власне, саме тому я попросив вас зайти. Я надіслав їм ДНК з плями на килимі ще минулого тижня.

— Тоді, може, за рік матимемо відповідь, — зітхнула Ріццолі.

— Ні. Щойно телефонував агент Дін. У базі даних КОДІС немає ДНК вашого підозрюваного.

— Вам повідомив про це агент Дін? — здивовано перепитала Ріццолі.

— Мабуть, він накрутив їм хвоста. Скільки тут працюю, ніколи не бачив, щоб у КОДІС так швидко обробили запит.

— А ви отримали підтвердження безпосередньо з КОДІС?

— Та ні, — спохмурнів Де Грут. — Я думав, що агент Дін...

— Зателефонуйте їм, будь ласка. Я хочу отримати підтвердження.

— А що, є сумніви в надійності агента Діна?

— Ми просто пересвідчимося, гаразд?

Вона знову поглянула на негатоскоп.

— Якщо його справді немає в КОДІС...

— Тоді на вашому полі новий гравець, детективе. Або хтось, кому вдалося залишитися невидимкою для системи.

Ріццолі розпачливо дивилася на ланцюжок темних позначок. «Ми маємо його ДНК, — думала вона. — Його генетичний профіль. Але не знаємо його імені».

Ріццолі вставила диск у програвач і впала на канапу, витираючи рушником мокре волосся. Із колонки полинули глибокі ноти соло на віолончелі. Вони розливалися, мов топлений шоколад. Ріццолі не любила класичної музики, але купила в сувенірній крамниці при концертній залі диск із ранніми записами Алекса Гента. Якщо вже вона мала дізнатися все про його смерть, то і з його життям мусила ознайомитися. А його життя складалося переважно з музики.

Смичок торкався струн, видобуваючи мелодію сюїти номер 1 Баха. Ноти здіймалися й опадали, наче морські хвилі. Це записали, коли Генту було лише вісімнадцять. Він сидів у студії, у його пальцях розганялася кров, коли він стискав смичок. А тепер ці бліді задубілі руки лежали в холодильнику в морзі. Змовкла їхня музика. Ріццолі була на аутопсії та зауважила, які в нього витончені довгі пальці. Вона уявляла собі, як вони літають уздовж віолончелі. Ці руки могли із простого поєднання дерева і струн видобути такі глибокі звуки! Це здавалося дивом.

Вона взяла обкладинку диска й уважно подивилася на фотографію Александра Гента. Він тоді був іще зовсім юнаком. Стояв, потупивши погляд і обійнявши лівою рукою вигин своєї віолончелі. Отак він колись обійматиме дружину, Каренну. Ріццолі шукала диск, на якому вони грали б дуетом, але всі записи їхніх спільних виступів було розпродано. За-

лишився Алекс. Самотня віолончель, яка кличе свою кохану. Де зараз його кохана? Жива і змучена, охоплена страхом смерті? А може, перейшла межі болю і вступила в першу стадію розпаду?

Задзвонив телефон. Ріццолі вимкнула програвач і взяла слухавку.

— Отже, ви вдома, — сказав Корсак.

— Забігла декілька хвилин тому душ прийняти.

— От я декілька хвилин тому якраз і телефонував. Ви не відповіли.

— Мабуть, не почула. Що сталося?

— Це я у вас хотів запитати.

— Щойно матимемо нову інформацію, я вас першого повідомлю.

— Ага. Сьогодні ви мені зателефонували бодай раз? Я мав дізнатися про ДНК Джої Валентайна від хлопця з лабораторії!

— Я не мала можливості вам розповісти. Цілий день кручуся, мов та білка.

— Не забувайте, що це я дав вам доступ до цієї справи.

— Я не забуваю

— Знаєте, уже минуло годин п'ятдесят, відколи він викрав Каренну Гент, — сказав Корсак.

«І вона мертва уже, мабуть, кілька днів», — подумала Ріццолі. Але на її смерті він не зупиниться. Це лише посилить його апетит. Він дивитиметься на її тіло й бачитиме об'єкт свого бажання. Людину, яку може контролювати. Вона йому не опирається. Холодна пасивна плоть, яка підкоряється всім його принизливим потребам. Ідеальна коханка.

Ріццолі знову тихо ввімкнула музику. Віолончель Александра наповнювала кімнату своїми сумними чарами. Джейн розуміла, до чого веде Корсак і чого він хоче, але не знала, як йому відмовити. Вона підвелася з канапи й вимкнула

програвач. Навіть коли запала тиша, здавалося, що віолончель усе ще грає.

— Якщо все буде, як минулого разу, то сьогодні вночі він привезе туди її тіло, — сказав Корсак.

— Ми на нього чекаємо.

— То я в команді чи ні?

— У нас уже достатньо людей.

— А я? Вам не потрібна ще одна тушка?

— Ми вже розподілили позиції. Слухайте, я вам зателефоную, щойно ми...

— Засуньте свої «я вам зателефоную» знаєте куди! Я не буду сидіти біля телефону, наче стара діва, яку пообіцяли запросити на побачення! Я знаю цього вбивцю довше ніж ви. Довше ніж будь-хто взагалі. Як воно, коли хтось ламає всі ваші плани? Коли вас не пускають затримати цю падлюку? Подумайте про це!

Ріццолі думала. І вона розуміла, який гнів пожирає зараз Корсака. Розуміла краще ніж будь-хто, адже сама часто опинялася в таких ситуаціях. Її відсували в тінь, і вона з гіркотою спостерігала, як інші виходять на сцену і святкують перемогу.

— Я виїжджаю, — сказала вона, глянувши на годинник. — Якщо хочете приєднатися до мене, зустрінемося вже там.

— Де ваша засідка?

— На парковці через дорогу від ігрового майданчика. Можемо зустрітися на полі для гольфу.

— Буду.

12

О другій ночі в «Стоні Брук» повітря було густе й мокре, наче юшка. Ріццолі з Корсаком сиділи в її автівці, припаркованій біля густих кущів. Звідси вони могли бачити всі машини, які вїжджали до цієї зони зі сходу. Ще декілька машин було розставлено вздовж алеї Еннекін — головної транспортної артерії, яка звивистим шляхом пролягала через усю територію парку. Будь-яку автівку, яка зїхала б з дороги й зупинилася біля хащі, одразу ж оточили б зусібіч машини поліцейських. У такій пастці будь-яка машина мала потрапити в глухий кут.

Ріццолі в куртці обливалася потом. Вона опустила вікно і вдихнула запах опалого листя й вогкої землі. Запах лісу.

— Комарі налетять, — поскаржився Корсак.

— Мені дихати нема чим. Тут сигаретами пахне.

— Я лише одну закурив. І запаху не відчуваю.

— Курці ніколи не відчувають запаху.

— Слухайте, ви на мене весь час визвіряєтеся, — сказав він. — Якщо я щось не так зробив, то порозуміймося.

Ріццолі дивилася на темну дорогу. Жодної машини не було видно.

— Річ не у вас, — сказала вона.

— Тоді в кому?

Вона не відповіла.

— А, знову Дін, — із розумінням у голосі пробурчав Корсак. — Що він скоїв цього разу?

— Кілька днів тому поскаржився на мене Маркетту.

— Що сказав?

— Що ця справа не для мене. Що я, мабуть, потребую психологічної допомоги, бо маю, бачте, *невирішені проблеми*.

— Це він про Хірурга?

— А ви як думаєте?

— От придурок!

— А сьогодні я дізнаюся, що ми отримали миттєву відповідь із КОДІС. Такого раніше не бувало. Дінові варто лише пальцями клацнути — і всі навколо починають бігати. Хотіла б я знати, що він тут робить!

— Ну такі вже вони, ці федерали. Вони кажуть, що інформація — це влада. От і приховують від нас інформацію, бо вдають із себе мачо. Ми з вами лише пішаки для Містера — трясця б його — Бонда.

— Це ви плутаєте ФБР із ЦРУ.

— ФБР, ЦРУ, — знизав він плечима. — Усі ці абеткові контори мають купу секретів.

— Це третій, третій, — затріскотіла рація, — бачимо машину, седан нової моделі, прямує на південь по Еннекін.

Ріццолі напружилася, очікуючи відповіді іншої команди.

З наступної машини озвався голос Фроста:

— Другий. Бачимо його. Їде далі на південь. Здається, не збирається гальмувати.

За кілька секунд відповіла п'ята команда:

— П'ятий. Він щойно проїхав через нашу територію на Болд-Ноб-роуд. Виїжджає з парку.

«*Не наш клієнт*», — подумала Ріццолі. Навіть о цій пізній порі по Еннекін їздили люди. Вона вже втратила лік усім відстеженим машинам. Забагато хибних тривоги поміж довгих інтервалів нудьги. Весь адреналін вигорів, і тепер Ріццолі поринала в ступор, спричинений браком сну.

Розчаровано зітхнувши, вона відкинула голову. Крізь переднє скло виднілася чорна хаща, в якій лише де-не-де спалахували світляки.

— Ти, паскудо, — пробурмотіла вона, — йди до мами...

— Кави хочете?

— Так, дякую.

Корсак налив їй зі свого термоса. Кава була міцна, гірка і жахлива на смак, але Ріццолі все одно її випила.

— Сьогодні я постарався. Подвійна порція «Фольгерса»¹. Це вдихне життя у ваше тіло.

— Гадаю, я вже достатньо випила. Хай би в мою голову життя повернулося.

Ріццолі подивилася на хашу, де в темряві пріло листя і нипали тварини. Зубасті тварини. Вона пригадала погризені рештки Рахітичної Жінки і подумала про єнотів, які жують ребра. Про собак, які ганяють черепа, мов м'ячі. Вона дивилася на цей ліс і уявляла собі аж ніяк не Бембі.

— Я навіть говорити про Гойта більше не можу, — сказала Ріццолі. — Варто мені вимовити це ім'я, і люди починають дивитися на мене із жалістю. Вчора я намагалася провести паралель між Хірургом і нашим новим убивцею і бачила, що думає Дін: *«У неї в голові лише Хірург»*. Він вважає мене одержимою. Хтозна, може, так і є, — зітхнула вона. — Може, тепер так буде завжди. Бачитиму на кожному місці злочину його руку. Всі злочинці матимуть його обличчя.

Вони поглянули на радіо, з якого пролунав голос диспетчера:

— Незаконне проникнення на територію кладовища Фейрв'ю. Є хтось поблизу?

Ніхто не відповідав.

¹ Folgers — торгова марка; один із найпопулярніших брендів меленої кави в США.

Диспетчер повторив:

— Прохання перевірити кладовище Фейрв'ю. Незаконне проникнення на територію. Команда дванадцять, ви там?

— Команда дванадцять. Десять сорок, Рівер-стрит. Код один. Не можемо перевірити кладовище.

— Ясно. Команда п'ятнадцять, що у вас?

— Команда п'ятнадцять. Вест Роксбері. Усе ще ситуація шість. Люди не розходяться. За нашими оцінками, зможемо дістатися кладовища за півгодини-годину, не раніше.

— Є хтось вільний? — запитав диспетчер, розсилаючи радіохвилі по всіх доступних патрульних машинах.

Теплої суботньої ночі рутинна перевірка території кладовища не була пріоритетною. Мертвим байдуже до підлітків-хуліганів або парочок, які шукають усамітнення. Копи мають перш за все захищати живих.

Тишу порушив один із учасників засідки.

— Це п'ятий. Ми на алеї Еннекін. Кладовище Фейрв'ю зовсім поруч...

Ріццолі натиснула кнопку зв'язку:

— П'ятий, це перший, — кинула вона. — Ви покидаєте свою позицію? Прийом?

— У нас п'ять машин на позиціях.

— Кладовище в нас не в пріоритеті.

— Перший, усі зараз на викликах, — сказав диспетчер. — Зможете виділити одну машину?

— Ні. У мене всі мають лишатися на своїх позиціях. П'ятий, прийом?

— Зрозумів. Лишаємося на позиції. Диспетчере, ми не зможемо перевірити кладовище.

Ріццолі роздратовано видихнула. Можливо, завтра на неї скаржитимуться, але вона не могла поступитися жодною машиною заради якоїсь буденної перевірки.

— Не сказав би, що в нас тут купа роботи, — озвався Корсак.

— Коли стане гаряче, все закрутиться. Я не дозволю порушувати план.

— Знаєте, та штука, про яку ми говорили... Про вашу одержимість.

— Не треба зараз про це.

— Не буду, не буду, бо ще голову мені відкусите.

Він штовхнув двері.

— Ви куди?

— Відлети. На це треба дозвіл?

— Я просто запитала.

— Кава рветься на волю.

— Нічого дивного. Вашою кавою можна було б чавун пропалювати.

Він вийшов з машини і пішов у кущі, на ходу вже тягнучись до поясу штанів. Заходить за дерево він не став, просто зупинився в кущах. Ріццолі відвернулася, щоб не дивитися на це. У кожному класі є дитина, якою всі гидують. І Корсак явно був із таких. Хлопчик, який прилюдно колупається в носі, смачно відригує і ходить у сорочці з плямами від їжі. У цієї дитини пухкі й вологі руки, і за всяку ціну ви уникаєте дотику до них, бо боїтеся що на вас переповзуть воші... Ріццолі відчувала до Корсака огиду і водночас жаль. Поглянувши на каву, яку їй він налив, вона вихлюпнула рештки у вікно.

Її сполохало нове потріскування радіо.

— На схід по Дедгем рухається машина. Схожа на таксі.

— Таксі о третій ночі? — перепитала Ріццолі.

— Це те, що ми бачимо.

— Куди воно прямує зараз?

— Щойно повернуло на північ, на Еннекін.

— Другий? — звернулася Ріццолі до наступного загону.

— Другий, — озвався Фрост. — Так, ми його бачимо. Щойно проїхав повз нас. — Він помовчав. — Пригальмовує, — додав Фрост, раптом напружившись.

— Що робить зараз?

— Схоже, зупиняє машину...

— Де? — кинула Ріццолі.

— На парковці. Він щойно заїхав на парковку біля лісу!

«Він!»

— Тут стає гаряче! — прошипіла вона у вікно до Корсака. Прилаштовуючи на собі портативний переговорний пристрій і поправляючи навушник, Ріццолі відчувала, як кожен нерв співає від збудження.

Корсак застібнув штани і поліз назад у машину.

— Що тут? Що?

— З Еннекін щойно з'їхала машина. Другий, що там зараз?

— Ніхто не виходить. Фари вимкнено.

Ріццолі нахилилася притискаючи навушник до голови. Минали секунди. Ніхто не озивався, очікуючи на наступний рух підозрюваного.

«Він перевіряє територію. Пересвідчується, що продовжувати безпечно».

— Ріццолі, вам вирішувати, — сказав Фрост. — Затримуємо його?

Вона вагалася, аналізуючи можливості. Не хотілося занадто рано виказати їхню пастку.

— Чекайте, — сказав Фрост, — він щойно знову увімкнув фари. О чорт, він задкує. Передумав.

— Він вас помітив? Фросте, він вас помітив?

— Не знаю! Він знову виїхав на Еннекін. Прямує на північ.

— Ми сполохали його!

Протягом долі секунди перед нею постало очевидне і єдино можливе рішення.

— Усім підрозділам! — різко кинула вона в переговорний пристрій. — Оточити його негайно.

Вона завела двигун і натиснула на газ. Закрутилися колеса, лишаючи борозни на м'якій землі й опалому листі. Переднє скло зачепили декілька гілок. Вона чула, як члени її команди блискавично перемовляються. Вдалині завили сирени.

— Це третій. Ми заблокували північний виїзд з Еннекін...

— Другий. Переслідуюмо.

— Таксі вже близько! Водій пригальмовує...

— Оточіть його! Оточіть!

— Не намагайтеся його затримати без підкріплення! — наказала Ріццолі. — Дочекайтеся підкріплення!

— Зрозумів. Машина стоїть. Лишаємося на позиції.

Ріццолі зупинила свою автівку серед скупчення патрульних машин на Еннекін. Коли вона вийшла, її на мить засліпили спалахи блакитного світла. Сплеск адреналіну накрутив усіх. Вона чула в голосах цих чоловіків напруження, яке от-от могло перерости в насилля.

Фрост рвонув передні дверцята, і на голову водія одразу було наставлено п'ять пістолетів. Таксист розгублено блимав. По його обличчі металися блакитні зблиски.

— Виходьте з машини, — наказав Фрост.

— Що... Що я накоїв?

— З машини!

Цієї ночі адреналін лився рікою, і навіть Баррі Фрост перетворився на людину, здатну налякати.

Таксист повільно вийшов, високо тримаючи руки. Варто було йому ступити на землю, його розвернули і притиснули обличчям до капота.

— Що я накоїв? — прокричав він, поки Фрост обшукував його.

— Назвіться! — сказала Ріццолі.

— Я не розумію, що відбувається...

— *Ім'я!*

— Віленськи, — проскиглив він. — Вернон Віленськи.

— Вернон Віленськи, — підтвердив Фрост, роздивляючись його посвідчення особи, — білий, п'ятдесят п'ятого року народження.

— Збігається із прізвищем на ліцензії, — сказав Корсак, який зазирнув у машину.

Ріццолі підвела голову, мружачись від світла фар. Наближався якийсь автомобіль. Навіть о третій ночі тут їздили, а тепер, коли дорогу перегородили патрульні машини, скоро по обидва боки затору почнуть зупиняться машини.

Вона знову подивилася на таксиста. Схопивши його за комір, повернула обличчям до себе і посвітила ліхтариком в очі. Перед нею стояв немолодий чоловік. Ріденьке біляве волосся скуйовдилось. У різкому світлі шкіра мала нездоровий відтінок. Не таким вона уявляла обличчя злочинця. Вона стільки разів дивилася в очі зла, що вже й лік втратила. І в її пам'яті лишилися обличчя всіх, хто належав до раси чудовиськ. Цей переляканий чоловік до її галереї не пасував.

— Що ви тут робите, містере Віленськи? — запитала вона.

— Я просто... Просто приїхав забрати пасажира.

— Якого пасажира?

— Я їхав на Еннекін за викликом. Той чоловік сказав, що в нього бензин закінчився.

— І де він!?

— Не знаю! Я зупинився там, де він сказав. А його там не було. Це все якась помилка! Будь ласка, зателефонуйте моїй диспетчерці, вона все підтвердить!

— Відкрийте багажник, — сказала Ріццолі Фросту.

Уже коли обходила автомобіль, у животі розлився неприємний холодок. Вона спрямувала свій «Меглайт»¹ у багажник. Добрих п'ять секунд вона дивилася в цю порожнечу, і огидне відчуття у животі розрослося до справжньої нудоти. Ріццолі натягнула рукавички. Її обличчя заливала гаряча хвиля сорому. В грудях бракувало повітря. Вона смикнула за сірий килимок і побачила запасну шину, домкрат і декілька інструментів. Ріццолі почала знову смикати за килимок, тягнучи його далі, скерувавши весь гнів на те, щоб вирвати його з машини і знайти всі схованки, які під ним могли бути. Вона, мов божевільна, хапалася за надію знайти бодай щось. Коли з багажника вже не було що викинути і лишився голий метал, вона стояла і мовчки дивилася в порожнечу, відмовляючись бачити очевидне — невідвротну реальність, яка полягала в тому, що вона облажалася.

«Пастка. Простісінька пастка, щоб відволікти нас. Але від чого?»

Відповідь прийшла блискавично. Озвалися їхні радіо.

— Ситуація десять п'ятдесят чотири. Десять п'ятдесят чотири. Кладовище Фейрв'ю. Усім патрульним. Десять п'ятдесят чотири, кладовище Фейрв'ю.

Фрост зустрівся з нею поглядом. Їх обох вразила страшна здогадка. Десять п'ятдесят чотири — це кодове позначення убивства.

— Лишайтеся біля таксі! — наказала вона Фросту, кидаючись до своєї машини.

Із цього затору найлегше виїхати і розвернутися було саме їй. Пролазячи на водійське сидіння і обертаючи ключ, вона осипала прокльонами власну дурість.

— Агов! — крикнув Корсак. — Агов!

¹ Відомий бренд кишенькових ліхтариків

Він біг поруч із машиною, гамселячи по дверцятах.

Ріццолі пригальмувала, ледь давши йому час залізти в машину і захряснути дверцята, а тоді так втопила педаль газу, що Корсака розмазало по спинці крісла.

— Якого дідька ви робите? — прокричав він.

— Замовкніть.

— Ви що, збиралися мене залишити, наче я тут автостопом подорожую?

— *Стуліть пельку!*

Він перекинув через плече пасок безпеки і застібнув його. Навіть крізь голоси, які перемовлялися в радіо, вона чула його хрипке дихання, що ледь пробивалося крізь забиті слизом носові пазухи.

— Перший. Беру ситуацію десять п'ятдесят чотири, — сказала вона диспетчеру.

— Де ви зараз?

— Еннекін, щойно проїхала через перехрестя із Тертл-Понд. Буду на місці менше ніж за хвилину.

— Тоді ви прибудете перша.

— Ситуація?

— Можливо, десять п'ятдесят вісім. Інших даних немає.

«Злочинець озброєний і може становити небезпеку».

Права нога Ріццолі приросла до педалі газу. Вона й незчулась, як доїхала до Фейрв'ю. Шини вискнули на повороті. Ріццолі ледве змогла втримати кермо.

— Фух! — видихнув Корсак, коли вони мало не забуксували в насипі на узбіччі.

Ковані ворота стояли розчахнуті. Вона заїхала всередину. На кладовищі було темно. У світлі фар виднілися лише трава і надгробки, які білили, наче вискалені зуби.

За сотню ярдів від воріт стояла машина приватної служби безпеки. Водійські дверцята було відчинено, світло все-

редині ввімкнено. Ріццолі зупинила машину і вийшла, уже намагаючи зброю і навіть не помітивши цей доведений до автоматизму рефлекс. Надто багато всього іншого напосілося на неї: запах недавно скошеної трави і вологої землі. Калатання власного серця в грудях. І страх. Обмацуючи поглядом темряву, вона відчула крижаний укол страху. Їм улаштували пастку із таксі. Отже, і тут могла бути пастка. Кривава гра, в якій вона брала участь, не розуміючи правил.

Ріццолі прикипіла до місця, помітивши тінь під меморіальним обеліском. Спрямувавши туди свій ліхтарик, вона побачила скорчене тіло охоронця.

Підступивши до нього, відчула запах крові. Іншого такого запаху не існує. Він запустив примітивні реакції в її мозку. Ріццолі опустила на траву, мокру від іще теплої крові. Корсак ішов одразу за нею, також присвічуючи собі ліхтариком. Вона чула шум його дихання. Коли йому було важко, він завжди починав похрипувати.

Охоронець лежав обличчям униз. Ріццолі перевернула його на спину.

— Господи! — скрикнув Корсак, відсахнувшись так різко, що світло його ліхтарика метнулося вгору.

Ліхтарик у руках Ріццолі також затремтів, коли вона побачила, що голову майже відрізано. Серед м'яса виднілися шматки хрящів. Цей чоловік явно помер. Нічим йому вже не зарадити, голова ледь тримається.

Темряву прорізали блакитні спалахи, складаючись у сюрреалістичний калейдоскоп, який наближався до них. Ріццолі підвелася. Просякнуті кров'ю штани прилипали до колін. Вона примружилася від світла патрульних машин, а потім відвернулася, вивчаючи темні глибини кладовища. Тієї миті, коли темряву прорізав один із променів світла, на її сітківку

нашарувався образ: постать, яка пробирається між могил. Це видіння промайнуло лише на долю секунди, а наступний спалах світла вихопив із темряви лише море гранітних і мармурових надгробків.

— Там хтось рухається, справа попереду, — сказала вона Корсаку.

— Ні хріна не бачу.

Вона подивилася уважно. І знову побачила цю постать, яка спускалася схилом під прихисток дерев. За мить Ріццолі зірвалася з місця — і розпочався біг із перешкодами в лабіринті надгробків. Її кроки порушували спокій мертвих. Корсак кинувся за нею. Він пихтів, наче акордеон, але витримати її темп не міг. За кілька секунд вона зосталася віч-на-віч із темрявою. Ноги самі відштовхувалися від землі і мчали її вперед на шаленій, живленій адреналіном швидкості. Вона майже добігла до дерев, біля яких востаннє промайнув той силует. Але зараз там нічого не ворушилося. Темрява була однорідною. Ріццолі сповільнилася, її погляд метався довкола, намагаючись уловити бодай найменший рух.

Хоча тепер вона стояла непорушно, пульс пришвидшився від страху. Від усвідомлення, що він десь близько, холод розтікався по шкірі. Він стежив за нею. Однак вона не хотіла вмикати ліхтарик, щоб не виказати, де саме стоїть.

Тріснула гілка, і Ріццолі вмить повернулася праворуч. Обриси дерев стояли перед нею суцільною чорною завісою. Крізь шум власного дихання і серцебиття вона чула, як шарудить листя і ламаються сухі гілочки.

«Він іде до мене».

Вона припала до землі, наставивши зброю на темряву. Нерви напружилися, мов ладні порватися струни.

Кроки раптом стихли. Тоді вона схопила «Меглайт» і посвітила просто вперед. І побачила його. Він стояв серед де-

рев, одягнений у все чорне, і, потрапивши у промінь світла, відсахнувся, піднісши руку до очей.

— *Ані руш!* — крикнула вона. — Поліція!

Чоловік завмер, напівобернувши обличчя. Його рука зупинилася в повітрі.

— Я зніму окуляри, — тихо сказав він.

— Ні, сволото! Ти стоятимеш непорушно і не рипатимешся.

— А потім що, детективе Ріццолі? Обмінюємо посвідченнями? Обшукаємо одне одного?

Вона здивовано подивилася на нього, упізнавши раптом цей голос. Гебріел Дін повільно і обережно зняв окуляри і розвернувся до неї. Вона світила йому просто в обличчя, отже, він не міг її бачити. А вона бачила його добре, і вираз обличчя був спокійний і зосереджений. Вона пробігла променем ліхтаря по його тілі, помітила пістолет на поясі. А в руках — окуляри нічного бачення, які він щойно знав. «*Містер — трясця б його — Бонд*», — пригадалися їй слова Корсака.

Дін ступив крок до неї.

Вона вмить звела зброю.

— Не рухайтесь!

— Спокійно, Ріццолі. Нема причин дірвати мені голову.

— Нема?

— Я просто хочу підійти ближче. Щоб ми могли поговорити.

— Ми можемо говорити на цій відстані.

Він подивився на миготіння блакитного світла патрульних машин.

— Як ви думаєте, хто повідомив про вбивство?

Ріццолі стояла непорушно, не опускаючи зброю.

— Подумайте головою, детективе. Гадаю, ви це вмієте.

Він підступив іще на крок.

— *Не рухайтесь*, чорт забирай.

— Гарзд.

Він підвів руки і тихо повторив:
— Гаразд.
— Що ви тут робите?
— Те саме, що й ви. Тут гаряче.
— Звідки ви знали? Ви повідомили про вбивство, а звідки самі дізналися, що тут убили людину?
— Я не знав.
— Ви *просто* проходили повз кладовище і знайшли труп?
— Я чув, як диспетчер говорить про незаконне проникнення на кладовище Фейрв'ю.
— І?
— І я подумав, чи це не наш злочинець.
— Ви *подумали*?
— Так.
— У вас мала бути дуже вагома причина так подумати.
— Інстинкт.
— Що ви мелете? Ви тут добре підготувалися до нічної спецоперації, а я маю повірити, що ви просто собі вирішили подивитися, хто лазить по кладовищах?
— Я покладаюся на свої інстинкти.
— Комп'ютера в голові у вас немає.
— Детективе, ми гаємо час. Або заарештуйте мене, або працюймо разом.
— Я схиляюся до першого.
Він незворушно дивився на неї. Надто багато він замовчував. Надто багато секретів вона б не змогла з нього видобути. Не тут і не зараз.
Зрештою опустила пістолет, але не сховала його в кобуру. Аж такої довіри Гебріел Дін у неї не викликав.
— Якщо першим тут опинилися ви, що ви бачили?
— Я знайшов охоронця з уже перерізаним горлом. З його машини я повідомив поліцію. Кров була ще тепла. Я думав,

що наш підопічний може бути неподалік. І пішов його шукати.

— Поміж дерев? — фиркнула вона.

— Інших машин я поблизу не побачив. Ви знаєте, які тут найближчі райони, детективе?

— Дедгем на сході, Гайд-Парк на півночі й півдні, — пригадала Ріццолі.

— Саме так. Зусібіч житлові райони. Там повно місць, де можна припаркувати машину і пішки пройти до цього кладовища.

— І чого б він сюди взагалі пішов?

— Що ми про нього знаємо? Він у захваті від мертвих. Любить дихати їхнім запахом, торкатися їх. Тримає тіла в себе вдома, аж поки сморід стає неможливо приховувати. Лише тоді він відмовляється від трупів. Може, навіть прогулянка кладовищем його заводить. От він і вирішив трохи прогулятися вночі в пошуках еротичних пригод.

— Збочення.

— Погляньте на це його очима. Може, ми вважаємо це збоченням, а в його світі це кладовище — райське місце, де мертвих кладуть спочивати. Саме сюди міг би прийти Домінант. Гуляти тут і уявляти собі цілий гарем жінок, які сплять у нього під ногами. Аж раптом приїжджає охоронець, який, мабуть, не очікує побачити тут жодної небезпеки — хіба, може, кількох підлітків, спраглих до пригод.

— І цей охоронець спокійно стояв і чекав, поки убивця підійде й перереже йому горлянку?

Дін не відповів. Як і Ріццолі, він не мав пояснення.

Коли вони знову видерлися на схил, блакитні спалахи розігнали ніч і команда Ріццолі вже розтягувала між кілками огорожувальну стрічку. Ріццолі споглядала цю похмуру метушню. Раптом її охопила така втома, що просто не залишилося сил

дивитися на все це. Вона рідко сумнівалася у власних інстинктах і судженнях. Але сьогодні, після цього очевидного провалу, Ріццолі замислилася про те, чи не має рації Гебріел Дін. Можливо, вона не здатна вести це розслідування. Можливо, завдана Ворреном Гойтом травма так нашкодила їй, що вона тепер провалює справу. Сьогодні вона зробила неправильний вибір. Відмовилася відпустити когось зі своїх людей, щоб перевірити виклик про вторгнення на кладовище. *«Ми були за якусь мілью звідси. Сиділи собі в машинах, поки цей чоловік умирав».*

Низка невдач лягла на її плечі таким важким тягарем, що спина згорбилася, наче Ріццолі справді тягнула на собі мішок каміння. Вона повернулася до своєї машини й відкрила телефон. На дзвінок відповів Фрост.

— Диспетчерка підтвердила слова таксиста. О другій шістнадцять їм зателефонували. Чоловік сказав, що в нього закінчився бензин і він стоїть на Еннекін. Вона віддала пасажирів містеру Віленськи. Зараз ми намагаємося відстежити цей дзвінок.

— Він не ідіот. Нічого ми не відстежимо. Телефон-автомат або крадений мобільний. Чорт!

Вона ляснула рукою по приладовій панелі.

— То що робити з таксистом? Він нібито чистий.

— Відпустіть.

— Ви впевнені?

— Нас обіграли, Фросте. Він із самого початку знав, що ми чекатимемо на нього. Він з нами грається. Показує, що він тут головний. Що розумніший за нас.

«І він щойно довів, що так воно і є».

Закінчивши розмову, вона трохи посиділа, збираючи сили, щоб вийти з машини і взятися за те, що на неї чекало. Розслідування ще однієї смерті. І, звісно ж, питання про її сьогоднішні рішення. Її мучило те, як бездумно всі свої споді-

вання вона сконцентрувала на припущенні, буцімто вбивця дотримуватиметься чіткого сценарію. А він обернув цей-таки сценарій проти неї. Насміявся з неї. Завдав їй очевидної поразки.

Дехто з копів, які стояли біля огорожувальної стрічки, обернувся і поглянув на неї. Це був натяк на те, що, попри всю свою втому, вона не могла й далі ховатися в машині. Пригадала, що Корсак брав із собою термос. Хоч та кава й була огидна, але доза кофеїну могла її підживити. Ріццолі сягнула рукою під крісло в пошуках термоса і раптом залякла.

Біля патрульних машин стояли кілька правоохоронців. Гебріел Дін, стрункий і охайний, мов чорний кіт, походжав навколо місця злочину. Неподалік іще кілька копів оглядали землю. Скрізь зблискували ліхтарі. Але Корсака ніде не було видно.

Ріццолі вийшла з машини і попрямувала до офіцера Дауда, який сьогодні вночі брав участь у засідці.

— Ви бачили детектива Корсака? — запитала вона.

— Ні, мем.

— Коли ви приїхали, його тут не було? Він не чекав на вас біля тіла?

— Я взагалі його не бачив.

Вона окинула оком дерева, біля яких зустрілася з Гебріелом Діном. *Корсак одразу побіг за нею, але так і не наздогнав її. І сюди не повернувся...*

Ріццолі попрямувала до дерев, намагаючись відтворити шлях, яким бігла раніше. Тоді вона так захопилася переслідуванням, що не звертала уваги на Корсака, який плентався позаду. Вона пам'ятала свій страх, і стукіт власного серця, і нічний вітерець на своєму обличчі. Пам'ятала його важке дихання, коли він намагався встигнути за нею. А тоді він відстав і загубився.

Тепер вона йшла швидко, присвічуючи ліхтариком направо й наліво. Чи цією дорогою вона тоді бігла? Ні, ні, тоді вона проминула іншу низку надгробків. Вона упізнала обрис обеліска ліворуч.

Ріццолі пішла до нього, щоб віднайти той, перший шлях — і мало не перечепилася.

На землі лежав Корсак. Тінь від його масивного скорченного тіла зливалася з гранітом. Джейн одразу ж опустилася на коліна і закричала, кличучи на допомогу. Перевернула його на спину і з одного погляду на почорніле розпухле обличчя зрозуміла, що в Корсака зупинилося серце.

Відчайдушно обмацувала його шию. На мить здалося, що вона відчуває пульсацію, але то рухалася кров у її власних пальцях.

Ріццолі вдарила Корсака по грудях, однак навіть від цього його серце не пробудилося.

Відкинувши йому голову, потягнула за нижню щелепу. Стільки всього в Корсаку здавалося їй колись бридким! Запах поту й сигарет, голосне сопіння, рихлі руки. Але нічого цього вона не пригадала, коли приклала свої губи йому до рота, наповнюючи повітрям його легені. Ріццолі відчула, як його легені розширюються, а потім із голосним свистом знову виштовхують повітря. Приклавши руки до грудей, вона почала робити масаж, працюючи замість його серця, яке зупинилося.

Вона й далі робила йому штучне дихання, коли на допомогу прибігли інші копи. У неї від утоми вже тремтіли руки. Під курткою по них стікав піт. Навіть роблячи штучне дихання, вона картала себе. Як вона могла не побачити, що він лежить тут? Чому не помітила його відсутності? У неї боліли м'язи на руках і затерпли коліна, але вона не зупинялася. Вона багато чим йому завдячувала і не могла покинути його вдруге.

Сирена невідкладної допомоги тепер лунала дуже близько.

Вона й далі робила масаж серця, коли приїхали парамедики. Хтось узяв її за руку і твердо відтягнув — лише тоді вона полишила свою роботу. Відійшла, ледве тримаючись на ногах, і дивилася, як парамедики, взявшись до роботи, встановлюють крапельницю і чіпляють пакетик із фізіологічним розчином. Вони відкинули Корсакові голову і встромили ларингоскоп йому в горло.

— Я не бачу голосових зв'язок!

— Господи, оце так шия!

— Допоможіть його перевернути.

— Отак. Спробуємо ще раз.

Парамедики знову ввели ларингоскоп, намагаючись упоратися із важкою нижньою щелепою Корсака. Через свою масивну шию і розпухий язик він скидався тепер на щось давно забитого бика.

— Готово!

Вони зірвали з Корсака залишки сорочки, оголивши волохаті груди, і приклали до них електроди для дефібриляції. На моніторі з'явилася ламана лінія.

— У нього шлуночкова тахікардія!

Груди Корсака прошило електричним струмом. Від струсу важке тіло перекотилося з трави на м'яку землю над могилою. Ліхтарі поліцейських безжально показували всі деталі, від білого пивного живота до схожих на жіночі грудей, яких так соромиться багато чоловіків із зайвою вагою.

— Так! Ритм відновився. Синусова тахікардія...

— Тиск?

Його товсту руку щільно охопила стрічка.

— Систолічний — дев'яносто. Варто його перенести.

Навіть після того, як Корсака поклали до машини і її габаритні вогні зникли в темряві, Ріццолі так і не поворухнулася.

Отупівши від втоми, вона дивилася на дорогу, намагаючись уявити собі, що буде з Корсаком. Безжальне світло відділення невідкладної допомоги, знову голки і трубки. Їй спало на думку, що вона має зателефонувати його дружині. Однак Ріццолі не знала її імені. Вона взагалі майже нічого не знала про його особисте життя. Їй здалося нестерпно сумним, що про мертвих Їгерів їй відомо набагато більше, аніж про людину, яка живе й дихає. Яка працювала поруч. Про партнера, якого вона підставила.

Ріццолі поглянула на траву, де він лежав. Там залишився відбиток його тіла. Вона уявила собі, як він біжить за нею і задихається. Мабуть, підганяв себе через чоловіче марнославство і гордість. Чи схопився він за груди перед тим як упасти? Чи намагався покликати на допомогу?

«Я б усе одно не почула. Я була надто зайнята біганиною за привидами. Намагалася врятувати власну гордість».

— Детективе Ріццолі! — покликав її офіцер Дауд.

Він підійшов так тихо, що вона його навіть не помітила.

— Так?

— Боюся, ми знайшли...

— Що?

— Інше тіло.

Ошелешена Ріццолі не спромоглася нічого сказати. Вона мовчки пішла за офіцером по мокрій траві. Його ліхтарик освітлював шлях у темряві. Мерехтіння інших вогнів попереду показувало шлях. Коли нарешті Ріццолі відчула запах зогнилої плоті, вони були за кількасот ярдів від того місця, де впав охоронець.

— Хто знайшов тіло? — запитала Ріццолі.

— Агент Дін.

— А чому він пішов сюди?

— Мабуть, просто перевіряв усе навколо.

Коли вони підійшли, Дін обернувся до Ріццолі.

— Гадаю, ми знайшли Каренну Гент, — сказав він.

Жінка лежала на могилі. Чорне волосся розметалося навколо. Жмути опалого листя заплуталися в темних кучерях, ніби блюзнірські прикраси мертвої плоті. Вона померла так давно, що живіт устиг роздутися, а з носа текло. Однак усі ці деталі блякли на тлі страшнішого — того, що вбивця заподіяв їй унизу живота. Ріццолі дивилася на велику рану. Один горизонтальний розтин.

У неї під ногами немовби захиталася земля. Ріццолі мало не впала вперед, беспорядно витягнувши руки і хапаючи ними повітря.

Її твердо втримав за лікоть агент Дін.

— Це не збіг обставин, — сказав він.

Вона мовчала, не відводячи погляду від цієї моторошної рани. Пригадувала, як бачила подібні рани в інших жінок. Минулого літа, ще спекотнішого, ніж це.

— Він дивиться новини, — сказав Дін. — Знає, що справу ведете ви. Уміє перехоплювати ініціативу, щоб гра kota з мишею йшла в обох напрямках. Ось як він до цього ставиться. Це гра.

Ріццолі розуміла його слова, але не могла вловити основну думку. Що він хотів сказати?

— Яка гра?

— Хіба ви не побачили?

Він посвітив ліхтариком на слова, вирізьблені на гранітному надгробку:

«Тут лежить любий чоловік і батько

Ентоні Ріццолі

1901—1962»

— Це його шпилька, — сказав Дін, — а допекти він намагається безпосередньо вам.

13

У жінки, яка сиділа в палаті Корсака, було пряме каштанове волосся. З вигляду його вже багато днів не мили і не робили зачіску. Жінка не намагалася торкнутися Корсака. Просто дивилася на нього порожніми очима, склавши руки на колінах, нежива, мов лялька. Ріццолі стояла біля палати інтенсивної терапії і боролася із собою: заходити чи ні? Нарешті жінка підвела голову й побачила її крізь віконечко. Тепер уже Ріццолі не могла втекти.

Вона увійшла до палати.

— Ви місіс Корсак? — запитала вона.

— Так.

— Я детектив Ріццолі. Джейн. Будь ласка, називайте мене Джейн.

Вираз обличчя в жінки не змінився: вона явно не впізнала цього імені.

— А вас як звати? — знову запитала Ріццолі.

— Діана. — Трохи помовчавши, жінка насупилася. — Вибачте, назвіться ще раз, будь ласка.

— Джейн Ріццолі. Я з бостонської поліції. Ми з вашим чоловіком разом вели одну справу... Можливо, він згадував про неї.

Діана невиразно знизала плечима і подивилася на Корсака. Ріццолі не бачила на її обличчі ані горя, ані страху. Лише безсиле й тупе виснаження.

Відвідувачка трохи постояла мовчки біля ліжка. «Скільки трубок, — подумала вона. — Скільки апаратів». А всередині лежав Корсак, який перетворився тепер на безтямну плоть. Лікарі підтвердили, що в нього зупинилося було серце. І хоча тепер серцевий ритм стабілізувався, свідомість так і не повернулася. Із широко роззявленого рота пластиковою змією виповзала ендотрахеальна трубка. Біля ліжка висів резервуар, до якого цівкою натікала сеча. Його статеві органи було вкрито простирадлом, але груди й живіт лишилися голими. З-під простирадла виднілася волохата нога з давно не стриженими жовтими нігтями на пальцях. Ріццолі дивилася на все це й відчувала сором за те, що порушує приватність Корсака і бачить його в такому стані. Однак відвести погляд вона не могла. Непереборна сила змушувала її дивитися, навіть витріщатися на всі інтимності, на ті самі деталі, які Корсак, якби був при тямі, захотів би приховати від неї.

— Поголоти б його, — сказала Діана.

Така банальність... Однак нічого іншого дружина Корсака не спромоглася сказати. Вона не поворухнула жодним м'язом, а сиділа непорушно, безсило склавши руки, а її байдуже обличчя було ніби викарбуване з каменю.

Ріццолі шукала якихось слів. Чогось такого, що могло втішити Діану. Вона обрала кліше:

— Він боєць. Він боротиметься.

Її слова впали, наче камінці в бездонний ставок. Жодного сплеску, жодної реакції. Діана довго мовчала, перш ніж знову подивитися на Ріццолі блакитними очима.

— Боюся, що знову забула ваше ім'я.

— Джейн Ріццолі. Ми з вашим чоловіком разом пішли на нічне патрулювання.

— А, то ви та сама...

Ріццолі мовчала. Їй раптом допекло відчуття провини. «Так, я та сама. Та сама його колега, яка його покинула. Він лежав сам у темряві, а я намагалася врятувати свій план, коли все пішло шкереберть».

— Спасибі вам, — сказала Діана.

— За що? — не зрозуміла Ріццолі.

— За все, що ви зробили, щоб йому допомогти.

Ріццолі подивилася в порожні блакитні очі цієї жінки. Аж тоді вона помітила, як сильно в неї звужені зіниці. «Такими стають очі від деяких наркотиків», — подумала вона. Діана Корсак дивилася на неї із чарівного туману.

Ріццолі поглянула на Корсака. Пригадала той вечір, коли викликала його на місце убивства Гента. Корсак приїхав п'яним. Вона також пригадала, як вони стояли на парковці після аутопсії і він, здається, не хотів повертатися додому. Невже на нього щовечора чекало оце? Ця жінка із порожніми очима і механічним голосом?

«Ти не казав мені. А мені було байдуже, я не запитувала».

Вона підійшла ближче до ліжка і стиснула долоню Корсака. Пригадала, як їй часом ставало бридко від потиску його вологої руки. Але не сьогодні. Сьогодні вона була б рада, якби він потиснув руку у відповідь. Однак під її пальцями ніщо не ворухнулося.

Об одинадцятій дня Ріццолі нарешті увійшла до своєї квартири. Замкнула двері на два засуви і кодовий замок, застігнула ланцюг. Колись вона подумала б, що такі заходи безпеки — це симптом параної. За давніх часів вона вдовольнилася б одним простим замком і пістолетом на нічному столику. Однак рік тому Воррен Гойт перевернув її життя. Відтоді на її дверях наросли оці лискучі залізяки. Вона дивилася на свої замки. Раптом їй вразила думка про те, як виразно вона упо-

дїбнилася до всіх інших жертв насильства. До всіх, хто намагається забарикадуватися вдома і відгородитися від світу.

Ось якою зробив її Хірург.

А тепер ще й Домінант, цей новий убивця, долучив свій голос до хору чудовиськ, які завивали біля її дверей. Гебріел Дін одразу зрозумів, що могилу, на якій залишили тіло Каренни Гент, було обрано навмисне. Похований там чоловік, Ентоні Ріццолі, не був її родичем, але, зважаючи на їхнє спільне прізвище, повідомлення явно було адресовано саме їй.

«Домінант знає моє ім'я».

Вона не знімала кобури, доки не обійшла всю квартиру. Помешкання було не надто просторим, тому Ріццолі менше ніж за хвилину оглянула кухню й вітальню, а потім попрямувала маленьким коридором до спальні. Там вона зазирнула під ліжку й у шафу і лише тоді зняла кобуру й поклала пістолет у шухляду нічного столика. Стягнувши одяг, вона пішла до ванної, де замкнула за собою двері — ще один рефлекс, абсолютно безглуздий. Однак лише в такий спосіб вона могла набратися сміливості, щоб запнути шторку. За кілька секунд, коли волосся ще було масним від бальзаму, Ріццолі охопило відчуття, що вона тут не сама. Вона смикнула шторку і побачила порожню ванну кімнату. Серце в неї калатало. Вода стікала по плечах на підлогу.

Ріццолі закрутила кран. Спираючись на вимощену кахлями стіну, вона глибоко дихала, чекаючи, доки сповільниться серцебиття. Крізь гуркіт власного пульсу вона чула, як шумить вентиляційна система і рокоче вода в трубах. Буденні звуки, яких вона раніше навіть не помічала, тепер здавалися благословенням саме завдяки своїй звичайності.

Коли серце нарешті почало битися нормально, вода на її шкірі вже стала холодною. Ріццолі ступила на підлогу, витерлася, а потім опустила на коліна, щоб витерти мокру підлогу.

На роботі вона трималася самовпевнено. Поводилася мов крутий коп. Однак тепер від неї майже нічого не лишилося, крім охопленої страхом плоти. У дзеркалі бачила, що заподіяв їй жах. На неї дивилася вихуділа жінка. І без того тендітне тіло повільно розчинялося, лишаючи самі кістки. Обличчя, колись рішуче й грубувате, стало напівпрозорим, як у привида. Великі темні очі світилися в глибоких западинах.

Ріццолі швидко відійшла від дзеркала й повернулася до спальні. Впала на ліжко, так і не висушивши волосся, і лежала з розплющеними очима. Варто було б поспати хоч декілька годин, але яскраве полуденне сонце проривалося крізь жалюзі, а на вулиці внизу шумів потік машин. Вона не спала майже тридцять годин і не їла приблизно дванадцять, однак до неї не йшов ані сон, ані апетит. Усе, що сталося минулої ночі, ще вирувало в її свідомості, наче потік. Спогади горіли, не випускаючи зі свого полону. Вона бачила охоронця із широчезною раною на горлі й вивернутою під моторошним кутом головою. Каренну Гент із листям у волоссі.

І Корсака в лабіринті трубок і дротів.

Ці три образи спалахували перед нею по черзі, мов у стробоскопі, і вона не могла їх позбутися. Не могла заглушити дзижчання у вухах. То он воно яке, божевілля?

Кілька тижнів тому доктор Цукер наполегливо радив їй звернутися по психологічну допомогу. Ріццолі тоді роздратовано відмахнулася від нього. А тепер розмірковувала про те, чи не вловив він у її словах і погляді чогось такого, чого навіть сама вона тоді не відчувала. Перші тріщинки в її здоровому глузді, які невпинно поглиблювалися й розбігалися далі, відколи Хірург перевернув її життя.

Її розбудив телефон. Вона думала, що ледь устигла заплющити очі, тому, коли схопила слухавку, першою емоцією була лють. Невже їй навіть на хвилинку не можуть дати спокій?

— Ріццолі, — кинула вона.

— Е-е-е... Детективе Ріццолі, це Йошима із відділу медичної експертизи. Доктор Айлс чекала на вас. Ми мали проводити аутопсію Каренни Гент...

— Я приїду.

— Розумієте, доктор Айлс уже почала, і...

— Котра година?

— Майже четверта. Ми надсилали вам повідомлення на пейджер, але ви не передзвонили.

Ріццолі так різко сіла на ліжку, що кімната закрутилася перед очима. Хитнувши головою, подивилася на годинник. Шістнадцята п'ятдесят дві. Вона спала й не чула ані будильника, ані сигналів пейджера.

— Вибачте, — сказала вона, — вже їду.

— Секунду. Доктор Айлс хоче з вами поговорити.

Ріццолі почула в слухавці брязкіт інструментів на таці, а потім голос доктора Айлс:

— Детективе Ріццолі, ви будете?

— Мені потрібно півгодини, щоб до вас дістатися.

— Тоді ми на вас почекаємо.

— Я не хочу затримувати вас.

— Доктор Тірні також їде. Ви обоє маєте це побачити.

Відбувалося щось дуже дивне. Якщо доктору Айлс знадобилася допомога колеги, чому вона вирішила з усіх патологоанатомів вибрати саме доктора Тірні, який нещодавно вийшов на пенсію?

— Щось не так?

— На животі в жертви дуже незвична рана. Не простий розтин, а хірургічне втручання.

Коли приїхала Ріццолі, доктор Тірні уже стояв біля столу в халаті. Як і доктор Айлс, він зазвичай не використовував

респіратор. Цього разу його обличчя захищав лише пластиковий щиток, крізь який Ріццолі бачила похмуру гримасу. Коли жінка увійшла, усі зустріли її напруженою мовчанкою. І вигляд усі мали однаково серйозний. Тепер присутність агента Діна вже не дивувала її, і вона лише коротко кивнула у відповідь на його погляд, намагаючись визначити, чи встиг він поспати хоча б декілька годин. Ріццолі вперше бачила в його очах утому. Навіть Гебріел Дін поступово розсипався під тягарем цієї справи.

— Що я пропустила? — запитала Ріццолі.

Вона ще не набралася мужності дивитися на труп, тому зосередила погляд на докторі Айлс.

— Ми завершили зовнішній огляд. Криміналісти обробили клейкою стрічкою поверхню шкіри. Обрізали нігті і зібрали волосини.

— Проби з піхви?

— Свіжа сперма, — кивнула Айлс.

Ріццолі нарешті набрала в груди повітря і поглянула на тіло Каренни Гент. Важкий сморід майже перемиг пахощі ментолу: вона вперше намастила «Віксом» шкіру під носом. Тепер вона вже не довіряла власному шлункові. Останнім часом стільки всього пішло шкереберть, що вона втратила певність у своїх силах, які підтримували її впродовж інших розслідувань. Заходячи до цього приміщення, вона боялася не аутопсії як такої, а власних реакцій. Не могла ані передбачити, ані контролювати їх. І це лякало її більше, ніж усе інше.

Вдома вона з'їла жменю крекерів — принаймні не з порожнім шлунком приїхала на це випробування. І тепер з полегшенням відзначила, що не відчуває навіть натяку на нудоту, попри страшний стан тіла на столі. Ріццолі зберігала спокій, роздивляючись жовтувато-зелений живіт. У-подібний розтин іще не робили. На тілі була лише одна рана, і Ріццолі

не могла змусити себе глянути на неї. Натомість вона звела погляд на шию, на дископодібні синці праворуч і ліворуч під нижньою щелепою, помітні навіть на знекровленій смертю шкірі. Ці сліди залишилися від пальців, які стискали плоть.

— Її задушили руками, як Гейл Їгер, — сказала Айлс.

«Найінтимніший спосіб убити, як казав доктор Цукер. Шкіра до шкіри. Плоть жертви у вас під руками. Ви стискаєте її горло й відчуваєте, як життя вичавлюється з нього».

— Рентген робили?

— Розірвано лівий відросток щитоподібного хряща.

— Нам ідеться не про її шию, — втрутився доктор Тірні. — Я пропоную, щоб ви одягнули рукавички і оглянули рану, детективе. Ви маєте самі переконатися.

Ріццолі відійшла до шафи, де зберігалися рукавички, і взяла найменший розмір, користаючись із цієї паузи, щоб набратися певності. Потім повернулася до столу.

Доктор Айлс уже спрямувала світло на нижню частину живота. Краї рани розійшлися, мов почорнілі розтулені губи.

— Шкіру було розрізано одним точним рухом, — сказала Айлс. — Лезо не серейторне. Розітнувши шкіру, почали різати глибше. Спочатку поверхневу фасцію, потім м'язи і, нарешті, очеревину.

Ріццолі дивилася в глибину рани й думала про руку, яка тримала лезо. Тверду руку, яка розітнула живіт одним точним ударом.

— Жертва була жива, коли він це робив? — тихо запитала Джейн.

— Ні. Він не зашивав судини, і кровотечі не було. Тіло різали вже після смерті, коли серце і кровообіг зупинилися. Стиль виконання цієї процедури — методичне пошарове проникнення в глибину тіла — свідчить про те, що виконавець має досвід. Він таке вже робив.

— Детективе, огляньте рану, — сказав доктор Тірні.

Ріццолі не одразу послухалася. У неї застрягли пальці. Нарешті вона повільно ввела руку в рану, просуваючись дедалі глибше серед тазових органів Каренни Гент. Вона достеменно знала, що на неї чекає, і все-таки була приголомшена. Поглянувши на доктора Тірні, побачила в його очах підтвердження.

— Так, їй видалили матку, — констатував він.

Ріццолі витягнула руку з рани.

— Це він, — тихо мовила вона. — Воррен Гойт.

— Але все решта відповідає роботі Домінанта, — сказав Гебріел Дін. — Її викрали і задушили. Злягалися з трупом...

— А тут дещо інше, — сказала Ріццолі, не відводячи погляду від рани. — Це фантазія Гойта. Його це заводить. Різати. Забирати той самий орган, що робить їх жінками і дає їм ту силу, якої він ніколи не матиме. — Вона поглянула просто у вічі Дінові. — Я знаю, як він працює. Я це вже бачила.

— Я теж, — звернувся доктор Тірні до Діна. — Торік я проводив аутопсії жертв Гойта. Це його техніка.

— Двоє убивць? — ошелешено похитав головою Дін. — Дві об'єднані техніки?

— Домінант і Хірург, — сказала Ріццолі. — Вони знайшли один одного.

14

Вона сиділа у своїй машині. З вентиляційної системи дуло тепле повітря. На обличчі крапельками виступив піт. Але навіть парка ніч не могла розігнати все ще відчутного холоду зали для аутопсії. «Мабуть, я підхопила якийсь вірус, — думала вона, розтираючи скроні. — Воно й не дивно. Цілими днями на ногах, а тепер хвороба наздоганяє». Боліла голова. Хотілося просто заповзти в ліжку і проспати тиждень.

Ріццолі поїхала додому. Увійшла і знову провела ритуал, без якого не могла зберігати дієздатність. Замки й ланцюжок було приведено в належний стан, і лише коли Ріццолі ретельно все перевірила, замкнулася на всі замки і зазирнула в кожну шафу, вона скинула взуття і вилізла із сорочки і штанів.

Роздягнувшись до білизни, сіла на ліжку, розтираючи скроні й намагаючись пригадати, чи лишився в аптечці аспірин. Утім, не мала сил встати й подивитися.

Подзвонили в домофон. Ріццолі випросталася, пульс пришвидшився, кожна нервова клітина була на сполох. Вона нікого не очікувала і не хотіла бачити.

Ще раз подзвонили — як дротом по нервах.

Ріццолі підвелася і вийшла до вітальні.

— Це Гебріел Дін. Можна піднятися до вас?

Вона аж ніяк не очікувала почути цей голос. На мить у неї відібрало мову від подиву.

— Детективе Ріццолі?

— Що у вас, агенте Дін?

— Ми маємо поговорити про аутопсію і дещо з'ясувати.

Натиснувши кнопку, Ріццолі майже одразу пожаліла про це. Вона не довіряла Діну, а тепер збиралася впустити його до своєї зони безпеки, до свого життя. Один бездумний рух пальця — і тепер передумати вона вже не могла.

Ледь устигла натягнути халат, коли він постукав. Крізь товсте скельце у дверях його обличчя здавалося спотвореним. Зловісним. Поки вона повідмикала всі замки, це перекошене обличчя стояло в неї перед очима. Реальність виявилася набагато менш страшною. У чоловіка, який стояв на порозі, були втомлені очі й обличчя людини, яка останнім часом бачила надто багато страхіть або надто мало спала.

Однак він перш за все запитав про неї:

— Ви як?

Вона зрозуміла прихований сенс цього запитання: вигляд у неї був кепський. Як у психічно неврівноваженого копа, який потребує нагляду, бо інакше розсиплеться на друзки.

— Дякую, все гаразд.

— Ви дуже швидко поїхали після аутопсії, і я не зміг з вами поговорити.

— Про що?

— Про Воррена Гойта.

— Що ви хочете знати про нього?

— Усе.

— Боюся, розповідь розтягнулася б на цілу ніч. А я втомлена.

Вона закуталася в халат, раптом усвідомивши ситуацію. Для неї завжди було важливо справляти враження професіонала. Збираючись на місце злочину, вона зазвичай одягала піджак. А тут стояла перед Діном у самій лише білизні й халаті. І це відчуття вразливості їй не подобалося.

Ріццолі показала на двері однозначним жестом: розмову завершено.

Але він не поворухнувся.

— Знаєте, я визнаю свою помилку. Я мав із самого початку дослухатися до вас. Ви перша помітили паралелі між новими вбивствами і справою Гойта, а я не звернув на них уваги.

— Це тому, що ви його не знали.

— То розкажіть мені про нього. Ми маємо працювати разом, Джейн.

Її сміх був гострим, наче уламок скла.

— То вас тепер цікавить співпраця? Щось новеньке.

Примирившись із тим, що йти він не збирається, вона розвернулася і попрямувала до вітальні. Замкнувши вхідні двері, він приєднався до неї.

— Тож поговорімо про Гойта.

— Ви можете прочитати його справу.

— Уже прочитав.

— Тоді ви маєте все необхідне.

— Не все.

— Що ще вам треба? — запитала Ріццолі, повернувшись до нього.

— Я хочу знати те, що знаєте ви.

Він підійшов ближче, і вона відчула тривогу, бо перебувала в невідповідній позиції — стояла перед ним босоніж, надто виснажена, щоб дати відсіч його агресії. А всі ці його вимоги справді здавалися їй агресією, і його погляд немовби проникав під той мінімум одягу, що на ній був.

— Між вами існує певний емоційний зв'язок, — сказав він. — Прив'язаність.

— Не смійте називати це прив'язаністю!

— А ви це як назвали б?

— Він був злочинець. Я його вистежила. От і все.

— Судячи з того, що я дізнався, це ще не все. Хочете ви того чи ні, але між вами існує зв'язок. Він свідомо повернувся до вашого життя. Вони не випадково обрали могилу, на якій лишили тіло Каренни Гент.

Ріццолі промовчала. Тут вона не мала чого заперечити.

— Він мисливець, так само, як ви. Ви обоє полюєте на людей. Оце вас об'єднує. Це у вас спільне.

— Немає між нами нічого спільного.

— Але ви розумієте одне одного. Хоч би як до нього ставилися, але ви з ним пов'язані. Ви раніше за всіх побачили його вплив на Домінанта. І набагато нас усіх випередили.

— А ви подумали, що в моїх мізках має поколупатися психолог.

— Так, тоді я саме так і подумав.

— А тепер я вже не божевільна, а геніальна?

— Ви розумієте, що відбувається в нього в голові. І можете допомогти нам дізнатися, що він робитиме далі.

— Як я можу це знати?

— Ви мали з ним набагато ближчий контакт, аніж будь-хто з копів.

— Контакт? Ви це так називаєте? Та цей сучий син мало не вбив мене!

— А який контакт є ближчим, ніж убивство?

Тієї миті Ріццолі ненавиділа Діна, бо він указав на правду, від якої її корчило: вони з Ворреном Гойтом були назавжди пов'язані. Страх і ненависть набагато сильніші за будь-яке кохання.

Ріццолі безсило опустилася на канапу. Колись вона сперечалася. Колись їй ставало лютої енергії, щоб дати відсіч на кожне слово будь-якого чоловіка. Але зараз вона втомилася. Так утомилася, що не мала сил боротися із запитаннями Діна. Він усе одно наполягав би й тиснув би на неї, аж поки не

дістав би відповідей. Тому вона могла вже зараз припинити боротьбу. Покінчити із цим, щоб він дав їй спокій.

Тож сіла прямо і піймала себе на тому, що дивиться на свої руки. На однакові рубці на долонях. Це були найочевидніші наслідки її зустрічі з Гойтом. Інші, менш помітні травми — зламані ребра і розбита скроня — хоча й загоїлися, але на рентгенівських знімках їх було ще видно. А найнепомітнішими залишалися тріщини, якими вкрилося все її життя. Його ніби перевернуло землетрусом. Протягом останніх кількох тижнів Ріццолі мала таке відчуття, ніби ці тріщини почали розширюватися. Навіть земля під ногами от-от могла розвертисся.

— Я не знала, що він там, у підвалі, — прошепотіла вона. — Не знала, що він стоїть у темряві й чекає на мене. У тому будинку...

Він сів на крісло навпроти.

— Його знайшли ви. Лише ви з усіх копів знали, де шукати.

— Так.

— Звідки ви знали?

— Фарт, — засміялася вона, знизавши плечима.

— Ні, має бути щось набагато більше.

— Не переоцінюйте мене.

— Гадаю, я вас недооцінив, Джейн.

Вона підвела голову. Він дивився на неї так уважно, що захотілося сховатися. Але вона не мала куди відступити і не могла нічим відповісти на цей проникливий погляд. «Що він бачить? — міркувала Ріццолі. — Чи знає, якою беззахисною я почувуюся?»

— Розкажіть, що сталося в підвалі.

— Ви і так знаєте. Я давала свідчення.

— У свідченнях люди зазвичай щось замовчують.

— Мені нема чого додати.

— Навіть не спробуйте?

У ній вибухнув гнів — немовби снаряд розірвався.

— Я не хочу про це думати.

— Але все одно думаєте, правда?

Вона подивилася на нього, намагаючись визначити, в яку гру він грає і як це вона так легко дозволила втягнути себе в неї. Вона знала інших чоловіків — харизматичних, здатних блискавично привернути увагу жінки. Ріццолі мала достатньо здорового глузду, щоб триматися подалі від таких чоловіків і оцінювати їх об'єктивно — як генетично обдарованих щасливчиків. Але зараз виявилось, що вона має дещо потрібне Гебріелу Діну, і він спрямував на неї всі свої чари. І вони діяли. Ніколи ще жоден чоловік не доводив її до стану такої розгубленості й водночас збудження.

— Цей підвал став пасткою для вас, — сказав Дін.

— Я увійшла просто до неї. Я не знала.

— Чому ви не знали?

Це було дивне запитання, яке змусило її замислитися. Ріццолі знову пригадала, як стояла того дня біля розчахнутих дверей у підвал і боялася спускатися темними сходами. Вона пам'ятала, як задушливо й парко було в тому будинку, як її бюстгальтер і сорочка змокли від поту. Як від жаху палав кожен нерв її тіла. Так, вона знала, що там щось нечисто. Знала, що на неї чекає внизу.

— Що було не так, детективе?

— Жертва, — прошепотіла вона.

— Кетрін Корделл?

— Вона була в тому підвалі, прив'язана до ліжка...

— Наживка.

Ріццолі заплющила очі. Вона майже відчувала запах мокрої долівки й крові Корделл. І різкий від страху запах власного поту.

— Я проковтнула наживку.

— Він знав, що це спрацює.

— Я мала здогадатися...

— Але ви зосередилися на жертві. На Корделл.

— Я хотіла врятувати її.

— І в цьому ви помилилися.

Вона розплющила очі і гнівно подивилася на нього.

— Помилилася?!

— Ви не перевірили територію і підставили себе під удар.

Елементарні помилки. Дивні для такого компетентного професіонала.

— Вас там не було. Ви не бачили того, що бачила я.

— Я читав ваші свідчення.

— Корделл лежала там, стікала кров'ю...

— І ви відреагували як будь-яка нормальна людина. Ви спробували їй допомогти.

— Так.

— І тоді у вас почалися проблеми. Ви перестали думати як коп.

Її роздратований погляд не справив на нього анінайменшого враження. Він просто дивився на неї у відповідь, не змінюючи виразу обличчя, і залишався таким упевненим і спокійним, що це лише підкреслювало її сум'яття.

— Я завжди думаю як коп, — сказала вона.

— Але не в тому підвалі. Ви дозволили собі відволіктися на жертву.

— Я завжди спочатку дбаю про жертву.

— Навіть якщо це небезпечно для вас обох? Хіба в цьому є логіка?

«Логіка...» Звісно, це ж Гебріел Дін. Вона ще ніколи не зустрічала подібних людей, здатних дивитися на живих і на покійників однаково беземоційно.

— Я не могла дозволити їй померти, — сказала Ріццолі. — Це була моя перша і єдина думка.

— Ви знали її, Корделл?

— Так.

— Ви дружили?

— Ні.

Вона відповіла так швидко, що Дін звів брову в німому запитанні.

Ріццолі набрала в груди повітря і сказала:

— Я познайомилася з нею раніше, під час розслідування. От і все.

— Вона вам не подобалася?

Ріццолі помовчала, заскочена зненацька проникливістю Діна.

— Сформулюємо так: я не відчувала до неї симпатії.

«Я ревнувала до неї. До її краси. До враження, яке вона справила на Томаса Мура».

— Однак Корделл виявилася жертвою, — сказав Дін.

— Я не була впевнена в цьому. На початку. Але ближче до кінця стало очевидно, що Хірург полює на неї.

— Мабуть, ви відчували провину за те, що підозрювали її. Ріццолі не відповіла.

— І тому так відчайдушно намагалися її врятувати?

Вона заклала на місці, обурена його запитанням.

— Їй загрожувала небезпека. Мені не були потрібні інші причини.

— Ви ризикували і виявили недостатню обережність.

— Я думаю, що слова «ризикувати» і «обережність» узагалі несумісні.

— Хірург підготував для вас пастку. Ви проковтнули наживку.

— Так. Гаразд. Я припустилася помилки.

— Він знав, що так і буде.

— Звідки, на Бога, він міг знати?

— Він багато знає про вас. Знов-таки, між вами зв'язок.

— Нісенітниця, — сказала Ріццолі, зриваючись на ноги.

Вона вийшла на кухню, але Дін попрямував за нею, безжально бомбардуючи своїми теоріями, яких вона не хотіла слухати. Думка про якийсь там емоційний зв'язок між нею і Гойтом була надто відразливою, щоб на ній зупинятися, і Ріццолі просто не могла більше слухати про це. Але Дін не відступався, нависнувши над нею в кухні, де вона через тіснью і без того почувалася некомфортно. Він примушував її вислухати все до кінця.

— Ви маєте прямий безпосередній контакт зі свідомістю Гойта, а він так само контактує з вашою.

— Він мене тоді ще не знав.

— Ви певні? Він міг стежити за перебігом розслідування і знати, що ви берете в ньому участь.

— І це все, що він міг дізнатися про мене.

— Гадаю, ви недооцінюєте його здібності. Він живиться жіночими страхами. Там, у його психологічному портреті, усе це описано. Його приваблюють травмовані жінки. Емоційно розбиті. Гойта заводять запах жіночого болю, і він до нього дуже чутливий. Може визначити його за дуже тонкими деталями. За тоном голосу жінки. Її манерою тримати голову або відводити погляд. За крихітними маркерами, яких більшість із нас не помічає. А він усе бачить. Він знає, які з жінок постраждали. І саме вони йому потрібні.

— Я не жертва.

— Зараз ви жертва. Він зробив вас такою.

Дін підійшов ближче. Тепер вони майже торкалися одне одного. Вона відчула раптом непереборне бажання кинутися йому на груди і припасти до них. Цікаво, як він відреагував би? Однак через гордість і здоровий глузд вона трималася абсолютно рівно.

— Хто тут жертва, агенте Дін? — силувано розсміялася вона. — Не я. Не забувайте, саме я його посадила.

— Так, — тихо сказав він. — Ви посадили Хірурга. Але і вас це дуже травмувало.

Вона мовчки дивилася на нього. «Травмувало...» Так, саме це слово описувало те, що їй заподіяли. Вона перетворилася на жінку з пошрамованими долонями і колекцією замків на дверях. Жінку, яка ніколи не зможе дихати теплим серпневим повітрям без згадки про той літній спекотний день і запах власної крові.

Вона мовчки підвелася і вийшла з кухні до вітальні, опустилася на канапу і застигла в прострації. Дін не одразу приєднався до неї — на щастя, їй вдалося кілька секунд побути на самоті. Ріццолі хотіла, щоб він просто зник, вийшов з її квартири і дозволив сховатися в норі, мов зраненій тварині. Але ні, випробування тривало. Вона почула кроки Діна і побачила, що він вийшов з кухні з двома склянками. Одну простягнув їй.

— Що це?

— Текіла. Знайшов у вас на полиці.

Вона взяла склянку і замислено подивилася на неї.

— Я й забула, що маю текілу. Вона вже стара.

— Пляшку не відкорковували.

Що ж, Ріццолі не була поціновувачкою текіли. Цю пляшку привіз її брат Френкі. Він завжди зі своїх мандрів привозив їй усілякі безглузді алкогольні подарунки — лікер «Калуа» з Куби, саке з Японії. Френкі в такий спосіб показував, що йому, завдяки морській піхоті, відкритий весь світ. От і нагода продегустувати його сувенір із сонячної Мексики. Ріццолі ковтнула і до очей підступили сльози. Коли текіла проходила в шлунок, Ріццолі раптом пригадала одну деталь зі справи Воррена Гойта. Його першим жертвам до напоїв підмішували рогіпнол.

«Як легко заскочити нас зненацька», — подумала вона. Коли жінка думками деінде або не має причин боятися чоловіка, який її пригощає, вона мов те ягня. Навіть сама вона спокійно взяла склянку з текілою. Навіть вона пустила до свого помешкання чоловіка, якого так погано знала.

Ріццолі знову подивилася на Діна. Він сидів навпроти, і тепер їхні очі були на одному рівні. Текіла, яку вона випила натщесерце, уже починала діяти: кінцівки втрачали чутливість. Алкоголь — це анестетик. Ріццолі стала небезпечно відстороненою і спокійною.

Дін нахилився до неї, і вона не відсахнулася, полишивши свою звичайну настороженість. Дін порушував її особистий простір так, як більшість чоловіків навіть не намагалася, а вона йому дозволяла. Вона підкорилася йому.

— У нас уже не один убивця, — сказав він. — У нас двоє партнерів. Одного з них ви знаєте краще, ніж будь-хто на світі. Хочете ви цього чи ні, але з Ворреном Гойтом у вас особливий зв'язок. А отже, ви пов'язані і з Домінантом.

Ріццолі видихнула й тихо промовила:

— Саме в такий спосіб Воррен працює найефективніше. Цього він дуже прагне. Мати партнера. Наставника.

— У Саванні він мав партнера.

— Так, лікаря на ім'я Ендрю Капра. Коли Капра загинув, Воррен залишився сам. Тоді він переїхав до Бостона. Однак він ніколи не полишав пошуків нового партнера, який поділяв би його прагнення і фантазії.

— Боюся, він його знайшов.

Вони обмінялися поглядами. Обоє розуміли похмуру перспективу нового повороту подій.

— Тепер вони працюють удвічі ефективніше, — сказав Дін. — Вовки краще полюють у зграї.

— Об'єднані зусилля на полюванні.

— Так, — кивнув він. — Їм тепер легше вистежувати жертву, заганяти її в глухий кут і тримати під контролем...

— Чашка! — сказала раптом вона, сівши прямо.

— Що таке?

— На місці убивства Гента її не було. Тепер ми знаємо чому.

— Бо Воррен Гойт був там і міг йому допомогти.

— Тепер Домінанту не знадобилася запобіжна система, — кивнула Ріццолі. — Він мав партнера, який попередив би його, якби чоловік поворухнувся. Партнера, який стояв там і дивився на все це від початку до кінця. А Воррен ловить від цього кайф. Він цим насолоджується. Це частина його фантазій — дивитись, як гвалтують жінку.

— А Домінанту потрібна публіка.

— Так, він саме тому нападав на подружжя. Щоб було кому дивитись, як він насолоджується необмеженою владою над жіночим тілом.

Вона описувала таке інтимне катування, що не могла змусити себе дивитися Дінові у вічі, але відчувала на собі його погляд. Сексуальне насилля над жінкою — це злочин, який у надто багатьох чоловіків викликає хтиву цікавість. Ріццолі, єдина жінка, присутня на вранішніх нарадах у відділі, часто спостерігала за колегами, які обговорювали згвалтування, і бачила в їхніх очах електричні іскорки інтересу, навіть якщо вони намагалися здаватися холодними професіоналами. Вони ретельно зупинялися на звітах патологоанатома про сексуальне насилля, надто довго дивилися на фото мертвих жінок із широко розсунутими ногами. Їхня реакція особисто зачіпала Ріццолі. За ці роки в неї виробилася надзвичайна чутливість навіть до найменшого сліду нездорової цікавості в очах копа, який запитує, чи було згвалтовано жертву. Тепер, дивлячись в очі Дінові, вона шукала цей небезпечний вогник, але нічого такого не бачила. Нічого, крім похмурої рішучості,

коли він дивився на спотворені тіла Гейл Їгер і Каренни Гент. Діна ця жорстокість не заводила, а викликала в нього глибок-
ку відразу.

— Ви сказали, що Гойт прагне мати наставника, — загово-
рив він.

— Так. Когось, хто показував би йому шлях і вчив.

— А чого його можна навчити? Він і так знає, як убивати.

Вона помовчала, сьорбаючи текілу. Коли Ріццолі знову
подивилася на Діна, він нахилився до неї ще ближче, ніби
боявся пропустити бодай слово.

— Йому потрібні варіації старої теми, — пояснила вона. —
Жінки і біль. Скільки існує способів здійснити наругу над ті-
лом? Скільки способів катування? Воррен протягом багатьох
років дотримувався одного сценарію. Можливо, він готовий
розширити світогляд.

— Або новий убивця хоче проекспериментувати.

— Домінант? — запитала вона, помовчавши.

— Можна поглянути на ситуацію інакше. Що як наш невідомий
убивця шукає ментора і обрав на цю роль Воррена Гойта?

Вона подивилася на нього, закланувши від цієї думки.
Слово «ментор» означає великий досвід. Авторитет. Невже
протягом місяців за ґратами Гойт став таким? Невже ув'язнен-
ня живило його фантазії та вигострювало прагнення? Він і до
арешту був дуже вправний, а про нову, сильнішу реінкарнацію
Воррена Гойта їй навіть думати не хотілося.

Дін знову опутився в крісло, втупивши погляд блакитних
очей у свою склянку з текілою. Він лише кілька разів сьорбнув
і тепер поставив склянку на журнальний столик. Ріццолі він
завжди здавався чоловіком, який понад усе ставить само-
контроль і тримає всі емоції всередині. Однак утома брала
своє: очі в нього почервоніли, плечі зіщулилися. Розтираючи
рукою обличчя, він запитав:

— Як у Бостоні, такому великому місті, двом чудовиськам удалося вийти на контакт? Як вони дізналися один про одного?

— До того ж так швидко, — додала Ріццолі. — На Гентів напали за два дні після втечі Воррена.

Дін підвів голову і подивився на неї.

— Вони вже знали один одного.

— Або знали *один про одного*.

Звісно, Домінант міг знати про Воррена Гойта. Торік в усіх газетах писали про його звірства. І Гойт міг знати про нового злочинця, навіть якщо вони не бачилися особисто. Він дивився новини і, почувши про смерть Їгерів, мав здогадатися, що існує дуже подібне до нього чудовисько. Міг зацікавитися тим, хто цей, інший хижак, його кровний брат. Убивство як звістка, передана через телевізійні новини і статті в «Бостон Глоуб».

«І мене він теж бачив у новинах. Гойт знав, що я була в будинку Їгерів, і тепер намагається знову встановити зі мною зв'язок».

Від дотику Діна вона здригнулася. Він дивився на неї, нахилившись іще ближче, ніж раніше. Їй здалося, що жоден чоловік ще не дивився на неї так уважно.

«Жоден чоловік, крім Хірурга».

— З нами грає у гру не Домінант, а Гойт, — сказала вона. — Це фіаско із засідкою вони влаштували для того, щоб мене принизити. Лише так він може наблизитися до жінки: спершу принизивши її. Деморалізувавши її, пошматувавши її життя. Саме тому він убиває жертв згвалтування. Жінок, які вже символічно знищені. Перш ніж напасти, він потребує, щоб ми були слабкими. Переляканими.

— Ви — остання жінка, яку я назвав би слабкою.

Вона зашарілася, знаючи, що не заслуговує на цю схвальну оцінку.

— Я лише намагаюся пояснити, як він працює, — сказала вона. — Як вистежує свою здобич. Як робить її беззахисною, перш ніж вийти на сцену. Так він вчинив із Кетрін Корделл. Перш ніж завдати останнього удару, грав із нею у головоломки, щоб налякати. Надсилав їй повідомлення, щоб вона знала, що він може увійти в її життя і вийти, а вона його навіть не помітить, мов привид, який проходить крізь стіни. І вона не знала, коли він з'явиться наступного разу, з якого боку чекати на удар. Натомість знала, що удару він обов'язково завдасть. Отак він вас виснажує, даючи вам зрозуміти, що одного дня, коли найменше на це чекатимете, він прийде по вас.

Попри крижаний жах її слів, голос у Ріццолі залишався спокійним. Неприродно спокійним. Протягом останнього монологу Дін дивився на неї зосереджено й уважно, ніби чекаючи на проблеск справжніх емоцій, справжнього страху. Вона нічого йому не показала.

— Отже, тепер він має партнера, в якого може повчитися, — вела далі вона. — Якого і сам може вчити. Команда для полювання.

— Думаєте, вони залишаться разом?

— Воррен хотітиме цього. Йому потрібен партнер. Він колись уже вбивав у тандемі. Це сильний зв'язок, скріплений кров'ю. — Ріццолі востаннє ковтнула, спорожнивши свою склянку.

Чи алкоголь вижене з її мозку сьогоднішні кошмари? Чи, може, до них жодна анестезія не дістанеться?

— Ви просили захисту?

Це запитання її дуже здивувало.

— Захисту?

— Щоб бодай патрульна машина наглядала за вашим будинком.

— Я коп.

Він схилив голову, ніби очікуючи на продовження.

— Якби я була чоловіком, ви про це запитали б?

— Ви не чоловік.

— І вже з самої цієї причини мене потрібно захищати?

— Чому вас так обурило моє запитання?

— Невже якщо я жінка, то не можу захистити власне помешкання?

— А ви завжди в усьому маєте бути кращою за чоловіків, детективе Ріццолі? — зітхнув він.

— Я докладала великих зусиль, щоб до мене ставилися так, як до всіх інших, — сказала вона. — І не збираюся просити для себе особливих умов лише через те, що я жінка.

— Ви опинилися в цій ситуації саме тому, що жінка. Сексуальні фантазії Хірурга пов'язані з жінками. І Домінант нападає на подружжя не через чоловіків, а через дружин. Він гвалтує жінок. Не кажіть, що ваша стаття не має нічого спільного з небезпекою.

Ріццолі здригнулася від його згадки про зґвалтування. Досі вона говорила про сексуальне насилля над іншими жінками. Якщо ж розглядати її як потенційну жертву — тоді варто зосередитися на іншому, набагато інтимнішому. На такому, чого вона не хотіла обговорювати з жодним чоловіком. Їй було незручно не лише від теми зґвалтування, а ще й — головним чином — від присутності Діна. Від його уважного погляду. Він дивився на неї так, наче вона знала якусь таємницю, яку він хотів вивідати.

— Ідеться не про те, що ви коп і здатні захистити себе, — сказав він. — А про те, що ви жінка. Жінка, яку Воррен Гойт, можливо, уявляв у своїх фантазіях протягом усіх цих місяців.

— Йому потрібна не я, а Корделл.

— Корделл поза межами його зони полювання. Він не може її дістати. Зате ви — тут. Ви на відстані простягнутої

руки від нього. Та сама жінка, яку він майже перемиг. Яку пришили скальпелями до підлоги. Він тримав лезо біля вашої шиї і вже відчував запах вашої крові.

— Годі.

— У певному сенсі він вас уже взяв. Ви вже належите йому. І ви щодня виходите з квартири і працюєте над тими самими злочинами, які він лишив по собі. Кожне тіло — це написаний вам лист. Нагадування про те, що він підготував для вас.

— Годі, кажу вам!

— І ви думаєте, вам не потрібен захист? Думаєте, пістолета і правильного настрою достатньо, щоб вижити? Якщо так, то ви зневажаєте власні інстинкти. Ви знаєте, що він далі чинитиме. Знаєте, чого він хоче і що його заводить. Знаєте, що його заводите ви. І знаєте, що він хоче з вами скоїти.

— Замовкніть, ідіоте!

Її втрата контролю здивувала обох. Ріццолі дивилася на нього, у відчаї від свого зриву і від того, що звідкись узялися сльози й підступають до очей. «Чорт, чорт, ні. Не плакати!» Вона ніколи не показувала жодному чоловікові своєї слабкості й не хотіла починати з Діна.

Глибоко вдихнувши, тихо сказала:

— Будь ласка, йдіть.

— Я лише хочу, щоб ви дослухалися до власного інстинкту. Прийняли такий самий захист, який даєте іншим жінкам.

Ріццолі підвелася і пішла до дверей.

— На добраніч, агенте Дін.

Спочатку він не поворухнувся, і вона вже почала була думати, як вигнати цього чоловіка зі своєї квартири. Нарешті він встав, але біля дверей зупинився і глянув на неї:

— Джейн, ви не безсмертна. І ніхто не вимагає цього від вас.

Дін пішов, а вона ще довго стояла, притулившись до замкнених дверей, заплющивши очі й намагаючись заспокоїти

збурені цієї розмовою емоції. Вона знала, що не безсмертна. Переконалася в цьому торік, коли дивилася в очі Хірурга й чекала дотику його скальпеля. Нагадувань про це вона не потребувала. А ще її вразила прямота, з якою Дін намагався донести до неї цю думку.

Вона повернулася на канапу і взяла з журнального столика телефон. У Лондоні ще була ніч, але чекати Ріццолі не могла.

Мур відповів майже одразу, хрипким, але не сонним, попри пізню годину, голосом.

— Це я, — сказала Ріццолі. — Вибачте, що розбудила.

— Чекайте, я вийду до іншої кімнати.

Ріццолі почула крізь слухавку, як застогнали пружини ліжка, а потім зачинилися двері.

— Що сталося?

— Хірург знову вийшов на полювання.

— Жертви є?

— Я була на аутопсії кілька годин тому. Його робота.

— Він часу не гаяв.

— Це ще не все.

— Куди вже гірше?

— Він знайшов собі партнера, Томасе.

Мур довго мовчав, а потім запитав:

— Хто це?

— Ми думаємо, що це той самий убивця, який напав на те подружжя в Ньютоні. Вони з Гойтом якось запізналися і тепер полюють разом.

— Так швидко? Як вони могли так швидко знайти один одного?

— Вони були знайомі раніше. Очевидно, що так.

— Де вони зустрілись? Як?

— Оце я маю дізнатися. Можливо, тут ключ до особи Домінанта.

Ріццолі раптом подумала про операційну, з якої втік Гойт. «Наручники». Це не охоронець їх зняв. До операційної заходив хтось інший. Мабуть, хтось перевдягнений прибиральником чи лікарем у білому халаті.

— Я маю бути там, з вами, і працювати над цієї справою.

— Ні. Ви маєте залишатися з Кетрін. Не думаю, що Гойт зможе її знайти. Однак він намагатиметься. Він ніколи не відступається, ви ж знаєте. А тепер їх двоє, і ми гадки не маємо про зовнішній вигляд його партнера. Якщо він з'явиться в Лондоні, ви його не впізнаєте. Будьте готові.

«Ніби до нападу Хірурга можна підготуватися», — подумала вона, кладучи слухавку. Рік тому Кетрін Корделл думала, що підготувалася. Вона перетворила свою квартиру на фортецю і жила, мов у блокаді. А Гойт обійшов усі її запобіжні заходи і напав, коли вона чекала найменше, у місці, яке вона вважала безпечним.

«Отак і я думаю, що вдома я в безпеці».

Вона встала і підійшла до вікна. Визираючи на вулицю, міркувала про те, чи зараз хтось дивиться на неї, спостерігає за її освітленим силуетом. Знайти її було б легко. Хірург мав би просто розгорнути телефонний довідник на прізвищі «Ріццолі».

Унизу на узбіччі пригальмував автомобіль. Патрульна машина. Ріццолі дивилася на неї, але ніхто не виходив. Фари згасли. Це означало, що машина тут надовго. Ріццолі не просила наглядати за її будинком, але знала, хто попросив.

Гебріел Дін.

«Історія відлунює жіночими криками.»

Сторінки підручників звертають мало уваги на трагічні деталі, які нас цікавлять. Натомість нас годують сухими викладами воєнних стратегій і флангових атак, хитрощами головнокомандувачів і розташуваннями армій. На ілюстраціях бачимо

чоловіків в обладунках. Мечі схрещено. М'язи напружено в запалі битви. Ми бачимо картини, на яких очільники сидять на гарних конях і дивляться на поля, де солдати вишикувалися, наче ряди колосся в очікуванні серпа. Ми бачимо карти, на яких стрілочками позначено рух армій-переможниць, і читаємо балади про війну, яких співали в ім'я короля і країни. Тріумфи чоловіків завжди виписані кров'ю солдатів, великими літерами.

А про жінок ніхто не говорить.

Однак усі ми знаємо, що вони були — м'яка плоть і гладенька шкіра. Їхні пахощі долинали зі сторінок підручників історії. Усі ми знаємо (хоча й не говоримо про це), що жорстокість війни не обмежується полями битв. Що коли вбито останнього солдата ворогів, армія-переможниця звертає увагу на жінок.

Так було завжди, хоча ця жорстока реальність рідко згадується в підручниках. Натомість я читаю про блискучі війни, де всі овіяні славою. Про греків, які йшли в бій під поглядами богів. Про падіння Трої. Поет Вергілій каже, що на цій війні воювали герої: Ахіллес і Гектор, Аякс і Одіссей. Ці імена запам'яталися на віки вічні. Він пише про брязкіт мечів і про стріли, які літали над мокрою від крові землею.

Він не описує найкращого.

Драматург Еврипід розповідає нам про долю троянських жінок по війні, але навіть він обережний. Не зупиняється на збудливих деталях. Він згадує, як перелякану Кассандру витягнув із храму Афіни грецький вождь, але можемо лише фантазувати про те, що станеться потім. Як на ній роздирають одяг, оголюючи шкіру. Як він розсуває її незаймані стегна. Як вона кричить від болю і відчаю.

По всіх вулицях міста Трої такі крики лунають із багатьох жіночих вуст, коли греки беруть своє, карбуючи перемогу в плоті жінок. Чи залишили когось із троянських чоловіків

дивитися? Древні про це не пишуть. Але чи існує кращий спосіб відсвяткувати перемогу, аніж здійснивши наругу над тілом тієї, кого кохав твій ворог? Де кращий доказ того, що ти здолав його і принизив його? Ти змушуєш його дивитися на своє задоволення знову і знову.

Це я розумію: триумф потребує глядачів.

Я думаю про троянок, коли наша автівка їде по Коммонвелс-авеню в потоці машин. Тут інтенсивний рух, тому навіть о дев'ятій вечора ми їдемо повільно. Отже, я маю час спокійно роздивитися будинок.

У вікнах темно. Ані Кетрін Корделл, ані її чоловіка немає вдома.

Це все, що я собі дозволяю, — один погляд, а потім будинок зникає з поля зору. Я знаю, що там встановлено нагляд, і все-таки не можу відмовити собі в одному погляді на її фортецю, неприступну, як справжній замок. Але тепер замок порожній і не становить жодного інтересу для нападників.

Я дивлюся на людину за кермом. Її обличчя ховає темрява. Бачу лише силует і очі, які блищать, наче дві голодні жаринки.

На "Дискавері" я дивився фільми про левів. У нічній темряві палав зелений вогонь їхніх очей. Я пригадую голодний і зосереджений погляд цих левів, які от-от накинуться. Бачу той самий голод в очах свого товариша.

А він, звісно, бачить те саме в моїх очах.

Я опускаю вікно і глибоко вдихаю теплий аромат міста, який вривається в салон. Лев нюхає повітря над саваною. Шукає здобич».

15

Вони їхали в машині Діна, прямуючи на захід, до міста Ширлі, сорок п'ять миль від Бостона. Дін сидів за кермом і говорив мало, однак тиша, здається, лише робила Ріццолі чутливішою до його запаху і мовчазної впевненості. Вона майже не дивилася на нього, щоб поглядом не виказати свого сум'яття.

Натомість вона дивилася вниз і бачила під ногами темно-синій килимок. І думала, чи це той самий нейлон номер 8-0-2. У скількох ще машинах такі килимки? Це дуже популярний колір. Тепер, хай би куди вона подивилася, скрізь бачила сині килими й уявляла собі, як незліченні ноги розносять нейлонові волокна вулицями Бостона.

Кондиціонер нагнав забагато холоду. Позираючи на поля за вікном, вона хотіла опинитися там, надворі, а не в цій вистиглій капсулі. Ранковий туманець висів серпанком над зеленими полями. Деревя стояли непорушно, їхнє листя не ворухив навіть найменший вітерець. Ріццолі рідко бувала в сільській частині штату Массачусетс. Вона була достеменна міська дівчина і не відчувала потягу до сільської місцевості з її порожніми рівнинами і кусючими жуками. І сьогодні вона теж не відчувала її принад.

Уночі вона погано спала. Декілька разів підхоплювалася і лежала, наслухаючи кроки й дихання чужака. О п'ятій встала, отупіла й невиспана. Лише після двох чашок кави зібра-

лася з думками, щоб зателефонувати до лікарні й запитати про стан Корсака.

Він усе ще був у відділенні інтенсивної терапії, на апараті штучної вентиляції легень.

Ріццолі трохи опустила вікно, і в машину увірвалося тепле повітря, яке пахло травою і землею. А Корсак, можливо, уже ніколи не відчуватиме таких запахів і вітру на своєму обличчі... Вона спробувала пригадати, чи останні слова, якими вони обмінялися, були добрими й дружніми, але нічого не спадало на думку.

На тридцять шостому виїзді з автомагістралі Дін звернув на Ширлі. Праворуч почали вимальовуватися обриси установи шостого рівня безпеки, Суза-Барановські, де нещодавно тримали Гойта. Дін припаркувався на стоянці для відвідувачів і обернувся до неї.

— Якщо захочете мене покинути, можете зробити це будь-якої миті, — сказав він.

— Чому ви про це говорите?

— Бо я знаю, що він з вами вчинив. Будь-кому на вашому місці нелегко було б вести цю справу.

Ріццолі бачила в його очах щиру турботу і не хотіла її: це лише підкреслювало, як мало в неї власної сміливості.

— Нумо, просто зробімо це, — відповіла вона і штовхнула дверцята.

Гордість дала їй сили похмуро й рішуче переступити поріг будівлі і пройти контроль безпеки. Вони з Діном показали свої посвідчення і здали зброю. Поки чекали на провідника, Ріццолі читала вимоги до одягу відвідувачів: *«Нікому з відвідувачів не дозволяється приходити босоніж, у шортах чи купальних костюмах, в одязі, який демонструє приналежність до злочинних угруповань, в одязі, схожому на уніформу персоналу або в'язнів, у багат шаровому одязі, в одязі на*

зав'язках, в одязі, який легко зірвати, в надмірно мішкуватому, великому, щільному або важкому одязі...»

Нескінченний список забороняв усе, від ґумочок для волосся до бюстгальтерів на кісточках.

Нарешті вийшов співробітник в'язниці, кремезний чоловік у синій формі.

— Ви детектив Ріццолі і агент Дін? Я офіцер Кертіс. Проходьте сюди, будь ласка.

Кертіс дружно і навіть весело провів їх за перші двері. Ріццолі подумки запитала себе, чи повадився б він так приязно, якби вони не були правоохоронцями і його віддаленими колегами. Кертіс наказав їм зняти ремені, черевики, годинники й ключі і покласти на стіл для огляду. Ріццолі поклала свій «Таймекс» поруч із блискучою «Омегою» Діна. Потім вона стала знімати піджак, так само як Дін. Це процес здавався інтимним аж до незручності. Розстібаючи ремінь і витягуючи його зі штанів, Ріццолі відчула на собі погляд Кертіса. Він витріщався на те, як роздягається жінка. Вона зняла свої туфлі на низькому підборі, поставила їх поруч із черевиками Діна і спокійно зустріла погляд Кертіса. Лише тоді він відвів очі. Далі вона вивернула кишені і пройшла за Діном через металодетектор.

— Пощастило, — сказав їй Кертіс. — Вам міг випасти інший номер, тоді вас би обшукали вручну.

— Що?

— Щодня начальник нашої зміни називає навмання номер. Відвідувача, який прийде під цим номером, обшуковують вручну. І це буде наступна людина після вас.

— Звісно, я лише заради того й приїхала, щоб мене облапали, — сухо сказала Ріццолі.

— Зараз можете знову все вдягнути. І годинники теж.

— Ви так про це говорите, ніби це привілей.

— Усередині лише законники і поліцейські можуть ходити з годинниками. Усі інші мають здавати на зберігання всі свої прикраси й годинники. А зараз я поставлю вам печатки на зап'ястя, і ви зможете пройти до камери.

— У нас на дев'яту призначена зустріч із комендантом Окстоном, — сказав Дін.

— Він трохи зайнятий і попросив мене спершу показати вам камеру в'язня. А потім я проведу вас у кабінет Окстона.

Центр Суза-Барановські був найновішим виправним закладом у штаті Массачусетс. Його захисні системи — справжні витвори мистецтва — не потребували ключів. Офіцер Кертіс пояснив, що ними можна керувати дистанційно за допомогою сорока двох комп'ютерних терміналів із графічним інтерфейсом. Він показав безліч камер спостереження.

— Вони ведуть запис двадцять чотири години на добу. Більшість відвідувачів навіть не бачить людей-охоронців. Вони лише чують команди з пристроїв внутрішнього зв'язку.

Відвідувачі пройшли у сталеві двері, потім — довгим коридором, а далі — крізь іще одну низку ґратованих дверей. Ріццолі чудово розуміла, що кожен її рух записується на камеру. Натиснувши лише декілька кнопок на клавіатурі, охоронці могли замкнути будь-який коридор чи камеру, навіть не виходячи зі свого контрольного пункту.

Біля входу до блоку В голос із пристрою внутрішнього зв'язку наказав їм піднести свої пропуски до віконечка для перевірки. Вони знову назвалися, і офіцер Кертіс сказав:

— Двоє відвідувачів на огляд камери в'язня Воррена Гойта.

Сталеві двері роз'їхалися, і вони увійшли до спільної зали блоку В. Стіни було пофарбовано в гнітючий зелений відтінок, такий, як у лікарнях. Ріццолі побачила вмонтований у стіну телевізор, диван і крісла, а також стіл для пінг-понгу, по якому двоє чоловіків ганяли м'ячик. Усі меблі було прикручено до

підлоги. З десяток чоловіків, одягнених у темно-сині бавовняні роби, озирнулися й витріщилися на відвідувачів.

Особливо пильно вони дивилися на Ріццолі, єдину жінку в приміщенні.

Двоє чоловіків, які грали у пінг-понг, одночасно зупинилися.

Протягом якогось часу єдиними звуками в залі були ті, що долинали з телевізора. Ріццолі дивилася на в'язнів у відповідь, не бажаючи ніяковіти, хоча вона й здогадувалася, про що кожен із них думає. Що уявляє собі. Вона не помітила, як Дін підійшов до неї. Лише коли він зачепив її рукою, Ріццолі зрозуміла, що вони стоять зовсім близько.

— Відвідувачі, ви можете пройти до камери В-8, — сказав голос із пристрою внутрішнього зв'язку.

— Сюди, будь ласка, — показав їм офіцер Кертіс. — Угору сходами.

Вони піднялися. Кроки відлунювали від металевих сходнок. З верхньої галереї, яка йшла вздовж камер, вони побачили «колодязь» спільної зали. Кертіс вів їх коридором, поки вони не зупинилися перед камерою номер 8.

— Ось тут тримали в'язня Гойта.

Ріццолі зазирнула всередину. Вона не побачила в цій камері нічого особливого — ані фотографій, ані особистих речей, які свідчили б про те, що в цьому приміщенні побував колись Воррен Гойт. Однак волосся в неї на голові стало дибки. Хоча його тут не було, у повітрі відчувалася його присутність. Якщо зло може отруїти повітря, то в цьому місці так і сталося.

— Можете зайти, — сказав Кертіс.

Вона увійшла і побачила голі стіни, місце для спання і матрац, умивальник і туалет. Уся камера — наче строгий куб. Мабуть, Воррену тут подобалося. Він був дуже охайний і ціну-

вав точність. Колись він працював у стерильному світі медичної лабораторії. У світі, де єдиними сплесками кольору були пробірки з кров'ю, яких він торкався. Він не потребував моторошних картинок на стінах — ті, що він носив у власній голові, цілком його задовольняли.

— Сюди не поселили іншого в'язня? — запитав Дін.

— Ще ні, сер.

— І після втечі Гойта ніхто інший тут не жив?

— Саме так.

Ріццолі підійшла до матраца і підняла один кутик. Дін схопив інший. Разом вони взялися за матрац і зазирали під нього. Там нічого не було. Перевернувши матрац, вони продивилися тканину, шукаючи схованки із забороненими предметами. Натрапили на один-єдиний проріз у дюйм завдовжки. Ріццолі встромила туди палець, але всередині було порожньо.

Вона підвелася і почала роздивлятися стелю, вивчаючи простір, на який дивився колись Гойт. Уявляла, як він лежить на цьому матраці, не відводячи погляду від голої стелі, а в голові в нього крутяться фантазії, яких жажнулася б кожна нормальна людина. А Гойта це збуджувало. Він лежав тут, обливаючись потом, насолоджуючись відлуннями жіночих криків у голові.

— Де його особисті речі й листи? — звернулася вона до Кертіса.

— У кабінеті коменданта. Зараз ми підемо туди.

— Коли сьогодні вранці ви зателефонували, я одразу наказав зібрати всі речі в'язня і принести сюди, щоб ви могли їх оглянути, — сказав Окстон, показавши велику картонну коробку в себе на столі. — Ми самі вже все обшукали, але не знайшли абсолютно нічого забороненого.

Він наголосив на цьому так, немовби це знімало з нього відповідальність за втечу Гойта. Окстон з першого погляду здався Ріццолі людиною, яка не зносить порушення правил. Він був із тих, хто вишукує і конфіскує всі заборонені предмети, саджає в ізолятор усіх проблемних в'язнів і вимагає, щоб дистанційне управління щовечора спрацьовувало точно. Достатньо було поглянути на фото молодого, сповненого енергії Окстона в армійській уніформі, щоб зрозуміти, що цим кабінетом володіє людина, для якої контроль понад усе. Однак, попри всі його зусилля, в'язень утік, і тепер Окстон оборонявся. Він силувано потиснув їм руку і ледь усміхнувся холодними блакитними очима.

Відкривши коробку, він дістав і віддав Ріццолі великий пакет на блискавці.

— Засоби персональної гігієни в'язня, — сказав він. — Усе цілком звичайне.

Ріццолі побачила зубну щітку, мочалку і мило. Лосьйон з вазеліном для інтенсивного догляду. Вона швидко відклала пакет — їй було бридко від думки про те, що Гойт щодня за допомогою цих засобів дбав про себе. На гребінці ще лишилося декілька світло-каштанових волосин.

Окстон і далі виймав речі з коробки. Білизна. Підшивка журналів «Нейшнл Джеографік» і декілька випусків «Бостон Глоуб». Два батончики «Снікерс», упаковка жовтого паперу форматом 33 на 40,7 см, чисті конверти і три пластмасові кулькові ручки.

— А ось його листи, — сказав Окстон, дістаючи ще один пакет. — Ми опрацювали кожен лист. Поліція штату знає імена і адреси всіх, з ким він листувався. — Він простягнув Дінові пакет. — Звісно, тут лише ті листи, які він зберіг. Можливо, дещо викинув.

Дін потягнув за блискавку і вийняв із пакета листи — приблизно дюжину конвертів.

— Ви перевіряєте листи, перш ніж віддати в'язням? — запитав Дін.

— Ми маємо такі повноваження. Усе залежить від типу кореспонденції.

— Типу?

— Якщо вважається, що листи привілейовані, нам дозволено лише перевірити конверт на заборонені речі, але читати лист ми не можемо. Це приватне листування між відправником і в'язнем.

— І в такому разі ви не знаєте, що пишуть в'язневі?

— Якщо це привілейоване листування, то ні.

— А яка різниця між привілейованим і непривілейованим листуванням? — втрутилася Ріццолі.

— Непривілейоване листування — це кореспонденція від друзів, родичів або сторонніх осіб, — пояснив Окстон, роздратовано зиркнувши на неї. — Наприклад, багато хто з наших в'язнів завів собі друзів за листуванням. Люди по той бік цих стін думають, що роблять добру справу.

— Листуючись із убивцями? Вони що, ненормальні?

— Серед них багато самотніх наївних жінок. Вони легко піддаються чарам негідників. Такий тип листування називається непривілейованим. Ми маємо право читати такі листи і вилучати з них те, що вважаємо за потрібне. Однак ми не завжди маємо час читати їх усі. У нас тут багато кореспонденції. У випадку в'язня Гойта доводилося перевіряти багато листів.

— Від кого? Не думав, що в нього багато родичів, — сказав Дін.

— Торік він став дуже відомим. Привернув увагу громадськості. Багато хто хотів йому написати.

— Ви маєте на увазі, що йому писали фанати? — запитала ошелешена Ріццолі.

— Так.

— Господи. Божевільний світ.

— Людям страшенно кортить поговорити з убивцею. Це ніби дотик до слави. Менсон, Дамер, Гейсі — їм усім писали фанати. Жінки пропонують нашим в'язням руку і серце, надсилають свої фото в купальниках. Чоловіки пишуть, щоб запитати, як воно — убити людину. У світі повно, вибачте на слові, уйобків, які ловлять кайф від спілкування зі справжніми живими убивцями.

Але один із них не просто писав Гойту, а став членом його клубу для обраних. Ріццолі дивилася на купу листів — очевидне свідчення Хірургової слави. Убивця — це наче рок-зірка. Вона пригадала шрами, які він залишив на її долонях. Кожен лист від шанувальників був наче новий удар скальпелем.

— А привілейовані листи? — запитав Дін. — Ви сказали, що їх не читають і не піддають цензурі. Що робить лист привілейованим?

— Тут ідеться про конфіденційне листування з деякими чиновниками на рівні штату або країни. Листи від президента, губернатора чи правоохоронних інституцій.

— Гойт отримував такі листи?

— Можливо. Ми не реєструємо всі посилки чи листи, які сюди надходять.

— А як ви знаєте, що лист справді привілейований? — запитала Ріццолі.

— Я щойно пояснив, — роздратовано поглянув на неї Конвей. — Це листи від чиновників рівня штату або держави...

— Ні, я про інше. Як ви знаєте, що реквізити відправника не вигадані чи не фальшиві? Я можу скласти для одного із ваших в'язнів план втечі і надіслати в конверті з офісу, скажімо, сенатора Конвея.

Ріццолі не випадково обрала саме цей приклад. Вона спостерігала за Діном і побачила, як у нього напружилося підборіддя.

— Така вірогідність існує, — нерішуче визнав Окстон, — але за це передбачено покарання...

— Отже, таке раніше траплялося.

— Декілька випадків, — неохоче кивнув головою Окстон. — Листування між злочинцями, замасковане під офіційну кореспонденцію. Ми намагаємося зберігати пильність, але часом комусь удається прослизнути.

— А листи на волю? Ті, які Гойт надсилав? Їх ви перевіряли?

— Ні.

— Жодного?

— Не було причин. Він не вважався проблемним в'язнем. Завжди готовий співпрацювати. Дуже ввічливий і спокійний.

— Атож, — сказала Ріццолі. — Зразковий в'язень.

Окстон холодно подивився на неї.

— Детективе, у нас тут є чоловіки, які відірвали б вам руки і сміялися б. Чоловіки, які намагалися перегризти охоронцеві шию лише через те, що їм не сподобався обід. В'язні типу Гойта тривожать нас найменше.

Дін спокійно повернув розмову до конструктиву.

— Отже, ми не знаємо, кому він міг написати?

Це буденне запитання нібито притамувало дедалі гострішу злість начальника в'язниці. Окстон відвернувся від Ріццолі й подивився на Діна — двоє чоловіків зустрілися поглядами.

— Ні, не знаємо, — сказав він. — В'язень Гойт міг писати кому завгодно.

Поверхом нижче, у залі для нарад, Ріццолі й Дін одягнули латексні рукавички і витрусили адресовані Гойту конверти на стіл. Вона побачила найрізноманітніші конверти — паспельних кольорів, розмальовані квітами. Один — з Ісусом.

А найабсурдніший вигляд мав конверт із зображеннями веселих кошенят. Так, саме в стилі Хірурга. Мабуть, він дуже сміявся, коли це отримав.

Ріццолі відкрила «котячий» конверт і витягнула з нього фото усміхненої жінки з оптимістичним поглядом. Там ще був лист, написаний дівочий почерком. Над буквою «і» стояли великі веселі кружечки:

*Містеру Воррену Гойту, в'язню
Виправний заклад
штату Массачусетс*

Дорогий містере Гойт!

Сьогодні по телевізору я бачила, як вас ввели до зали суду. Я вважаю, що дуже добре розбираюся в людях. Поглянувши на ваше обличчя, я побачила стільки суму і болю! Стільки болю!.. А ще у вашій душі є доброта, я це знаю. Якби лише поруч була людина, готова допомогти вам знайти цю доброту...

Ріццолі раптом піймала себе на тому, що стискає лист у руці. Її душив гнів. Хотілося знайти дурну жінку, яка написала ці слова, і дати їй прочухана. Змусити подивитися на фото Гойтових жертв. Нехай почитала б, як судмедексперти у звітах описували останні години їхнього життя і всі ці катування, після яких смерть здавалася благословенням. Ріццолі змусила себе дочитати лист — він завершувався солоденьким звертанням до Гойтової людяності і «доброти, яка живе в кожній душі».

Ріццолі взяла інший конверт, цього разу без кошенят, звичайний білий, із листом, написаним на розлінованому папері. Знову від жінки, яка також надіслала свою фотографію: відвертий знімок, з якого скоса дивилася білявка із пересвітленим волоссям.

Дорогий містере Гойт!

Можна мені ваш афтограф? Я збираю колекцію афтографів від таких людей як ви. У мене навіть є афтограф Джефрі Дамера. Як би ви мені на писали було б класно.

Ваша подруга,

Глорія

Ріццолі дивилася на ці слова і не могла повірити, що вони належать притомній людині. «Класно, якби ви мені написали», «ваша подруга»...

— Боже милий, — сказала вона, — ці люди ненормальні.

— Їх вабить слава, — відповів Дін. — Вони не мають власного життя. Почуваються ніким. Тому намагаються зав'язати знайомство з кимось відомим. І ще вони хочуть, щоб трохи цього блиску перейшло й на них.

— Блиску? Ви так це називаєте?

— Ви знаєте, про що я.

— Ні, навіть гадки не маю. Я не розумію, чому жінки пишуть листи чудовиськам. Вони хочуть любовних пригод? Шаленої пристрасті від хлопця, який може нутроці їм вирізати? Від цього їхнє жалюгідне життя засвітиться новими барвами?

Вона відштовхнула крісло, підійшла до стіни з вузькими вікнами і зупинилася там, склавши руки на грудях, подивляючись на вузький сонячний промінь і шматок блакитного неба. Навіть цей мізерний краєвид був приємніший за читання листів від шанувальників Воррена Гойта. А той, певна річ, насолоджувався увагою. Він, мабуть, вважав кожен лист живим доказом того, що все ще має владу над жінками. Що навіть тут, замкнений у в'язниці, він може позбавляти розуму й маніпулювати. Перетворювати жінок на речі.

— Ми гаємо час, — злісно сказала Ріццолі, проводжаючи поглядом зграю птахів.

Вони летіли повз будівлю, де в клітках тримали людей. Де за ґратами сиділи чудовиська, а не пташки.

— Він не ідіот. Він знищив би все, що виказує його зв'язок із Домінантом. Захистив би свого нового партнера і не залишив би нам корисних зачіпок.

— Корисних, може, й не залишив би, — озвався Дін під шурхіт листів. — Але його кореспонденція змушує замислитися.

— Ну, звісно. Дуже мені треба читати, що ці прибиті мішком жінки йому написали! Та мене від цього нудить!

— Може, так і було задумано?

Ріццолі озирнулася й поглянула на нього. Сонячний промінь, який прорвався крізь вузьке вікно, впав на його обличчя, підсвітивши одне блакитне око. Ріццолі завжди знала, що в Діна дуже ефектне обличчя, але ніколи не бачила цього так явно, як зараз, за цим столом.

— Вас пригнічують листи від його шанувальниць.

— Пригнічують?! Та я просто закипаю! Хіба не видно?

— Видно. І він це передбачив. — Дін кивнув на листи. — Він знав, як вони на вас подіють.

— Ви думаєте, ці всі листи тут лише заради того, щоб викрутити мені мізки?

— Це головоломка, Джейн. Він залишив це тут для вас. Мила колекція листів від його найпалкіших шанувальниць. Він знав, що, врешті-решт, ви будете тут, у цій в'язниці, і прочитаєте все, що йому хотіли сказати люди. Може, він хотів показати вам, що справді має шанувальниць. Що, попри вашу зневагу, є жінки, які його не зневажають, а обожнюють. Він наче коханець, якому відмовили. І тепер намагається змусити вас ревнувати. Вивести вас із рівноваги.

— Годі в цьому колупатися!

— І воно працює, правда ж? Погляньте на себе. Він так вас накрутив, що ви навіть сидіти спокійно не можете. Він знає, як маніпулювати вами і як вас дразнити.

— Ви його переоцінюєте.

— Невже?

Вона махнула рукою на листи:

— Це все було для мене? Хіба я центр його світу?

— А він хіба не центр вашого? — тихо запитав Дін.

Вона дивилася на нього, не в змозі знайти відповідь, бо її вразила неспростовна правдивість його слів. Воррен Гойт справді був центром її світу. Він царював над її кошмарами, наче темний володар. І коли вона не спала, він контролював її уяву, завжди готовий вийти зі своєї схованки й увірватися до її думок. У тому підвалі він позначив її як свою власність. Кожен нападник мітить свою жертву, і вона не може стерти це тавро. Він вкарбував його до шкіри її рук, випік на її душі.

Ріццолі знову сіла за стіл, збираючись із силами, щоб завершити свою роботу.

На наступному конверті було надруковано адресу відправника: *Доктор Дж. П. О'Доннел, 1634, Бретл-стрит, Кембридж, штат Массачусетс, 02138*. На Бретл-стрит, розташованій біля Гарвардського університету, у гарних будинках мешкала освічена еліта. Промисловці на пенсії та університетські професори бігали вранці по одних доріжках і махали одне одному з-понад акуратно підстрижених живих огорож. Не той район, у якому очікуєш зустріти прислужника монстрів.

Ріццолі розгорнула лист. Його надіслали півтора місяця тому.

Дорогий Воррене!

Дякую вам за останній лист і за два бланки дозволів на оприлюднення інформації. Надані вами деталі дуже допомогли

мені зрозуміти труднощі, з якими ви зіткнулися. Я хотіла б поставити вам іще дуже багато запитань і рада, що ви ще налаштовані зустрітися зі мною, як заплановано. Якщо ви нічого не маєте проти, я хотіла б записати нашу розмову на відео. Безумовно, ви знаєте, що ваша допомога надзвичайно важлива для мого проекту.

Щиро,

доктор О'Доннел

— Хто, в біса, така ця доктор О'Доннел? — запитала Ріццолі.

— Джойс О'Доннел? — здивовано сказав Дін.

— На конверті вказано лише ініціали: Дж. П. О'Доннел, Кембридж, штат Массачусетс. Очевидно, вона говорила з Гойтом.

— Не знав, що вона переїхала, — насупився Дін.

— Ви знайомі?

— Доктор О'Доннел — нейропсихіатр. Скажімо так: ми зустрілися в залі суду по різні боки барикад. Адвокати її обожують.

— А, можете не пояснювати. Її запрошують на судові засідання як експерта, і вона захищає поганих хлопців.

— Так, — кивнув Дін. — Хоч би що він зробив, хоч би скільки людей убив, приходиться доктор О'Доннел і починає розповідати про пом'якшувальні обставини.

— Чого це вона писала Гойту?

Ріццолі перечитала лист. Його було написано із великою повагою. Доктор О'Доннел була сповнена вдячності за співпрацю. Ріццолі вона вже не подобалася.

Виявилось, що наступний конверт також від доктора О'Доннел, але цього разу листа всередині не було. Натомість Ріццолі витягнула три знімки — явно любительські. Два з них було зроблено надворі, третій у приміщенні. Кілька секунд

вона мовчки дивилася. Волосся на потилиці стало дибки, коли очі побачили те, що мозок відмовлявся сприймати. Вона відсахнулася і кинула фото на стіл, наче гаряче вугілля.

— Джейн, що там?

— Я, — прошепотіла вона.

— Що?

— Вона стежила за мною. Фотографувала мене. І надсила-ла знімки йому.

Дін підвівся зі свого крісла, обійшов стіл і зазирнув їй через плече.

— Не бачу, де тут ви...

— Погляньте. *Погляньте!* — вона показала на припарковану на вулиці темно-зелену «хонду». — Моя машина.

— Тут не видно номерного знака.

— Я свою автівку можу впізнати!

Дін перевернув фото. На звороті було намальовано карикатурне усміхнене обличчя. «*Мій автомобіль*», — написав хтось синім фломастером.

Серце від страху гупало, мов барабан.

— Дивіться далі, — сказала вона.

Дін узяв друге фото. Його теж зробили на вулиці вдень. Фасад будинку. Можна було не казати, що це за будинок — минулого вечора він приїжджав сюди. Перевернувши фото, він побачив слова: «*Мій будинок*». І ще одне усміхнене обличчя.

Дін узяв третє фото, яке зробили всередині ресторану.

З першого погляду здавалося, що це просто погано скомпонований інтер'єрний знімок. Постійні відвідувачі сиділи за столиками. Силует офіціантки вийшов розмитим: вона потрапила в кадр, коли йшла і несла кавник. Самій Ріццолі знадобилося декілька секунд, щоб розгледіти, хто сидів ліворуч від центру — темноволоса жінка. Її обличчя було видно

лише у профіль. На тлі вікна воно здавалося темним. Ріццолі чекала, коли Дін теж упізнає її.

— Знаєте, де було зроблено цю фотографію? — тихо запитав він.

— У «Старфіш-кафе».

— Коли?

— Не знаю...

— Ви часто ходите туди?

— Щонеділі. Снідати. Це єдиний день за тиждень, коли я...

У неї затремтів голос. Вона дивилася на власний профіль, на розслаблені плечі, схилену над газетою голову. Недільна газета. Щонеділі вона робила собі подарунок — сніданок у «Старфіш». Ранок із грінками, беконом і коміксами.

І мисливцем. Вона не здогадувалася, що за нею стежать. Що її фотографують і надсилають фото тій самій людині, яка її переслідує в кошмарах.

Дін перевернув знімок.

На звороті було намальовано ще одне усмінене обличчя, а під ним, обведене сердечком, одне слово:

«Я».

16

«Мій автомобіль. Мій будинок. Я».

Ріццолі їхала назад до Бостона. Гнів тугим вузлом скрутив їй живіт. Дін сидів поруч, але вона не дивилася на нього, цілком зосередившись на своїй злості, відчуваючи, як її пожирає полум'я.

Коли Дін зупинився біля будинку О'Доннел на Бретл-стріт, ця злість лише посилилася. Ріццолі дивилася на широкий фасад у колоніальному стилі, з дерев'яним дахом, пофарбованим у незайманий білий. За кованими металевими воротами виднілося подвір'я з акуратно підстриженим газоном і доріжкою, викладеною гранітними камінцями. Навіть за високими стандартами Бретл-стріт цей будинок здавався розкішним. Державний службовець ніколи не зміг би собі такого дозволити. «Але саме такі, як я, борються з Ворренами Гойтами цього світу і страждають потім від наслідків», – подумала Ріццолі. Саме вона замикала на ніч вікна і двері. Її будило вночі примарне відлуння кроків, які наближалися до її ліжка. Вона виходила на двобій із чудовиськами, а потім мучилася від травм. А тут, у цьому розкішному будинку, жила жінка, яка співчутливо вислуховувала цих-таки монстрів. Приходила на судові засідання і захищала тих, кого захистити неможливо. Цей дім було зведено на кістках жертв.

Попелясто-білява жінка, яка відчинила їм двері, була так само бездоганна, як її будинок. Волосся лежало на голові

сяючим шоломом. Свіжа випрасувана сорочка і штани «Брукс Бразерс»¹. Їй було років сорок. Обличчя світле, мов алебастр. І так само позбавлене тепла. В очах світився лише холодний інтелект.

— Доктор О’Доннел? Я детектив Джейн Ріццолі. А це агент Гебріел Дін.

Жінка пильно поглянула на Діна.

— Ми з агентом уже знайомі.

«І справили одне на одного враження — і то не з приємних», — подумала Ріццолі.

О’Доннел явно не була рада непроханим гостям. Не усміхаючись, вона провела їх через великий коридор до вітальні. Ріццолі побачила канапу з палісандрового дерева, обтягнуту білим шовком, і східні килими. Їхні яскраві червоні візерунки підкреслювали фактуру підлоги з тикового дерева. Ріццолі мало знала про мистецтво, але навіть вона зуміла визначити, що картини на стінах — оригінали і, мабуть, доволі дорогі. «Всередині теж кістки жертв», — подумала вона. Ріццолі з Діном сіли на канапі навпроти О’Доннел. Їм не запропонували ані кави, ані чаю, ані навіть води — господиня явно давала зрозуміти, що хоче якнайшвидше покінчити з цією справою.

О’Доннел одразу перейшла до суті, звернувшись до Ріццолі.

— Ви говорили, що йдеться про Воррена Гойта.

— Ви з ним листувалися.

— Так. І що?

— З якою метою?

— Якщо ви знаєте про факт нашого листування, то, гадаю, що й листи читали.

— З якою метою ви листувалися? — невблаганно повторила Ріццолі.

¹ «Брукс Бразерс» — американська марка одягу, яка існує з 1918 року.

О'Доннел мовчки подивилася на неї, оцінюючи супротивника. Вона вже встигла зрозуміти, що Ріццолі — супротивник. І відповіла з огляду на це, напружившись, мов у тісних обладунках.

— Спочатку я маю запитати у вас, детективе, чому моє листування з містером Гойтом цікавить поліцію?

— Ви знаєте, що він утік з в'язниці?

— Так, звісно. Бачила в новинах. А тоді поліція штату запитала в мене, чи Воррен виходив зі мною на контакт. Опитували всіх, хто з ним листувався.

«Воррен». Вони зверталися одне до одного на ім'я.

Ріццолі відкрила великий конверт з манільського паперу і дістала три фотографії у пластикових пакетах. Простягнула їх докторові О'Доннел.

— Ви надсилали ці фотографії містерові Гойту?

Доктор О'Доннел ледь на них глянула.

— Ні, а що?

— Ви навіть не роздивилися.

— У цьому немає потреби. Я не надсилала містерові Гойту жодного фото.

— Їх знайшли в його камері. У конверті з вашою адресою.

— Отже, він просто поклав їх туди на зберігання.

Доктор О'Доннел віддала фотографії Ріццолі.

— А що ви йому надсилали?

— Листи. Бланки дозволів на оприлюднення інформації, щоб він їх підписав.

— Якої інформації?

— Його шкільних оцінок. Педіатричних оглядів. Усієї інформації, яка могла допомогти мені оцінити його випадок.

— Скільки листів ви йому написали?

— Гадаю, чотири-п'ять.

— І він відповідав?

— Так, я маю його листи. Можете зняти копії.

— Він не намагався вийти з вами на контакт після втечі?
— Ви думаєте, я б не повідомила правоохоронців?
— Не знаю, докторе О'Доннел. Я не знаю, які у вас були стосунки з містером Гойтом.

— У нас було листування, а не стосунки.
— Однак ви писали йому. Чотири або п'ять разів.
— Я ще й відвідувала його. Нашу розмову записано на відео. Можете подивитися.

— Навіщо ви говорили з ним?
— Він може поділитися своєю історією і багато чого нас навчити.

— Як потрошити жінок, наприклад?
Слова зірвалися з вуст Ріццолі, перш ніж вона встигла схаменутися. Ця отруєна гіркими емоціями стріла не змогла пробити обладунки співрозмовниці.

— Ви, правоохоронці, бачите лише кінцевий результат, — спокійно відповіла доктор О'Доннел. — Жорстокість і насилля. Страшні злочини, які є логічним наслідком того, що пережили ці люди.

— А що бачите ви?
— Те, що сталося в їхньому житті раніше.
— І тепер ви хочете сказати, що це все через нещасливе дитинство?

— Що ви знаєте про дитинство Воррена?
Ріццолі відчула, як у неї підвищується тиск. Вона не мала бажання обговорювати коріння Гойтових збочень.

— Його жертвам плювати на його дитинство. І мені теж.
— Гаразд, але що ви про це знаєте?
— Наскільки мені відомо, його дитинство було цілком нормальним. Я знаю, що в нього було краще дитинство, ніж у багатьох чоловіків, які не ріжуть жінок.
— «Нормальним»...

Доктора О'Доннел, здається, звеселило це слово. Вона подивилася на Діна — уперше, відколи вони опинилися в цій вітальні.

— Агенте Дін, чого б вам не поділитися з нами визначенням нормальності?

Вони обмінялися поглядами, в яких відлунювали давні, так і не завершені битви. Однак хоч би які емоції відчував Дін, у його голосі вони не прозвучали. Він спокійно сказав:

— Детектив Ріццолі ставить запитання. Пропоную вам відповідати, докторе.

Дін справив на Ріццолі враження людини, яка звикла в будь-якій ситуації брати контроль на себе, і тепер її здивувало, що він не бореться за лідерство, а дозволяє їй вести розмову, обравши натомість роль спостерігача.

Через її гнів розмова пішла шкереберть. Настав час повернути свої позиції, а для цього потрібно було тримати гнів під контролем. Просуватися спокійно і методично.

— Коли ви почали писати одне одному? — запитала вона.

— Приблизно три місяці тому, — відповіла доктор О'Доннел так само спокійно і по-діловому.

— Чому ви вирішили йому написати?

— Чекайте, — здивовано розсміялася доктор О'Доннел. — Ви неправильно зрозуміли. Ініціатором листування була не я.

— Ви хочете сказати, що ініціатива йшла від Гойта?

— Так. Він написав мені перший. Сказав, що чув про моє дослідження у сфері неврології насилля. Також він знав, що я була експертом з боку захисту на інших судових процесах.

— Він хотів найняти вас?

— Ні. Він знав, що для цього вже надто пізно, адже вирок винесено. Але він подумав, що його справа може мене зацікавити. І, як виявилось, мав рацію.

— Чому?

— Чому я зацікавилася?

— Чому ви гадали час на листування з такою людиною, як Гойт?

— Він належить саме до тих людей, про яких я хотіла б дізнатися більше.

— У нього в голові колупалися з десятків психологів і психіатрів. З ним усе гаразд. Він абсолютно нормальна людина, за винятком того факту, що йому подобається вбивати жінок. Подобається знерухомлювати їх і розрізати їм черево. Його заводить гра в хірурга. А вони залишаються при тямі й відчують усе, що він з ними коїть.

— От бачите, а ви називаєте його нормальним.

— Він не божевільний. Він усвідомлював свої дії й насолоджувався ними.

— Тобто ви думаєте, що він просто народився уособленням зла?

— Саме так я б його описала.

О'Доннел подивилася на неї поглядом, який немовби проймав наскрізь. Що саме вона бачила? Чи могла вона за допомогою свого досвіду психіатра зазирнути під одягнену про людське око маску і побачити зранену плоть?

Доктор О'Доннел раптом звелася на рівні.

— Чому б вам не пройти в мій кабінет? — запитала вона. — Я вам дещо покажу.

Ріццолі з Діном попрямували за нею. Їхнє взуття шурхотіло по червоному, немов вино, килимі, яким було встелено весь коридор. Кімната, до якої вони увійшли, становила різкий контраст із розкішно прибраною вітальнею. Кабінет доктора О'Доннел було призначено винятково для роботи: білі стіни, полиці зі стрункими рядами довідників, металеві шафи для документів. «Варто зайти сюди — і одразу налаштовуєшся на робочий режим», — подумала Ріццолі. На доктора О'Доннел

цей кабінет, очевидно, справив саме такий ефект. Із похмурою зосередженістю вона підійшла до свого письмового столу, схопила конверт із рентгенівським знімком і віднесла до негатоскопа, вмонтованого в стіну. Зафіксувавши плівку, вона клацнула вимикачем. Екран замерехтів, підсвічуючи зображення людського черепа.

— Фронтальна проекція, — сказала доктор О'Доннел. — Двадцятивосьмирічний білий чоловік. Будівельник. Був законослухняним громадянином, хорошим чоловіком і люблячим батьком для шестирічної доньки. А потім він дістав травму на робочому місці. Колода впала йому на голову. — Вона поглянула на своїх відвідувачів. — Агент Дін, мабуть, уже побачив, а ви, детективе?

Ріццолі підійшла ближче. Вона нечасто дивилася на рентгенівські знімки, тому могла розрізнити лише загальну картину: череп, дві западини очей, штахети зубів.

— Зараз поставлю бічну проекцію, — сказала О'Доннел і зафіксувала на екрані інший знімок. — Тепер бачите?

Другий знімок показував череп у профіль. Ріццолі побачила тоненьку сіточку тріщин, які розбігалися від передньої частини черепа назад. Вона показала на них.

О'Доннел кивнула.

— Його привезли до відділення невідкладної допомоги непристосованим. Комп'ютерна томограма показала крововилив з великою гематомою — скупченням крові — під твердою мозковою оболонкою. Ця гематома здійснювала тиск на лобові долі його мозку. Кров видалили хірургічним методом, і чоловік видужав. Або, радше, здавалося, ніби він видужав. Він повернувся додому, а потім на роботу. Але став іншою людиною. Він знову і знову зривав на людях злість. Врешті-решт його звільнили через конфлікти. Він почав домагатися своєї дочки. А якось, посварившись із дружиною, він так

побив її, що не могли впізнати. Почав бити і не зміг зупинитися. Навіть коли в неї майже не залишилося зубів. Навіть коли її обличчя перетворилося на шмат м'яса, з якого стирчали кістки.

— І ви хочете сказати, що він так чинив через оце? — запитала Ріццолі, показуючи на тріщину в черепі.

— Так.

— Годі вам!

— Подивіться на знімок, детективе. Бачите місце розташування тріщин? Яка частина мозку під ним розташована?

Ріццолі озирнулася на Діна. Він поглянув на неї позбавленим емоцій поглядом.

— Лобні долі, — сказав він.

Губи О'Доннел ворухнулися в слабкій посмішці. Її явно тішила нагода кинути виклик давньому суперникові.

— Навіщо було зроблено ці знімки? — запитала Ріццолі.

— Адвокат цього чоловіка попросив мене провести нейропсихіатричну експертизу. Я використовувала Вісконсинський тест сортування карток і категоріальний тест Гольстена-Райтена, а також замовила МРТ — магнітно-резонансну томограму мозку. І всі ці тести показали один і той самий результат: обидві лобні долі цього чоловіка дуже постраждали.

— Однак, за вашими словами, він цілком одужав після травми.

— Він з вигляду одужав.

— То його мозок був травмований чи ні?

— Навіть із дуже травмованими лобними долями людина може ходити, розмовляти і займатися повсякденними справами. Ви можете говорити з людиною, яка пережила лоботомію, і не помітити нічого дивного. Однак травма, поза сумнівом, є. — Вона показала на рентгенівський знімок. — Це називається лобним синдромом. Лобні долі відповідають за нашу здат-

ність до прогнозувань і суджень. Якщо ці долі травмовані, відбувається розгальмування. Ви поводитесь неадекватно і не відчуваєте жодної провини чи емоційного болю. Втрачаєте здатність контролювати свої насильницькі імпульси. А вони є в нас усіх. У кожного трапляються моменти люті, коли хочеться завдати удару. Протаранити своєю машиною водія, який нас підрізав. Я впевнена, що ви розумієте, про що я, детективе. Про таку злість, коли хочеться завдати комусь болю.

Ріццолі мовчала, не маючи відповіді на ці правдиві слова.

— Суспільство сприймає акти насилля як вияви зла чи аморальності. Нам кажуть, що ми маємо цілковитий контроль над своєю поведінкою. Що абсолютно кожен із нас має волю і вибір. Однак нами керує не лише моральність, а ще й біологія. Лобні долі допомагають інтегрувати думки і дії. Допомагають зважити наслідки дій. Без такого контролю ми стаємо жертвами всіх диких імпульсів. Так сталося із цим чоловіком. Він втратив здатність контролювати свою поведінку. Мав сексуальний потяг до своєї дочки — і домагався її. Дружина розлютила його — він забив її до смерті. Час від часу у всіх нас бувають тривожні чи неприйнятні думки, нехай навіть минуці. Ми бачимо привабливого незнайомця і думаємо про секс. Одна думка — от і все. Але якби ми піддавалися імпульсам, що тоді було б? Якби ми не могли зупинити себе? Цей сексуальний потяг міг би призвести до згвалтування або й чогось гіршого.

— І в цьому полягала його лінія захисту? «Мозок змусив мене так вчинити»?

В очах доктора О'Доннел спалахнуло роздратування.

— Лобний синдром — це офіційний визнаний діагноз.

— Гаразд, а на судовому засіданні це спрацювало?

Холодна пауза.

— Наша судова система все ще оперує визначеннями ненормальності, запозиченими із дев'ятнадцятого століття. Нічого

дивного, що суди не сприймають аргументів неврології. Цього чоловіка готують до страти в Оклахомі.

Доктор О'Доннел похмуро висмикнула знімки з негатоскопа і поклала в конверт.

— А до чого тут Воррен Гойт?

О'Доннел повернулася до свого письмового столу, взяла ще один конверт і дістала інші рентгенівські знімки, які прикріпила до негатоскопа. Ріццолі знову побачила череп у передній і бічній проекції, але цього разу менший. Дитячий.

— Цей хлопчик упав, коли ліз на паркан, — сказала О'Доннел. — Він упав обличчям вниз на тротуар і вдарився головою. Ось фронтальна проекція. Бачите крихітну смужку, яка йде вгору над його лівою бровою? Це тріщина.

— Бачу, — сказала Ріццолі.

— Прочитайте ім'я пацієнта.

Ріццолі подивилася на квадратик у кутику плівки. Так містилися ідентифікаційні дані. Прочитавши їх, Ріццолі мовчки застигла на місці.

— Йому було десять років, коли це сталося. Нормальний активний хлопчик, який зростав у заможному передмісті Г'юстона. Принаймні про це свідчить його педіатрична картка і характеристика з початкової школи. Здорова дитина, інтелект вище від середнього. Він добре ладнав з іншими дітьми.

— Поки не виріс і не почав убивати.

— Так, але чому Воррен почав убивати? — О'Доннел показала на знімки. — Ця травма могла стати одним із факторів.

— Слухайте, я у сім років впала з гімнастичного снаряду. Налетіла головою на брус. Але я людей не ріжу.

— Однак ви полюєте на людей. Так само, як він. Ви професійний людолов.

Від гніву обличчя Ріццолі побуряковіло.

— Як ви смієте мене з ним порівнювати?

— Я вас не порівнюю, детективе. Але подумайте, що ви зараз відчуваєте. Мабуть, хочете дати мені ляпаса, правда? І що вас зупиняє? Що не дає цього зробити? Мораль? Виховання? Чи холодна логіка, яка говорить вам, що неодмінно будуть наслідки? Розуміння, що вам тоді не уникнути арешту? Усі ці міркування разом не дають вам напасти на мене. І весь цей аналіз здійснюється у ваших лобних долях. Завдяки цілісності цих нейронів вам вдається контролювати свої деструктивні імпульси. — Доктор О’Доннел помовчала. — У більшості випадків, — додала вона, із розумінням поглянувши на Ріццолі.

Останні слова, ніби влучно кинутий спис, потрапили в слабе місце Ріццолі. Лише рік тому, під час розслідування справи Хірурга, Ріццолі припустилася страшної помилки, яка до кінця життя пектиме її соромом. У запалі гонитви вона вбила неозброєну людину... Тепер вона дивилася на доктора О’Доннел і бачила в її очах радісний блиск.

Мовчання порушив Дін:

— Ви сказали, що Гойт ініціював листування. Що він хотів отримати? Увагу? Співчуття?

— А як щодо простого людського розуміння?

— Він у вас його просив?

— Воррен відчайдушно шукає відповідей. Він не знає, що змушує його убивати. Лише знає, що він не такий, як усі. Він лише хоче знати чому.

— Він сам вам це сказав?

О’Доннел підійшла до столу і дістала теку.

— Тут усі його листи. І відеозапис нашої розмови.

— Ви їздили в Суза-Барановські?

— Так.

— Чия це була ідея?

О’Доннел не відразу відповіла.

— Ми обоє подумали, що нам варто зустрітися.

- Але хто першим заговорив про це?
На запитання Діна відповіла Ріццолі:
— Він. Хіба не так? Гойт просив цієї зустрічі.
— Можливо. Але ми обоє хотіли цього.
— Ви навіть уявлення не маєте, для чого насправді він запросив вас, — сказала Ріццолі. — Правда ж?
— Ми мали зустрітися. Я не можу оцінити стан пацієнта, не побачивши його на власні очі.
— А як ви гадаєте, про що він думав, коли ви сиділи там?
— Може, ви мені скажете? — зверхньо запитала О'Доннел.
— Звісно. Я точно знаю, що відбувається в голові Хіруга. — Ріццолі віднайшла здатність говорити, і тепер слова падали холодно і безжально. — Він запросив вас, бо хотів придивитися. Так він чинить із жінками. Усміхається нам, приязно говорить з нами. У його характеристиці зі школи це все є, правда? «Ввічливий юнак», — говорили вчителі. Готова закластися, що він був із вами ввічливим під час зустрічі.
— Так, він був...
— Звичайним хлопцем, відкритим до співпраці.
— Детективе, я не така наївна, щоб думати, ніби він нормальний. Але він справді був готовий до співпраці. І він справді непокоївся через свої дії. Хотів зрозуміти причини своєї поведінки.
— І ви йому сказали, що все тому, що він тріснувся головою.
— Я сказала, що травма голови була одним із факторів.
— Мабуть, він був радий отримати виправдання своїм учинкам.
— Я чесно висловила свою думку.
— А знаєте, що ще його порадувало?
— Що?
— Те, що він був із вами в одній кімнаті. Ви ж сиділи в одній кімнаті, правда?

— Ми були в кімнаті для допитів. Під постійним відеонаглядом.

— Але між вами не було вікна. Ані скла, ані плексигласу.

— Він ніколи не погрожував мені.

— Він міг нахилитися вперед, роздивитися ваше волосся, понюхати вашу шкіру. Йому дуже подобається нюхати жінок. Це його заводить. А найбільше вставляє запах страху. Собаки відчувають людський страх за запахом, ви про це знали? Коли ми боїмося, виділяються гормони, які тварини здатні розпізнати. І Воррен Гойт може їх відчувати, як будь-яка істота, що вийшла на полювання. Це живить його фантазії. І я можу собі уявити, про що він фантазував, сидячи в тій кімнаті з вами. Я вже бачила, куди заводять такі фантазії.

О'Доннел спробувала розсміятися, але не змогла.

— Якщо ви намагаєтеся мене залякати...

— У вас довга шия, докторе. Хтось назвав би її лебединою. Він мав її помітити. Хіба ви не ловили його на тому, що він витріщається на вашу шию?

— О, *годі!*

— Може, ви бачили, що він доволі часто потупляє очі? Мабуть, ви подумали, що він витріщається на ваші груди, як інші чоловіки. Але Воррен не такий, ні. Його не цікавлять груди. Він полюбляє горлянки. Для нього жіноча шия — десерт. Він просто не може дочекатися, коли проведе по ній лезом. Після того як покінчить з іншою частиною жіночого тіла.

О'Доннел почервоніла і озирнулася на Діна.

— Ваша напарниця переходить усі межі.

— Ні, — спокійно відповів Дін. — Я вважаю, що детектив Ріццолі говорить дуже посутньо.

— Це чистісіньке залякування.

— А в кімнаті з Ворреном Гойтом вам не було лячно? — розсміялася Ріццолі. — Тоді ви не відчували страху?

О'Доннел холодно подивилася на неї.

— Це було клінічне інтерв'ю.

— Це ви так думали. А для нього це було дещо інше.

Ріццолі підійшла ближче, і цей агресивний рух не минув дарма для О'Доннел. Хоча нейропсихіатр була вища і за зростом, і за статусом, вона не могла зрівнятися із безжальною лютью Ріццолі і почервоніла ще дужче під зливою слів.

— Ви сказали, що він був ввічливий і готовий до співпраці. Звісно! Він мав саме те, що хотів: у кімнаті разом із ним сиділа жінка. Достатньо близько, щоб викликати в нього збудження. Однак він його приховав, він це добре вміє. Йому вдається підтримувати з вами цілком нормальну розмову, а подумки він перерізає вам горлянку.

— Ви поведіться неадекватно, — сказала О'Доннел.

— Гадаєте, я просто залякую вас?

— А хіба не так?

— Вас мало до смерті налякати інше: Воррен Гойт добре внюхався у вас. Ваш запах його збуджував. А тепер він на волі і знову полює. І знаєте що? Він ніколи не забуває запах жінки.

О'Доннел дивилася на неї, і в її очах нарешті почав з'являтися страх. Побачивши це, Ріццолі не могла стримати задоволення. Вона хотіла, щоб О'Доннел бодай доторкнулася до того, від чого вона сама страждала протягом року.

— Звикайте до страху, — сказала Ріццолі. — Бо вам є чого боятися.

— Я працювала з такими. Я знаю, коли потрібно боятися.

— Гойт відрізняється від усіх, кого ви бачили.

О'Доннел розсміялася. До неї повернулася самовпевненість, підживлена гордістю.

— Вони всі різні. Всі унікальні. І я ніколи не повертаюся спиною ні до кого з них.

«Люба докторе О'Доннел!

Ви запитували про мої найперші дитячі спогади. Як мені відомо, більшість людей не пам'ятає себе до трьох років, бо юний мозок ще не вміє оперувати мовою, а без неї нам важко інтерпретувати зорові та звукові подразники. Хоч би яким було пояснення цієї дитячої амнезії, але до мене воно не надається, оскільки деякі деталі зі свого дитинства я пам'ятаю доволі добре. Пригадую чіткі образи, які, наскільки я можу судити, належать до періоду, коли мені було одинадцять місяців. Поза сумнівом, ви вважатимете, що я сам побудував ці спогади на основі почутого від батьків, але запевняю вас: вони справжні. І якби мої батьки були живі, вони б сказали вам, що мої спогади реальні і не могли ґрунтуватися на жодній почутій розповіді. Зважаючи навіть на сам зміст цих образів, ідеться не про події, які могли б обговорюватися в нашому сімейному колі.

Я пам'ятаю свою колиску. Дерев'яні стінки пофарбовано в білий. На бильцях сліди моїх зубів. У колисці лежить блакитна ковдра. На ній візерунки — якісь крихітні істоти: пташки, бджоли чи, може, ведмедики. А над колискою висить якась хитромудра штука. Тепер я знаю, що то була модель Сонячної системи. Але тоді мені здавалося, що це щось чарівне. Вона виблискувала і весь час рухалася. Зірки, місяць і планети. Пізніше батько сказав мені, що саме це він хотів повісити над колискою сина. Він розробляв космічні апарати і був упевнений, що

будь-яка дитина може стати генієм, якщо стимулювати юний мозок чим завгодно — від моделей зірок до карток із літерами чи касет, на яких татів голос начитує таблицю множення.

Мені завжди легко давалася математика.

Однак не думаю, що вас цікавлять такі спогади. Ні, ви шукаєте похмуріших сюжетів, аніж мої спогади про білу колиску і гарні модельки. Ви хочете дізнатися, чому я став таким.

Отже, гадаю, що маю розповісти вам про Мейред Доноґу.

Я дізнався її ім'я лише багато років по тому, коли розповідав тітці про свої ранні спогади і вона сказала: «Боже мій! Невже ти справді пам'ятаєш Мейред?» Так, я її пам'ятаю. Коли пригадую найперші картини з дитинства, то бачу над своєю колискою не матір, а Мейред. Біла шкіра, а на ній одна-єдина родимка — ніби чорна муха, яка сіла їй на щоку. Зелені очі — гарні і водночас холодні. І усмішка... Навіть я, немовля, бачу те, до чого дорослі залишаються сліпими: ця усмішка приховує ненависть. Мейред ненавидить запах пелюшок і мої голодні крики, які не дають їй спати. Ненавидить обставини, які привели її до цього спекотного Техасу, такого несхожого на її рідну Ірландію.

А понад усе вона ненавидить мене.

Я це знаю, бо вона має десяток витончених і безшумних способів це показати. Вона не залишає жодних доказів своїх знущань, ні, вона розумна. Її ненависть виявляється в гнівному шепоті, ледь чутному, ніби шипіння змії. Вона схиляється над мою колискою. Слів я не розрізняю, але чую отруту і бачу лють у її примружених очах. Вона дбає про мої фізичні потреби — у мене завжди чисті пелюшки. Пляшечка з молоком підігріта. Але Мейред увесь час нишком щипає мене, крутить між пальців мою ніжну шкіру. Я відчуваю, як в уретрі пече від спирту. Звісно, я кричу і плачу, але ніколи не залишається жодного шраму чи подряпини. Мейред запевняє батьків, що в хлопчика просто кольки, до того ж він від народження нер-

вовий. Бідолашна Мейред, вона так багато працює, та ще й має дбати про цей крикливий шматок м'яса, поки моя матір виконує свою соціальну роль. Матір, від якої пахне парфумами й молоком.

Ось що я пам'ятаю. Спалахи пекучого болю. Власні крики. А наді мною — біла горлянка: Мейред нахилиється над моєю коліскою, щоб ущипнути мою ніжну шкіру або дати мені стусана.

Не знаю, чи може така мала дитина ненавидіти. Гадаю, що в такому віці покарання лише дивують. Через свою нездатність логічно міркувати ми — в найкращому разі — можемо лише пов'язати причину і наслідок. І я навіть тоді вже мав зрозуміти, що причина моїх страждань — жінка з холодними очима і молочно-білим горлом».

Ріццолі сиділа за столом і дивилася на акуратні рядки, написані Ворреном Гойтом. Береги з обох боків акуратно витримано. Маленькі, охайні слова рівною лінією перетинають сторінку. Він написав цього листа кульковою ручкою, але виправлень немає. Жодного слова не викреслено. Він обмірковував кожне речення, перш ніж перенести його на папір. Ріццолі уявила собі, як він схиляється над сторінкою, як тонкі пальці тримають ручку, як його шкіра торкається паперу, і раптом відчула майже непереборне бажання вимити руки.

У жіночий вбиральні вона довго відтирала їх, щоб знищити всі сліди дотику до Воррена Гойта. Але навіть помивши і висушивши руки, вона все ще почувалася брудною, ніби його слова отрутою проповзли їй під шкіру. А були й інші листи — отже, вона мала всотати ще більше отрути.

У двері постукали, і вона здригнулася.

— Джейн, ви там? — запитав Дін.

— Так, — крикнула вона.

— Відеомагнітофон у конференц-залі налаштований.

— Я зараз.

Ріццолі подивилася в дзеркало. Побачене їй не сподобалося. Втомлені очі, невпевнений вигляд. «Не треба, щоб він бачив тебе такою», — подумала вона.

Крутонувши кран, побризкала холодною водою в обличчя і витерлася паперовою серветкою. Потім випросталася і глибоко вдихнула. «Отак краще, — подумала вона, ще раз глянувши на себе. — Не дозволяй йому бачити в тобі загнану конячку».

Вона увійшла до конференц-зали й коротко кивнула Дінові.

— Ми готові?

Він уже увімкнув телевізор, і відеомагнітофон світився. Дін узяв конверт із манільського паперу, який дала доктор О'Доннел, і дістав плівку.

— Датовано сьомим серпня, — повідомив він.

«Лише три тижні тому», — подумала вона. Їй стало моторошно від того, які свіжі й болючі слова і картини могли на неї чекати.

Вона сіла за стіл для нарад, підготувавши ручку і блокнот, щоб робити нотатки.

— Починаймо.

Дін вставив касету і натиснув кнопку відтворення.

Спочатку на екрані з'явилася О'Доннел із акуратно зачесаним волоссям. Вона стояла на тлі стіни зі шлакоблоку, і елегантність її синього шерстяного костюма здавалася недолугою.

— Сьогодні сьоме серпня, — заговорила доктор О'Доннел. — Я в Суза-Барановські, Ширлі, штат Массачусетс. А це Воррен Гойт.

Екран почорнів. А потім з'явилася нове обличчя, яке викликало в Ріццолі таку огиду, що вона відсахнулася. Будь-кому іншому Гойт міг здатися звичною, навіть банальною людиною. Його світло-каштанове волосся було охайно підстриже-

не, бліде обличчя свідчило про те, що ця людина вже довго перебуває у в'язниці. На його тендітних плечах висіла темно-синя роба, на розмір більша, ніж треба. Знайомі Гойта описували його як приятного і ввічливого, і саме таким він здавався на відеозаписі. Гарний сумирний молодий чоловік.

Його погляд відволікся на щось поза межами об'єктива. Гойт вдивлявся в щось невидиме глядачам. Потім вони почули, як відсувають крісла, і голос доктора О'Доннел запитав:

— Вам зручно, Воррене?

— Так.

— Можемо починати?

— Звісно, докторе О'Доннел. — Він усміхнувся. — Я нікуди не поспішаю.

— Гарзд.

О'Доннел зручніше вмостилася на стільці і прочистила горло.

— У листах ви доволі багато розповіли про своє дитинство й родину.

— Я намагався нічого не пропустити. Мені здається, ви маєте зрозуміти, хто я.

— Так, я вдячна вам за це. Нечасто випадає нагода провести інтерв'ю з кимось, готовим говорити. І ніхто на моїй пам'яті не намагався так ретельно проаналізувати власну поведінку, як ви.

— Знаєте, — знизав плечима Гойт, — кажуть, що жити варто лише тоді, коли розумієш власне життя.

— Однак інколи самоаналіз може завести нас надто далеко. Це захисний механізм. Роздумування — це спосіб дистанціюватися від власних чистих емоцій.

Гойт помовчав, а коли заговорив, у його голосі звучав ледь помітний сарказм:

— Хочете, щоб я говорив про емоції?

- Так.
- Про якісь особливі емоції?
- Я хочу знати, що змушує чоловіків убивати. Що підштовхує їх до насилля. Я хочу знати, що відбувається у вашій голові. Що ви відчуваєте, коли вбиваєте іншу людину.
- Він трохи помовчав, обмірковуючи запитання.
- Це нелегко описати.
- Спробуйте.
- Заради науки?
- В його голосі знову бриніла насмішка.
- Так. Заради науки. Що ви відчуваєте?
- Довга пауза.
- Задоволення.
- Отже, вам добре, коли ви вбиваєте?
- Так.
- Опишіть мені це.
- Що саме вас цікавить?
- У цьому головна мета мого дослідження, Воррене. Я хочу знати, що ви відчуваєте під час убивства. Це не моя збочена цікавість. Я маю знати, чи не відчуваєте ви симптомів, які можуть указувати на неврологічні відхилення. Наприклад, головний біль. Якийсь дивний смак чи запах.
- Мені подобається запах крові. — Гойт помовчав. — О, здається, я спантеличив вас.
- Далі. Розкажіть мені про кров, будь ласка.
- Як ви знаєте, я працював із кров'ю.
- Так, знаю. Ви працювали в лабораторії.
- Люди думають, що кров — це просто червона рідина, яка циркулює по жилах. Щось на кшталт мастила. Однак насправді кров завжди особлива і складна. У кожної людини вона унікальна. І так само унікальним є кожне вбивство. Не існує одного стандартизованого опису.

- Однак усі вбивства давали вам задоволення?
- Деякі — більше порівняно з іншими.
- Розкажіть мені про вбивство, яке вам особливо запам'яталося. Яке для вас має особливе значення. Є таке?
- Про одне з них я постійно думаю, — кивнув він.
- Ви думаєте про нього більше, ніж про інші?
- Так. Мої думки зайняті ним.
- Чому?
- Бо я його не завершив. Бо я не зміг ним насолодитися. Це все одно що шкоринка, яку ви не можете зірвати з ранки.
- Доволі буденний опис.
- Невже? Часом буденна шкоринка на ранці поглинає вашу увагу. Шкіра під нею свербить. Один із видів тортур — це коли лоскітно ногам. Спочатку — ніби нічого. Але якщо так триває без упину, днями, тоді це найжорстокіша з тортур. Гадаю, у своїх листах я згадував, що трохи знаю про історію людської жорстокості. Про мистецтво завдавати болю.
- Так. Ви писали про свої... е-е-е... зацікавлення.
- Кати вже протягом багатьох століть знають, що найменший дискомфорт може стати нестерпним, якщо триває довго.
- І оця подряпинка стала для вас нестерпною?
- Вона не дає мені спати вночі. Я думаю про те, що могло бути. Про задоволення, якого я позбавлений. Протягом усього життя я ретельно доводив до кінця все розпочате. І тому ця незавершена справа мене бентежить. Я думаю про неї весь час. Ці картини постійно в мене в голові.
- опишіть їх. Що ви бачите, що відчуваєте?
- Я бачу її. Вона інша, геть не така, як усі.
- Чим вона відрізняється?
- Вона відчуває ненависть до мене.
- А інші не відчували?

— Інші були голі й налякані. Переможені. Але ця й далі бореться. Я відчуваю це, коли торкаюся її. У неї шкіра наелектризована люттю, хоча вона знає, що я її здолав.

Гойт нахилився вперед, немовби збираючись поділитися найінтимнішими думками. Він дивився вже не на доктора О'Доннел, а в об'єktiv, ніби бачив по той бік Ріццолі і спрямовував свій погляд безпосередньо на неї.

— Я відчуваю її гнів, — сказав він. — Її лють проймає мене від самого лише дотику до її шкіри. Вона — ніби розпечений добіла метал. Рідке розплавлене залізо. Чиста енергія. Я ніколи ще не почувався таким могутнім. І хочу знову відчути себе таким.

— Це збуджує вас?

— Так. Я думаю про її шию. Дуже витончену. Так, у неї гарна біла шия.

— Про що ще ви думаєте?

— Я думаю про те, щоб зірвати з неї одяг. Про те, які пружні в неї груди. І живіт. Гарний, плаский живіт...

— Отже, ваші фантазії про доктора Корделл мають сексуальний характер?

Гойт замовк і кліпнув очима, ніби його розбудили.

— Про доктора Корделл?

— Ми ж про неї говоримо, правда? Про жертву, яку вам так і не вдалося вбити, про Кетрін Корделл?

— О, так. Про неї я теж думаю. Але зараз я говорив не про неї.

— Про кого ж?

— Про іншу. — Він подивився в об'єktiv так уважно, що Ріццолі відчула на собі його пекучий погляд. — Про жінку-поліцейського.

— Ту, яка знайшла вас? Це про неї ви фантазуєте?

— Так. Її звати Джейн Ріццолі.

18

Дін підвівся і зупинив відеозапис. Екран згас. Останні слова Воррена Гойта висіли нескінченним відлунням посеред тиші. У його фантазіях з неї здирали одяг, позбавляли її гідності і зводили до комплекту оголених частин тіла. Шия, груди і живіт. «Дін теж мене такою побачив? — запитала в себе вона. — Адже тепер він почув про еротичні фантазії Гойта».

Дін обернувся до неї. Ріццолі завжди важко було інтерпретувати вираз його обличчя, але тієї миті вона безпомилково прочитала в його очах гнів.

— Ви розумієте, правда? — почав він. — Згідно з його планом, ви мали побачити цей запис. Він залишив для вас дорожку, вистелену хлібними крихтами. Поклав фото в конверт з адресою О'Доннел — щоб ви приїхали до неї і знайшли його листи й цей відеозапис. Він знав, що врешті-решт ви їх знайдете.

Вона дивилася на порожній екран.

— Він говорить зі мною.

— Саме так. Гойт використав О'Доннел як посередника. Під час цього інтерв'ю він говорить нібито з нею, але насправді звертається до вас. Розповідає вам про свої фантазії, щоб вас налякати і принизити. Послухайте, що він каже.

Дін перемотав плівку:

«Вона не дає мені спати вночі. Я думаю про те, що могло бути. Про задоволення, якого я позбавлений. Протягом усьо-

го життя я ретельно доводив до кінця все розпочате. І тому ця незавершена справа мене бентежить. Я думаю про неї весь час. Ці картини постійно в мене в голові...»

Дін зупинив запис і поглянув на Ріццолі.

— Які відчуття це у вас викликає? Як воно — знати, що ви завжди в нього в голові?

— Чорт забирай, ви знаєте, що я відчуваю.

— Він теж знає. Саме тому він хотів, щоб ви це почули.

Дін швидко перемотав плівку вперед і знову натиснув відтворення.

Гойт із моторошною зосередженістю дивився на своїх невидимих глядачів.

«Я думаю про те, щоб зірвати з неї одяг. Про те, які пружні в неї груди. І живіт. Гарний, плаский живіт...»

Дін знову зупинив запис і подивився на Ріццолі так, що вона зашарілася.

— Можете навіть не питати, як я почуваюся через ці слова.

— Беззахисною?

— Так.

— Вразливою?

— Так!

— Зґвалтованою?

Ріццолі ковтнула й відвела погляд.

— Так, — тихо сказала вона.

— Він хоче, щоб саме так ви й почувалися. Ви казали мені, що його приваблюють травмовані жінки. Ті, яких зґвалтували. І тепер, простими словами, сказаними на камеру, він змушує вас почуватися саме такою. Перетворює вас на жертву.

Її погляд спалахнув.

— Ні, — сказала вона. — Я не жертва. Хочете знати, що я насправді зараз відчуваю?

— Що?

— Я ладна порвати цього сучого сина.

Вона просто блефувала, кидаючи ці слова. Дін не очікував такої відповіді. Він уважно поглянув на неї. Чи він помітив, як відчайдушно вона намагалася не зірватися? Чи розчув фальшиву ноту в її голосі?

Ріццолі посилила наступ, не даючи йому можливості розгадати блеф.

— Ви кажете, що він знав. Ще тоді знав, що я це побачу. Що цей запис було зроблено спеціально для мене.

— А вам так не здалося?

— Усе це міг сказати будь-який ненормальний.

— Це не якийсь там ненормальний. І говорить він не про якусь там жертву, а про вас, Джейн. Він говорить про те, що хотів би з вами вчинити.

Нервові закінчення Ріццолі били на сполох. Дін знову зводив усе до її особистих проблем, спрямовуючи небезпеку безпосередньо на неї, мов гостру стрілу. Йому подобалося дивитись, як вона корчиться? Чого він прагнув? Дуже налякати її?

— Коли було зроблено цей запис, він уже мав план втечі, — сказав Дін. — Пригадайте, він сам написав О'Доннел. Знав, що вона захоче з ним говорити. Що не встоїть перед цією пропозицією. Вона була чистим аркушем, на якому записалися всі його слова. Усе, що він хотів донести до людей. Особливо до вас. А тоді він побудував логічну низку подій, які привели безпосередньо до цього моменту, коли ви дивитеся відеозапис.

— Хіба можна бути таким розумним?

— Це ж Воррен Гойт.

Ще одна стріла, випущена, щоб пробити її оборону. Акцентувати очевидне.

— Він просидів за ґратами рік і мав безліч вільного часу, щоб підживити свої фантазії, — сказав Дін. — І фантазував він лише про вас.

— Ні, йому завжди потрібна була Кетрін Корделл. Це її він хотів...

— О'Доннел він сказав інше.

— Отже, збрехав.

— Навіщо?

— Щоб діткнути мене. Спантичлити...

— Отже, ви згодні, що цей запис мав потрапити у ваші руки.

Що це повідомлення, відправлене вам.

Ріццолі подивилася на порожній екран, на якому їй усе ще вживався привид Гойта. Усі його дії були спрямовані на те, щоб розхитати її світ і позбавити душевного спокою. Саме так він чинив із Корделл, перш ніж вийти на сцену. Хотів, щоб жертви були налякані, розчавлені, виснажені — і збирав урожай лише тоді, коли плоди дозрівали під палючими променями страху. Ріццолі не мала заперечень. Вона не могла відкидати очевидне.

Дін сів і подивився на неї з іншого боку столу.

— Гадаю, ви маєте полишити це розслідування, — тихо сказав він.

— *Полишити?* — спантичено глянула на нього Ріццолі.

— Воно стає надто особистим.

— У мене зі злочинцем у будь-якому розслідуванні особисті справи.

— Але не до такої міри. Він хоче, щоб цією справою займалися ви. Тоді він зможе бавитися своїми іграшками. Пролізати до кожної шпарини вашого життя. Очолюючи це розслідування, ви залишаєтеся на видноті. До вас легко дістатися. Вас цілком поглинуло полювання. А зараз він починає облаштовувати для вас місця злочинів. Щоб спілкуватися з вами за допомогою цих вистав.

— Це для мене додаткова причина залишитися.

— Ні. Це для вас додаткова причина відійти геть. Щоб між вами і Гойтом була якась дистанція.

— Я ніколи не тікаю від своїх справ, агенте Дін, — кинула вона.

— Звісно, — сухо сказав він, трохи помовчавши. — Іншого я від вас і не очікував.

Тепер через її поведінку загострювалася конфронтація.

— Слухайте, що зі мною не так? Ви із самого початку щось мали проти мене. Ви говорили із Маркеттом у мене за спиною. Змушували людей сумніватися в мені...

— Я не ставив під сумнів вашу компетентність.

— Тоді чим я не догодила?

На її спалах злості він відповів цілком спокійним і стриманим тоном:

— Подумайте, з ким ви зіткнулися. З чоловіком, якого колись вистежили. Який звинувачує у своєму арешті вас. Він і далі думає про те, що хоче з вами вчинити. А ви протягом усього цього року намагалися забути, що він з вами уже скоїв. Він спрагло жадає другого акту. Будує фундамент, щоб затягнути вас туди, куди треба йому. Для вас тут небезпечно, Джейн.

— Ви справді переймаєтеся моєю безпекою?

— Натякаєте, що в мене інша мета?

— Звідки мені знати? Я вас і досі не розумію.

Дін підвівся і підійшов до відеомагнітофона. Дістав касету і поклав назад у конверт. Він тягнув час, намагаючись вигадати переконливу відповідь.

Потім знову сів і поглянув на неї.

— Річ у тім, що сам я теж вас не розумію.

— Мене? — розсміялася вона. — Зі мною все просто. Якою я здаюся, такою і є насправді.

— Ви хочете здаватися копом. А як щодо жінки на ім'я Джейн Ріццолі?

— Це одне й те саме.

— Ви знаєте, що ні. Ви просто нікому не дозволяєте зазирнути під ваше посвідчення.

— А що я маю показувати? Що мені бракує отієї чоловічої Y-хромосоми? Мені цілком нормально, коли бачать лише моє посвідчення.

Він нахилився до неї так близько, що майже порушив її персональний простір.

— Ідеться про вашу вразливість. Ви — мішень. А ще — про злочинця, який уже знає, як вас мучити, закручуючи гайки. Про чоловіка, здатного підійти моторошно близько, а ви навіть і не помітите.

— Наступного разу помічу.

— Справді?

Вони дивилися одне на одного, сидячи зовсім близько, наче двоє коханців. Ріццолі раптом охопило таке гостре і раптове збудження, що воно здавалося болісним і приємним водночас. Жінка відсахнулася, обличчя в неї палало, і навіть тепер, дивлячись на Діна з безпечнішої відстані, вона почувалася беззахисною. Вона погано вміла приховувати свої емоції і завжди здавалася собі страшенно недолугою, коли доходило до флірту чи тонкого лукавства гри між чоловіками і жінками. Силкувалася контролювати свій вираз обличчя, але піймала себе на тому, що дивитися на Діна не може, бо почувается так, ніби її наскрізь видно.

— Отже, ви розумієте, що наступний раз обов'язково буде, — сказав він. — І тепер ідеться не лише про Гойта. Якщо ви не перелякані до смерті, то даремно.

Ріццолі подивилася на конверт із записом, який, згідно з Гойтовим планом, вона мала подивитися. Гра лише почалася. Гойт її випереджав. Так, вона була налякана.

Вона мовчки почала збирати свої нотатки.

— Джейн?

— Я чула всі ваші слова.

— Однак вам байдуже, правда?

— Знаєте що? — поглянула на нього Ріццолі. — Мене може на вулиці збити автобус. Або я можу склеїти ласти за столом від інсульту. Однак я про такі речі не думаю. Не дозволяю таким думкам брати гору. Я вже була майже підкорилася. Кошмари мало не розчавили мене. А тепер у мене відкрилося друге дихання. А може, я вже так отупіла, що нічого не відчуваю. Отже, найкраще, що мені залишається — ступати крок за кроком і рухатися далі. Лише так можна це подолати — *якщо рухатися*. Це все, на що ми здатні.

Ріццолі відчула мало не полегшення, коли пролунав сигнал пейджера. Це дало їй привід відвести погляд від Діна. Відчуваючи на собі його очі, підійшла до стаціонарного телефону і набрала номер.

— Лабораторія волосся і трасології, Волчко, — відповіли їй.

— Ріццолі. Я отримала від вас повідомлення.

— Я з приводу зелених нейлонових волокон. Тих, які знайшли на шкірі Гейл Їгер. На шкірі Каренни Гент ми виявили такі самі.

— Отже, він використовує одну й ту саму тканину, щоб пакувати тіла. Нічого дивного.

— Так, але в мене для вас невеличкий сюрприз.

— Який?

— Я знаю, яка тканина використовувалася.

Ерин показала на мікроскоп.

— Я підготувала зразки. Погляньте.

Ріццолі сіла навпроти Діна. Вони нахилилися до двох спрямованих у різні боки насадок. В окулярах бачили одне й те саме: дві ниточки, покладені поруч для порівняння.

— Волокно, яке лежить ліворуч, зняли з тіла Гейл Їгер. А те, що праворуч, — з Каренни Гент, — прокоментувала Ерин. — Що скажете?

— З вигляду вони однакові, — сказала Ріццолі.

— Саме так. Обидва — темно-зелений нейлон компанії «Дюпон». Надзвичайно тонкі елементи волокна — номер тридцять за системою деньє. — Ерин видобула з теки два графіки й поклала на стільницю. — А ось знову аналіз ППВ. Перший — з тіла Їгер, другий — з тіла Гент. — Вона поглянула на Діна. — Аген-те, ви ж знайомі з методом порушення повного відбивання?

— Це інфрачервона мікроспектроскопія?

— Так. Ми використовуємо її, щоб розрізнити обробку поверхні і волокно як таке. Щоб дізнатись, які хімічні речовини діяли на цю тканину.

— І що ви побачили?

— Силіконовий каучук. Чому знадобилося обробляти ним тканину? Минулого тижня ми з детективом Ріццолі висували різні гіпотези. Не знали, для чого було виготовлено цю тканину. Такі волокна створюють теплоізоляцію і не пропускають світла — це ясно. І нитки мали бути настільки тонкими і щільно спленими, що не пропускали води.

— Ми думали про намет, — сказала Ріццолі.

— А що дає силікон? — запитав Дін.

— Антистатичні властивості, — відповіла Ерин. — До того ж він посилює міцність і робить тканину ще більше водонепроникною. А головне, шпаристість цієї тканини знижується майже до нуля. Інакше кажучи, крізь цю тканину не проходить навіть повітря. Як ви гадаєте, що це? — запитала Ерин, поглянувши на Ріццолі.

— Ви сказали, що вже знаєте відповідь.

— Так, я отримала невелику підказку від кримінальної лабораторії штату Коннектикут. — Ерин долучила до двох графіків

третій. — Ось що вони надіслали мені сьогодні. Це спектрограма ППВ для волокон, знайдених у сільській місцевості штату Коннектикут під час розслідування вбивства. Ці волокна зняли з рукавиць і шерстяного піджака, які належать підозрюваному. Порівняйте із волокнами Каренни Гент.

Ріццолі подивилася на один графік, потім на інший.

— Спектри однакові. Отже, це одне й те саме волокно.

— Саме так. Лише кольори відрізняються. Волокна із наших двох трупів темно-зелені. А в Коннектикуті знайшли волокна двох інших кольорів — яскраво-оранжевого і лаймово-зеленого.

— Ви жартуєте?

— Занадто яскраво, правда? Однак якщо не зважати на колір, то можна сказати, що за структурою наші волокна такі самі. Нейлон, і той самий діаметр, і силіконове покриття.

— Розкажіть, що сталося в Коннектикуті, — попросив Дін.

— Стрибок із парашутом, який закінчився смертю. У жертви не розкрився парашут. І лише коли на одязі підозрюваного знайшли ці лаймово-зелені й оранжеві волокна, слідство почало розглядати версію вбивства.

Ріццолі подивилася на спектр ППВ.

— Це парашут.

— Саме так. У Коннектикуті підозрюваний зіпсував парашут жертви напередодні стрибка. Цей спектр ППВ характерний для парашутної тканини. Вона дуже цупка і не пропускає воду. Легко пакується і добре зберігається. Саме в таку тканину ваш убивця запаковує тіла жертв.

— Парашут, — промовила Ріццолі, глянувши на неї. — Ідеальний саван.

Стіл зали для нарад був завалений паперами. На ньому лежали відкриті теки. Фотографії з місця злочинів вилискували, наче глянцеві постери. По жовтих аркушах для нотаток шкрябали ручки. Попри настання комп'ютерної ери (на столі стояли декілька ввімкнених ноутбуків), копи надають перевагу старим добрим нотаткам на папері, якщо звідусіль сиплються факти і треба щось записати. Свій ноутбук Ріццолі залишила на робочому столі — їй зручніше було записувати інформацію вручну, швидким і твердим нерозбірливим почерком. Сторінка заповнювалася плетивом слів, стрілочок і рамок, які містили важливі деталі. У цьому позірному хаосі був порядок. А ще здавалося, що в записаній ручкою інформації менший ризик зникнути. Ріццолі відкрила нову сторінку, намагаючись зосередитися на шепотливому голосі доктора Цукера, не відволікаючись на Гебріела Діна, який сидів на сусідньому стільці і теж робив нотатки, але набагато охайніше. Вона блукала поглядом по його руці. По товстих венах, які напиналися, коли він стискав ручку. По білій свіжій манжеті, що виднілася з-під рукава сірого піджака. Дін вирішив сісти поруч. Це щось означало? *«Ні, Ріццолі. Поруч із тобою був вільний стілець, от і все»*. Віддаватися таким думкам — гаяти час. Вона не почувалася зосередженою, увага розпливалася на всі боки, і навіть рядки нотаток почали тягнутися по сторінці навскіс. У залі було п'ятеро інших чоловіків, але вона думала лише про Діна. Уже знала

його запах, чистий і свіжий, і могла вирізнити його серед усього «букету» лосьйонів після гоління за цим столом. На відміну від чоловіків навколо, Ріццолі не користувалася парфумами.

Вона поглянула на щойно записані слова: *«Мутуалізм — симбіоз, який є взаємовигідним для обох організмів»*.

Це слово позначало стосунки Воррена Гойта з новим партнером. Хірург і Домінант працювали в команді. Спільне полювання і смакування зогнилою плоттю.

— Воррен Гойт завжди найефективніше працював у парі, — сказав доктор Цукер. — Це його улюблений спосіб полювання. У нього був Ендрю Капра, якого потім убили. Гойтові дуже потрібна участь іншого чоловіка, це частина ритуалу.

— Однак торік він полював сам, — зауважив Баррі Фрост. — Тоді він не мав партнера.

— Насправді можна сказати, що мав, — відповів Цукер. — Подумайте про жертв, яких він обирав тут, у Бостоні. Всі вони були жінками, які зазнали сексуального насилля — не від Гойта, а від інших чоловіків. Його приваблюють травмовані жінки. Ті, хто несе на собі тавро зґвалтування. Для нього це означає, що вони брудні, заражені. А отже, до них можна підступитися. У глибині душі Гойт боїться звичайних жінок, і цей страх перетворює його на імпотента. Він може почуватися сильним лише коли думає, що вони нижчі. Символічно знищені. Коли він полював з Капрою, ґвалтував Капра. І лише після цього Воррен Гойт застосовував скальпель. Лише тоді він міг сповна насолодитися завершальним ритуалом.

Цукер озирнув слухачів і побачив, що всі кивають. Присутнім тут копам були відомі ці подробиці. Крім Діна, усі вони брали участь у розслідуванні справи Хірурга і знали його стиль.

Доктор Цукер відкрив теку з документами.

— Переходимо до іншого нашого вбивці, Домінанта. Його ритуал є майже дзеркальним відображенням Гойтового. Однак

він не боїться жінок. І чоловіків також. Він узагалі схильний нападати на жінок, які живуть із партнерами-чоловіками. І йдеться не про додаткову перешкоду, що становить чоловік чи хлопець, який випадково опинився поруч, — ні. Здається, Домінант сам прагне, щоб чоловік був там — і готується до зустрічі з ним. Електрошокер і скотч, щоб знерухомити чоловіка. Потім цю жертву саджають так, щоб змусити дивитися на подальші події. Найпрактичнішим було б одразу вбити чоловіка, але Домінант чинить інакше. Він ловить кайф від того, що має глядачів. Від того, що інший чоловік бачить, як він оволодіває його власністю.

— А Воррен Гойт ловить кайф від споглядання, — сказала Ріццолі.

— Саме так, — кивнув Цукер. — Один убивця полюбляє діяти, а інший — споглядати. Чудовий приклад мутуалізму. Ці двоє чоловіків — природжені партнери. Їхні прагнення взаємодоповнюються. Разом вони діють ефективніше. Вони можуть краще контролювати свою здобич і об'єднувати навички. Ще коли Гойт був у в'язниці, Домінант наслідував його техніку. Він запозичив деякі елементи його «підпису».

Ріццолі звернула увагу на цю деталь раніше за всіх присутніх, але тепер про її внесок ніхто не згадав. Можливо, всі просто забули. Але сама вона пам'ятала.

— Ми знаємо, що Гойт отримав багато листів від громадськості. Навіть сидючи у в'язниці, він спромігся завербувати послідовника. Він його виховав. Можливо, навіть сам натренував.

— Асистент, — промовила Ріццолі.

— Ви підбрали цікаве слово, — сказав Цукер, поглянувши на неї. — Асистент — це людина, яка допомагає майстрові і набирається досвіду під його орудою. У нашому разі йдеться про досвід полювання.

— Але хто з них асистент? — запитав Дін.

Ці слова вивели Ріццолі з рівноваги. Протягом минулого року Воррен Гойт уособлював для неї все зло світу. З-поміж усіх монстрів-хижаків ніхто не міг до нього дорівнятися. А тепер Дін заговорив про те, чого їй уявляти не хотілося: що Хірург міг виявитися просто прислужником когось набагато страшнішого.

— Хоч би якими були їхні стосунки, разом вони працюють набагато ефективніше, аніж поодиночі. І тепер, оскільки це команда, сценарій їхніх дій може змінитися.

— Яким чином? — запитав Сліпер.

— Раніше Домінант нападав на подружжя. Чоловік — це його глядач, якому потрібно показати згвалтування. Він хоче, щоб інший бачив наругу над своєю власністю.

— А тепер у нього є партнер, — сказала Ріццолі. — Чоловік, який буде споглядати. Який хоче споглядати.

— Гойт може взяти на себе ключову роль у фантазіях Домінанта, — кивнув Цукер. — Глядач. Публіка.

— А це означає, що наступного разу він може напасти не на подружжя, — сказала вона. — Він може вибрати...

Ріццолі уврала, не бажаючи закінчувати речення.

Але Цукер чекав на її слова. На відповідь, яку мав і сам. Він сидів, схиливши голову, з моторошною уважністю споглядаючи за нею своїми світлими очима.

— Вони виберуть жінку, яка мешкає сама, — сказав Дін.

— Її легко приборкати і тримати під контролем, — кивнув Цукер. — І не треба перейматися ніякими чоловіками. Увагу можна цілком зосередити на жінці.

«Мій автомобіль. Мій будинок. Я».

Ріццолі приїхала на паркінг лікарні «Пілґрім» і заглушила двигун. Вона трохи посиділа в машині, не виходячи і не

відмикаючи дверцят, роззираючись навколо. Вона була копом і сприймала себе як воїна і мисливця. Ніколи їй не спадало на думку, що вона може стати здобиччю. Але тепер піймала себе на тому, що поводитьсь як здобич, сторожко озираючись, мов кролик, який готується полишити свою безпечну нірку. Вона завжди чинила безстрашно, а тепер опустила до того, щоб нервово позирати навколо з віконця автівки. Вона вибивала двері і була у перших рядах копів, які вривалися до будинку підозрюваного. Тепер, поглянувши на себе у дзеркало заднього виду, вона побачила сіре обличчя і безумні очі. І ледве впізнала цю людину. Не переможниця, а жертва. Ріццолі зневажала цю жінку.

Вона рвонула дверцята і вийшла. Стала, підвівши голову. Важкий пістолет, зручно вмощений у кобурі біля стегна, заспокоїв її. Нехай падлюки приходять, вона готова.

Із паркінгу піднялася на ліфті, розправивши плечі, глушачи страх гордістю. Вийшовши, побачила людей. Тепер пістолет здавався зайвим і навіть недолугим. Вона осмикнула піджак, щоб сховати кобуру, і увійшла до іншого ліфта разом із трійцею юних студентів-медиків, у яких із кишень визирали стетоскопи. Молодь хизувалася недавно вивченим професійним жаргоном, не звертаючи анінайменшої уваги на втомлену жінку, яка стояла поруч. А в неї під одягом ховався пістолет.

У відділенні інтенсивної терапії пройшла повз стіл чергового і попрямувала до палати номер п'ять. Біля скляного вікна Ріццолі зупинилася, вдивляючись усередину.

В палаті Корсака лежала якась жінка.

— Вибачте, мем, відвідувачі мають реєструватися, — сказала медсестра.

— Де він? — озирнулася на неї Ріццолі.

— Хто?

— Вінс Корсак. Він був на тому ліжку.

— Вибачте, я вийшла на чергування лише о третій...

— Ви мали зателефонувати мені!

Її схвильований голос встиг привернути увагу іншої медсестри. Вона швидко втрутилася, звертаючись до Ріццолі заспокійливим тоном людини, яка звикла говорити із убитими горем родичами.

— Містера Корсака екстубували сьогодні вранці, мем.

— Що?

— У нього в горлі була трубка, яка допомагала дихати. Сьогодні ми її вийняли. Він почувається добре, і ми перевели його до іншого відділення, поверхом нижче. Знаєте, мем, дружині містера Корсака ми зателефонували, — додала вона, захищаючись.

Ріццолі подумала про Діану Корсак з її порожніми очима. Цікаво, чи вона хоча б запам'ятала, що їй телефонували? Може, сказані їй слова просто впали, як монети в темний колодязь.

По дорозі до палати Корсака вона вже заспокоїлась і відновила контроль над собою. Тихенько зазирнувши за двері, побачила, що він не спить, а лежить і дивиться в стелю. Під простирадлами випинався великий живіт. Руки лежали по боках абсолютно непорушно, ніби він боявся поворухнути ними в плетиві дротів і трубок.

— Привіт, — тихо мовила вона.

— Привіт, — прохрипів він, поглянувши на неї.

— Можна?

Замість відповіді він поплескав рукою по ліжку, запрошуючи її увійти і лишитися.

Вона поставила біля ліжка стілець і сіла. Він знову підвів погляд. Виявилось, що він дивиться не на стелю, як вона подумала була, а на кардіомонітор у кутку палати. Там блимала кардіограма.

— Це моє серце, — сказав Корсак.

Після трубки він говорив хрипко і ледь чутно.

— Здається, з ним усе гаразд, — озвалася Ріццолі.

— Ага.

Він замовк, не відводячи погляду від монітора.

Ріццолі побачила на столику біля ліжка букет квітів, який надіслала йому. Інших квітів не було. Невже нікому більше не захотілося його порадувати? Навіть його дружині?

— Вчора я бачила Діану, — сказала вона.

Він глянув на неї і одразу ж відвів погляд, але Ріццолі встигла помітити розгубленість у його очах.

— Мабуть, вона не сказала вам.

— Вона сьогодні не заходила, — знизав плечима він.

— О, мабуть, пізніше знайде.

— Хрін її зна.

Ця відповідь заскочила Ріццолі зненацька. Можливо, він і сам здивувався — в нього почервоніло обличчя.

— Я не повинен був цього казати.

— Можете казати мені що завгодно.

Він знову поглянув на монітор і зітхнув.

— Що ж, тоді скажу. Паскудство...

— Що саме?

— Та все. От живе людина і робить усе, що має робити. Дає малій усе, чого та забажає. Ніколи не бере хабарів, жодного разу за все життя. Аж тут — бац! — і мені вже п'ятдесят чотири. І мене підставляє власний моторчик. І я валяюся в нокауті й думаю: «*Навіщо воно все було?*» Я чиню правильно, але врешті-решт у мене донька-невдаха. Коли їй потрібні гроші, вона завжди телефонує татові, хоча давно вже доросла. А ще в мене є задурманена дружина, яка запихає в себе все, що може купити в аптеці. Вона має Принца Валіума — куди мені до нього! Я для неї ніхто. Я просто даю їй дах над головою і оплачую всі ті бісові рецепти.

Корсак гірко розсміявся.

— Чому ви не розлучилися?

— А ким би я тоді став?

— Неодруженим чоловіком.

— Самотнім, ви хочете сказати.

Він промовив це слово так, наче йшлося про найбільше горе в житті. Дехто робить вибір з надією на краще. Корсак робив свій вибір, просто щоб уникнути найгіршого. Він дивився на криву кардіограми — ламану зелену лінію, що символізувала його смертність. Добрий вибір він робив чи поганий, а все закінчилося тут, у цій палаті, де страх складав товариство жалям.

«А що буде зі мною в його віці? — подумала вона. — Я теж лежатиму збита з ніг у лікарні, шкодуючи про вибір, який зробила, і сумуючи за шляхом, яким так і не пішла?» Вона подумала про свою самотню квартиру з голими стінами і порожнім ліжком. Чим її життя було краще за Корсакове?

— Я боюся, що лінія перестане рухатися, — сказав він. — Знаєте, просто залишиться пряма. Страшенно цього боюся.

— Годі дивитися туди.

— Якщо я не дивитимуся, тоді хто, блін, стежитиме за нею?

— Медсестри в себе стежать. Знаєте, у них там теж є монітори.

— А вони там справді дивляться чи байдики б'ють і говорять про ганчір'я, розпродажі і хлопців? Це ж моє бісове серце.

— У них є запобіжні системи. Найменше відхилення від норми — і почне волати їхня апаратура.

Він поглянув на неї.

— Чесно?

— Ви не довіряєте мені?

— Я не знаю.

Вони поглянули одне на одного, і Ріццолі пройняло соромом. Вона не мала права очікувати від нього довіри після

того, що сталося на кладовищі. Їй усе ще не давала спокою ця картина: Корсак лежить у темряві, самотній і покинутий, і в нього зупинилося серце. А вона — вперта і байдужа до всього, крім своєї гонитви. Ріццолі не могла дивитися йому в очі й потупила погляд, зосередившись на масивній руці, перетягнутій джгутом для крапельниці.

— Мені так шкода, — сказала вона. — Господи, як мені шкода!

— Чому?

— Бо пізно пішла вас шукати.

— Ви про що?

— А ви не пам'ятаєте?

Він похитав головою.

Вона запнулася, усвідомивши раптом, що він справді не міг цього пам'ятати. Що варто їй замовкнути зараз — і він ніколи не дізнається, як вона його зрадила. Мовчанка була найлегшим виходом, але вона знала, що не зможе жити з цим тягарем.

— Що останнє ви пам'ятаєте про ніч на кладовищі? — запитала вона.

— Останнє? Я біг. По-моєму, ми обоє бігли, правда? Ми переслідували злочинця.

— Що ще?

— Я з ніг збився.

— Чому?

— Бо не встигав за одним прудким дівчиськом, — фиркнув він.

— А потім?

— На цьому все, — знизав плечима Корсак. — Більше нічого не пам'ятаю. Поки ці медсестри не почали запихати цю клятву трубку мені у... — він урвав. — Ну, я прийшов до тями, і можете повірити: їм я теж дав це зрозуміти.

Запала тиша. Корсак лежав, випнувши нижню щелепу, вперто дивлячись на кардіомонітор. Потім він сказав з тихою огидою в голосі:

— Просрав я, мабуть, свій шанс...

— Та про що це ви! — здивувалася вона.

— Погляньте, — махнув він рукою на свій живіт, який випинався під простирадлом. Я ніби баскетбольного м'яча проковтнув. Так воно з вигляду. Або на п'ятнадцятому місяці вагітності. Навіть не можу наздогнати якесь дівчисько. Знаєте, колись я швидко бігав. У мене статура була — мов у скакової конячки. Не те що тепер. Бачили б ви мене у давні часи, Ріццолі. Ви б не впізнали мене. Але ви мені не вірите, правда? Бо ви мене бачите лише таким, яким я став. Ні до чого не придатним шматком лайна. Курю забагато, їм забагато...

«П'єш забагато», — подумки додала вона.

— ...огидний мішок сала.

Він злісно лягнув долонею по череві.

— Послухайте мене. Це я все спаскудила.

Корсак поглянув на неї, явно не розуміючи, про що йдеться.

— Там, на кладовищі, ми обоє бігли. Думали, що переслідуюмо вбивцю. Ви були позаду. Я чула, як ви важко дихаєте, намагаючись не відставати.

— Нащо мені про це нагадувати...

— А потім ви просто зникли. Вас там не було. Але я бігла далі. І виявилось, що все це ні до чого. То був не вбивця, а агент Дін, який перевіряв територію. А вбивця давно пішов собі. Ми дарма бігли, ганяючись за тінями, Корсаку.

Він мовчав, очікуючи на завершення історії.

Ріццолі змусила себе говорити далі:

— Тоді я мала піти шукати вас. Я мала помітити, що вас немає поряд. Але все так закрутилося... І я про вас просто

не подумала. Не зупинилася і не подумала, де ви... — Вона зітхнула. — Не знаю, скільки часу ви лежали там, за надгробком. Може, кілька хвилин. Але думаю — боюся — що набагато довше. Я так довго не починала вас шукати. Не згадувала про вас.

Настала тиша. Ріццолі навіть засумнівалася, чи він узагалі почув її слова, бо почав крутити трубку для крапельниці. Здавалося, він не хоче дивитися на Ріццолі й прагне натовість зосередитися на чомусь іншому.

— Корсаку?

— Га?

— Ви нічого не скажете мені?

— Забудьте. Це все, що я можу сказати.

— Я почуваюся такою паскудою.

— Чому? Бо виконували свою роботу?

— Бо я не мала покидати свого напарника.

— Хіба я ваш напарник?

— Тієї ночі — так.

— Тієї бісової ночі я був тягарем, — розсміявся він. — Двотонним ядром, прикутим до ваших ніг. Ви працювали і не мали за мною наглядати. А я лежав тут, гризучи себе за те, що облажався на роботі. Ні, справді. Все *накрилося мідним тазом*. Я думав про всі ці брехні, якими себе годував. Бачите цю утробу? — він знову лягнув себе по череві. — Вона мала зникнути. Еге ж, я у це вірив. Я мав «з понеділка» сісти на дієту і позбутися цього мішка. А насправді я просто купую дедалі ширші штани. І кажу собі, що це виробники одягу щось там мудрують із розмірами. Може, десь за два роки я носитиму клоунські штани. І навіть кілограм проносного і діуретиків не допоможе мені пройти медогляд.

— Ви справді таке робили? Приймали пігулки, щоб пройти медогляд?

— Та я не про це! Я лише хочу сказати, що з моїм серцем давно щось мало статися. І я про це знав. Але тепер, коли воно *сталось*, це дуже бісить. — Він гнівно фиркнув і знову поглянув на монітор, де серцевий ритм тепер пришвидшився. — О, моторчик розбурхало.

Вони сиділи і дивилися на кардіограму, чекаючи, доки серце почне битися повільніше. Ріццолі ніколи не звертала уваги на серцебиття у власних грудях. Тепер, вдивляючись у кардіограму Корсака, вона відчула власний пульс. Серцебиття завжди здавалося їй чимось природним, і вона тепер намагалася уявити, як воно — дослухатися до кожного удару і боятися, що наступного може не бути. Що пульсація життя в грудях раптом зупиниться.

Вона поглянула на Корсака, який лежав, не відводячи погляду від монітора, і подумала: «Він не просто злий. Він наляканий».

Раптом він сів, рука злетіла до грудей, широко розкрилися повні страху очі.

— Покличте медсестру! Медсестру!

— Що? Що таке?

— Ви хіба не чуєте сигнал? З моїм серцем щось не так...

— Це мій пейджер.

— Що?

Вона зняла пейджер з пояса і вимкнула сигнал. Потім розвернула дисплей до Корсака, щоб показати номер на визначнику.

— Бачите? Це не ваше серце.

Корсак упав на подушки.

— Господи. Заберіть звідси цю штуку. Я мало не здох від страху.

— Звідси можна зателефонувати?

Він лежав, зітхаючи з полегшенням, усе ще притискаючи руку до грудей, а все його тіло розпливалося на ліжку.

— Так-так, я не проти.

Ріццолі підняла слухавку і набрала номер.

Відповів знайомий оксамитовий голос:

— Відділ судово-медичної експертизи, доктор Айлс.

— Ріццолі.

— Ми з детективом Фростом продивляємося на комп'ютерні рентгенівські знімки зубів. Опрацьовуємо список зниклих у Новій Англії жінок, який нам надіслали з Національного інформаційно-кримінологічного центру. Аж тут мені електронною поштою надходить цей файл з поліції штату Мен.

— Про яку справу йдеться?

— Убивство і викрадення, які сталися другого червня цього року. Жертва вбивства — тридцятишестирічний Кеннет Вейт. Викрали його дружину, тридцятичотирирічну Марлу Джин. І зараз я дивлюся на рентгенівські знімки її зубів.

— Ми знайшли Рахітичну Жінку?

— Знімки збігаються. Тепер у неї є ім'я. Марла Джин Вейт. Нам зараз надішлють факсом усі подробиці.

— Чекайте, ви сказали, що це викрадення і вбивство сталося в штаті Мен?

— У місті Блю-Гілл. Фрост каже, що він там бував. Їхати годин п'ять.

— У нашого вбивці більший ареал полювання, ніж ми думали.

— Фрост хоче з вами поговорити.

Ріццолі почула в слухавці веселий голос Фроста.

— Ви колись куштували рол з омаром?

— Що?

— По дорозі можемо замовити. На Лінкольн-Біч є класне місце. Виїжджаємо завтра о восьмій — і будемо там саме на обід. Вашою машиною їдемо чи мою?

— Можемо взяти мою. — Ріццолі помовчала. — Дін, мабуть, захоче поїхати з нами, — додала, не стримавшись, вона.

Фрост відповів не одразу, а коли заговорив, ентузіазм у його голосі згас.

— Ну, якщо ви хочете взяти його з собою...

— Я йому зателефоную.

Поклавши слухавку, вона відчула на собі погляд Корсака.

— Отже, Містер ФБР уже став частиною команди, — сказав він.

Не звертаючи на нього уваги, вона набрала номер Діна.

— Коли це встигло змінитися?

— Він просто додатковий ресурс.

— Раніше ви про нього інакше думали.

— Відтоді ми мали нагоду разом попрацювати.

— Тільки не кажіть, що побачили його *світлий бік*.

Помахом руки Ріццолі наказала йому замовкнути. Виклик ішов, але Дін не відповідав. Натомість звучав механічний голос: «На даний момент абонент не може прийняти ваш дзвінок».

Вона поклала слухавку і глянула на Корсака.

— У чому проблема?

— Ви отримали нову інформацію і *не можете дочекатися* розмови зі своїм приятелем із ФРБ. Що відбувається?

— Нічого.

— Мені так не здається.

Ріццолі зашарілася. Вона дещо приховувала від Корсака, і обоє це розуміли. Навіть набираючи номер Діна, вона відчувала, як пришвидшився пульс, і прекрасно знала, що це означає. Вона почувалась як наркоман, який рветься до нової дози й не може зупинитися — і тепер телефонувала до готелю. Ставши спиною до ошелешеного Корсака, дивилася у вікно і набирала номер.

— Готель «Колонейд».

— З'єднайте мене, будь ласка, з одним із ваших жильців.

Його звати Гебріел Дін.

— Секунду.

Очікуючи, вона шукала правильних слів для розмови з ним.

Правильного тону. Виваженого. Ділового. *«Коп. Ти коп»*.

Реєстраторка за мить знову була на лінії.

— Вибачте, але містер Дін тут більше не живе.

Ріццолі спохмурніла, вчепившись у слухавку.

— Він залишив контактний номер?

— Боюся, що ні.

Ріццолі дивилася у вікно. Сідало сонце. Погляд у неї раптом затуманився.

— Коли він виселився?

— Годину тому.

20

Ріццолі згорнула теку з файлами, які надіслала поліція штату Мен, і втупила погляд у вікно. Там проносилися ліси, а часом зблискував білий сільський будинок. Від читання в машині її завжди починало нудити, а подробиці зникнення Марли Джин Вейт лише посилювали дискомфорт. З'їдене за обідом тільки погіршувало ситуацію. Фрост дуже хотів поїсти ролів з омаром у придорожній забігайлівці, але хоча тоді вони здалися смачними, зараз майонез кипів у неї в шлунку. Ріццолі дивилася на дорогу перед собою, чекаючи, коли нудота мине. Допомогала зосереджена і відповідальна манера Фроста вести машину. Він їхав без ривків, твердо тримаючи ногу на педалі газу. Ріццолі завжди подобалася його виваженість, але сама вона ще ніколи не почувалася такою розбурханою.

Коли нудота минулася, вона почала помічати красу природи за вікном. Так далеко на територію штату Мен вона ще не заїжджала. Найдальшу подорож на північ здійснила у віці десяти років, коли родина влітку поїхала на Олд-Орчед-Біч. Вона пам'ятала пішохідну доріжку на пляжі, каруселі, варену кукурудзу і блакитну солодку вату. А ще пам'ятала, як входила у воду, таку холодну, що проймала до кісток, наче лід. І все одно вона тоді не зупинялася, саме через те, що матір просила її лишатися на березі. «Джейн, вода надто холодна, — кричала Анджела. — Лишайся на гарному теплому пісочку». А тоді долучилися її брати: «Так, не лизь, бо відморозиш свої

потворні курячі лапи!» Звісно, вона полізла у воду: подолала смугу піску і ступила туди, де пінилися і підстрибували хвилі. Від цієї води їй відібрало дихання. Однак тепер, багато років по тому, вона пам'ятала не холод. Її опалювали погляди братів — а ті дивилися на неї з берега і дражнили, під'юджуючи йти далі й далі в цю крижану холоднечу. І Джейн ішла далі, вода піднімалася до стегон, пояса, плечей. Вона не зупинялася і навіть не давала собі часу зібратися з духом, просто йшла далі, бо найбільше боялася не болю, а приниження.

Олд-Орчед-Біч лишився на сотню милю позаду, і Ріццолі бачила абсолютно не такий штат Мен, який запам'ятався їй з дитинства. На цьому узбережжі не було ані пішохідних доріжок, ані каруселей. Натомість вони проїжджали повз ліси і зелені поля, серед яких де-не-де траплялися містечка, і кожне з них вінчав білий церковний шпиль.

— Ми з Еліс щоліта в липні сюди їздимо, — сказав Фрост.

— Я тут ніколи не була.

— Ніколи?

Він глянув на неї так здивовано, що це її роздратувало. «*Де ж ти взагалі буваєш?*» — читалося в цьому погляді.

— Я ніколи не бачила сенсу їздити сюди.

— У родичів Еліс є база відпочинку на острові Літл Дір. Ми там зупиняємося.

— Дивно. Я б не подумала, що Еліс любить бувати на природі.

— О, вони просто кажуть, що це база відпочинку. Насправді ж — звичайний будинок із ванними кімнатами і гарячою водою, — розсміявся Фрост. — Еліс би збожеволіла, якби довелося ходити в туалет у кущики.

— Туалет у кущах — це лише для тварин.

— Мені в лісі подобається. Я б там жив, якби мав можливість.

— І обходилися б без усіх принад великого міста?

— Я можу сказати, без чого точно легко обійшовся б, — похитав головою Фрост. — Без усілякої гнилизни, після якої починаєш думати, чого це люди такі схиблені.

— Думаєте, в лісі краще?

Він помовчав, зосередившись на дорозі. Повз вікна проносилася одноманітна мозаїка лісу.

— Ні, — врешті сказав він. — Якби було краще, ми б сюди не їхали.

Ріццолі дивилася на дерева і думала: «Убивця теж проїхав цим шляхом. Домінант шукав здобич. Мабуть, їхав цією-таки дорогою, дивився на ці самі дерева, а може, зупинився поїсти омарів у тій самій забігайлівці. Не всі хижачи мешкають у великих містах. Дехто полишає биті шляхи і подорожує містечками, де всі одне одному довіряють і не замикають дверей. Може, він приїхав сюди у відпустку і просто побачив нагоду, якої не міг пропустити? Хижачи також їздять у відпустки. Вони тікають з міста і вдихають запах моря, як і будь-хто інший. Вони — звичайні люди».

За вікном крізь завісу дерев прозирало море і гранітні скелі. Цей дикий краєвид сподобався б їй набагато більше, якби не усвідомлення, що вбивця теж це бачив.

Фрост пригальмував і витягнув уперед шию, вдивляючись у дорогу.

— Ми не пропустили поворот?

— Який поворот?

— Ми мали звернути праворуч по Кренбері-Ридж.

— Я не бачила повороту.

— Їдемо вже давно і мали б бути на місці.

— Ми вже запізнюємося.

— Знаю-знаю.

— Треба надіслати повідомлення Горману і сказати, що тупі городяни заблукали в лісі.

Ріццолі вийняла телефон і спохмурніла, побачивши, який слабкий тут сигнал.

— Гадаєте, піймає?

— Чекайте, нам страшенно пощастило, — сказав Фрост.

Вони побачили, що попереду край дороги стоїть автівка з державним реєстраційним номером штату Мен. Фрост зупинився біля неї, і Ріццолі опустила вікно, щоб поговорити з водієм. Вона ще й назватися не встигла, а він уже звернувся до них:

— Ви з бостонської поліції?

— Як ви здогадалися?

— Массачусетські номери. Так і знав, що ви заблукаєте. Я детектив Горман.

— Ріццолі і Фрост. Ми саме хотіли надіслати повідомлення, щоб ви зорієнтували нас.

— Тут, у низині, сигнал поганий. Зв'язку немає. Прошу за мною — нам он за той пагорб.

Він завів двигун.

Без Гормана вони б нізащо не знайшли Кренбері-Ридж. Це була неасфальтована дорога посеред лісу, і розпізнати її можна було лише за невеличкою вивіскою «Спеціальна траса 24» на стовпі. Машини підстрибували на вибоїнах у вузькому тунелі, прорубаному посеред лісу. Крізь його стіни нічого не було видно. Дорога кидалася то праворуч, то ліворуч. Потім крізь дерева прорвалося сонце, і вони побачили сади, які спускалися по терасах униз, і зелене поле, яке розкинулося аж до просторого будинку на вершині пагорба. Вражений краєвидом, Фрост аж пригальмував. Вони з Ріццолі уважно роздивлялися довкола.

— Хто б міг подумати! — сказав він. — Їдеш цією нікудишньою ґрунтовою дорогою і думаєш, що вона веде до якоїсь халупи або трейлера. А отакого побачити не очікуєш.

— Може, ця ґрунтова дорога для того і потрібна.

— Щоб усіяка сволота не потикалася?

— Еге ж. Але це не допомогло.

Коли вони зупинилися позаду Ґормана, він уже встиг припаркуватися на під'їзній алеї і вийти, щоб потиснути їм руки. Як і Фрост, був одягнений у костюм, але занадто широкий. Скидалося на те, що Ґорман дуже висох, відколи купив його. Жовтава обвисла шкіра обличчя також виказувала ознаки хвороби.

Він простягнув Ріццолі теку і відеокасету.

— Запис з місця вбивства, — пояснив він. — З решти документів зараз знімають копії для вас. Дещо в мене в багажнику — зможете взяти з собою, коли їхатимете назад.

— Доктор Айлс надішле вам остаточний звіт по рештках, — сказала Ріццолі.

— Причина смерті?

— Рештки зсохлися до кісток. Визначити годі.

Ґорман зітхнув і кинув погляд на будинок.

— Що ж, принаймні ми тепер знаємо, де Марла Джин, бо це мене до сказу доводило. Там усередині практично немає на що дивитися, — махнув він рукою на дім. — Усе вимили. Але оскільки ви хотіли оглянути...

— Хто живе там тепер? — запитав Фрост.

— Після вбивства — ніхто.

— Шкода, що такий гарний будинок пропадає.

— Він фігурує в розслідуванні. Навіть якщо його вдасться виставити на продаж, знайти покупця буде важко.

Вони піднялися сходишками на ґанок. Туди намело опалого листя. У кашпо, які висіли на карнизах, щулилася пожухла герань. Здавалося, тут уже багато тижнів ніхто не поливав квіти і не замітав. На цей будинок павутиною спала пуста.

— Я тут від липня не був, — сказав Ґорман, шукаючи у зв'язці потрібний ключ. — Щойно минулого тижня знову вийшов

на роботу. Все ще намагаюся надолужити згаяне. Цей гепатит мене добряче підрізав. А в мене ж був найменш паскудний тип, А. І то я мало не здох. — Він поглянув на колег. — Порада від мене: якщо будете у Мексиці, уникайте морепродуктів.

Він нарешті знайшов потрібний ключ і відімкнув двері. Ступивши за поріг, Ріццолі відчула запах свіжої фарби й мастики — цей будинок вичистили і дезінфікували. «А тоді покинули», — подумала вона, роздивляючись меблі у вітальні: під чохлами вони скидалися на силуети привидів. Світла дубова підлога сяяла, наче скло. Крізь високі — від стелі до підлоги — вікна лилося сонце. Тут, на вершині пагорба, далеко від гнітючої лісової хащі, відкривалася панорама аж до затоки Блю-Гілл. Літак у небі креслив білу лінію, а внизу човен розрізав хвилі. Ріццолі постояла біля вікна, роздивляючись той самий краєвид, який, поза сумнівом, любила Марла Джин Вейт.

— Розкажіть нам про цих людей, — попросила вона в Гормана.

— Ви читали матеріали, які я надсилав?

— Так, але я не можу уявити собі, якими вони були. Чому все склалося саме так?

— Хіба можна достеменно це знати?

Вона подивилася на нього впритул. Її вразив нездоровий відтінок білків — пообіднє сонце підкреслювало жовтизну.

— Почнімо з Кеннета. Гроші були його, правда?

— Так. І він був козел.

— У матеріалах справи я цього не читала.

— Не про все можна розповісти в матеріалах справи. Але всі в місті так думали. Знаєте, у нас тут багато трастовиків. У Блю-Гілл оселяються бостонські багатії, щоб відпочити від галасу. Більшість із них нормальні. Але часом трапляється хтось на кшталт Кенні Вейта, який грає у гру «Та чи знаєш ти,

хто я такий?». Звісно, всі тут знали, хто він такий — людина з грішми.

— Звідки гроші?

— Сімейний капітал. По-моєму, суднова промисловість. Кенні, звісно, не сам заробив ці гроші. Але витратити їх любив. У бухті в нього стояла гарненька яхта «Гінклі». А ще він полюбляв ганяти в Бостон на своїй червоній «феррарі». Поки в нього не відібрали права і машину, бо надто часто затримували п'яного за кермом. Гадаю, отаким і є портрет Кеннета Вейта-третього, — буркнув Горман. — Купа грошей, а клепки в голові бракує.

— Яка прикрість, — сказав Фрост.

— Дітей маєте?

— Ще ні, — похитав головою Фрост.

— Якщо хочете, щоб вони вирости нікчемами, лишіть їм у спадок гроші, — сказав Горман.

— А Марла Джин? — запитала Ріццолі.

Їй пригадалися рештки Рахітичної Жінки на столі для аутопсії. Викривлені кістки і запалі груди — вкарбовані в її скелет свідчення злиденного дитинства.

— Вона ж стартового капіталу не мала, правда?

— Ні, — похитав головою Горман. — Вона з шахтарського містечка у Західній Вірджинії. Сюди приїхала на літо попрацювати офіціанткою. Так і познайомилася з Кенні. Гадаю, він одружився з нею тому, що такого мудака ніхто більше не терпів би. Не надто щасливе подружжя. Особливо після аварії.

— Якої аварії?

— Кілька років тому. Кенні був за кермом п'яний, як завжди. Врізався в дерево. І жодної подряпинки. Уявляєте, як пощастило? А Марла Джин три місяці пролежала в лікарні.

— Мабуть, у тій аварії вона й зламала стегно.

— Що?

— У неї в стегні виявлено ознаки хірургічної операції — було вставлено кріплення. І зрощено два хребці.

— Я чув, що вона після того почала кульгати, — зітхнув Горман. — Який жаль! Вона була симпатична жінка.

«Потворним жінкам байдуже, шкутильгають вони чи ні», — мало не сказала Ріццолі, але припнула язика. Вона підійшла до книжкової полиці й подивилася на фотографію подружжя в купальних костюмах. Вейти стояли на пляжі, по кісточки у бірюзовій воді. Жінка була мініатюрна, майже як дитина. Темне волосся спадало на плечі. Ріццолі не могла не думати, що тепер це волосся трупа. У світловолосого чоловіка уже почав округлюватися живіт. М'язи зникали під шаром жиру. Обличчя могло б бути привабливим, але його псувала ледь помітна огида і зверхність.

— Отже, подружнє життя не склалося? — запитала Ріццолі.

— Так мені казала їхня покоївка. Після аварії Марла Джин втратила смак до подорожей. Кенні ледве вдавалося витягнути її в Бостон. А сам він щороку в січні їздив на Кариби. Її залишав тут.

— Саму?

Горман кивнув.

— Бачите, який класний чувак? Ну, тут була покоївка, яка робила для неї покупки. Прибирала. Возила її по крамницях, бо Марла Джин водити не любила. У цьому будинку самотньо, але покоївці Марла Джин здавалося набагато щасливішою, коли Кенні тут не було. — Горман помовчав. — Знаєте, коли ми знайшли Кенні, то перше, про що я подумав...

— Що це зробила Марла Джин, — договорила Ріццолі.

— Це завжди найперша гіпотеза. — Він вийняв із кишені хустинку й витер обличчя. — Вам не здається, що тут парко?

— Просто тепло.

— Мені важко в спеку. Тіло ще не в нормі. Поласував морськими гадами в Мексиці...

Вони перетнули кімнату, пройшли повз химерні обриси вкритих чохлами меблів, великий камін і акуратно складену біля його отвору купку дров. Паливо, щоб жити вогонь, — ночі у штаті Мен холодні. Горман провів їх до тієї ділянки вітальні, де починалася гола підлога і прості білі стіни. Ріццолі подивилася на свіжий шар фарби, і тоненькі волосинки в неї на потилиці стали дибки. Потупивши погляд під ноги, вона побачила, що дубова підлога тут світліша, ніж загалом — її відтерли піском і наново полакували, але крові так просто не позбудешся. Варто було дочекатися темряви і побризкати люмінолом¹ — і підлога кричатиме про те, що тут убили людину. Кров надто глибоко всоталася у тріщинки і фактуру дерева. Цілком видалити її ніколи не вдасться.

— Кенні сидів ось тут, — сказав Горман, показуючи на свіжопофарбовану стіну. — Ноги зв'язані скотчем спереду, руки — ззаду. Горло перерізали одним рухом. Мисливський ніж із зазубреним лезом.

— Інших ран на тілі не було? — запитала Ріццолі.

— Лише на горлянці. Наче страта.

— Слідів від електрошокера не виявили?

— Знаєте, він просидів тут близько двох днів, поки його знайшла покоївка, — відповів, помовчавши, Горман. — Тоді було спекотно. Його шкіра мала не надто гарний вигляд. Не згадуючи вже про запах. Тому ми цілком могли не побачити слідів від електрошокера.

— Ви оглядали підлогу під спеціальним освітленням?

¹ Люмінол — органічна сполука, яка використовується судовими експертами для виявлення слідів крові.

— Тут усе було залите кров'ю. Не думаю, що ми побачили б щось під «Краймскопом». Але ми все записали на відео. — Він роззирнувся навколо і побачив телевізор і відеомагнітофон. — Чому б нам не подивитися? На записі ви знайдете відповіді на більшість запитань.

Ріццолі підійшла до телевізора, ввімкнула його і вставила касету у відеомагнітофон. Телевізор оглушив її рекламою: «Магазин на дивані» пропонував купити ланцюжок із цирконієвим кулоном лише за 99,95. Прикраса блищала на лебединій шиї моделі.

— Бісять мене ці штуки, — сказала Ріццолі, клацаючи двома пультами. — Удома я зі своїм відеомагнітофоном не справляюся.

Вона глянула на Фроста.

— Я теж у цьому не тямлю, — сказав той.

Горман зітхнув і взяв пульт.

Модель, яка демонструвала цирконієвий кулон, зникла. На екрані з'явилася під'їзна алея до будинку Вейтів. Свистів вітер, глушачи голос оператора, який назвав себе (детектив Парді), час, дату і місце — п'ята по обіді, друге червня. Це був вітряний день. Дерева похитувалися. Детектив повернув камеру до будинку і став підійматися сходами. Зображення захиталося. Ріццолі побачила, як цвітуть герані, що встигли вже померти, занедбані. Чийсь голос покликав Парді, і зображення на кілька секунд зникло.

— Вхідні двері не були замкнені, — пояснив Горман. — Покоївка сказала, що це звична ситуація. Люди в цих краях часто залишають двері незамкненими. Вона подумала, що хтось має бути вдома, бо Марла Джин ніколи нікуди не виходила. Покоївка постукала, але ніхто не озвався.

На екрані раптом з'явилося нове зображення. Тепер камеру було спрямовано безпосередньо у вітальню крізь про-

чинені двері. Мабуть, саме це побачила покоївка, зайшовши і поринувши у сморід і жах.

— Вона щойно за поріг ступила, — сказав Ґорман. — Побачила Кенні біля стіни. І кров повсюди. Після цього вона вже нічого не роздивлялася, лише думала, як звідси зникнути. Кинулася до своєї машини і так втопила педаль газу, що в гравії лишилися борозни від шин.

Камера рухалася у глибину кімнати, переміщуючись вздовж меблів до кульмінації цього сюжету — Кеннета Вейта-третього, який у самих лише трусах сидів біля стіни. Голова впала на груди. На цій стадії розпаду тіло роздулося. Наповнений газом живіт скидався на м'яч, а обличчя напухло так, що втратило людську подобу. Однак Ріццолі зупинила свій погляд не на обличчі, а на невимовно крихкому предметі, який стояв на нозі в убитого.

— Ми не знали, що й думати про це, — озвався Ґорман. — Мені це здалося чимось символічним. Якимось приниженням жертви. Мовляв, дивіться, яке опудало: все тіло скручено, та ще й ця ідіотська чашка на коліні. Якраз отак могла б всадити свого чоловіка дружина, щоб показати, як вона його зневажає. І тоді я подумав, що це могла зробити Марла Джин, — зітхнув він.

Камера розвернулася в інший від тіла бік. Відтворюючи шлях убивці, оператор попрямував коридором до спальні. Зображення хиталося, немовби його показували крізь ілюмінатор корабля, заскоченого штормом. Від цього виникало відчуття нудоти. Камера зупинялася біля кожних дверей, щоб показати всі приміщення. Ванна кімната, гостьова спальня... Оператор пішов швидше, і в Ріццолі закалатало серце. Сама того не помітивши, вона підступила ближче до телевізора, немовби не Парді, а вона сама прямувала цим довгим коридором.

І раптом на екрані вигулькнуло зображення спальні. Вікна з важкими шторами із зеленого шовку. Нічний столик і шафа для одягу, пофарбовані в біле. Двері до вбиральні. Ліжко з балдахіном. Ковдри, мало не скинуті на підлогу.

— Їх заскочили уві сні, — сказав Горман. — У Кенні в шлунку майже не залишилося їжі. На момент смерті він не їв щонайменше вісім годин.

Ріццолі ще ближче підступила до телевізора, впиваючи зображення поглядом. Парді знову розвернувся в коридор.

— Перемотайте, — сказала вона Горману.

— Навіщо?

— Просто відмотайте назад. На той момент, коли ми щойно зайшли до спальні.

— Крутіть самі, — відповів Горман, простягаючи їй пульт.

Вона клацнула на перемотку і кадри закрутилися у зворотному напрямку. Парді знову опинився в коридорі на шляху до спальні подружжя. Об'єktiv іще раз метнувся праворуч, а тоді повільно проминув нічний столик, шафу для одягу і двері до вбиральні, перш ніж зупинитися на ліжку. Тепер Фрост стояв біля Ріццолі, вишукуючи те саме, що й вона.

Ріццолі натиснула паузу і сказала:

— Її там немає.

— Чого саме?

— Нічної сорочки. Ви не знаходили в спальні складеної нічної сорочки? — запитала вона в Гормана.

— Ні. А мав би знайти?

— Це авторський підпис Домінанта. Він залишає на місці злочину жіночі сорочки. Кладе їх у спальні на видноті як символ свого контролю.

— Якщо тут працював він, то цього разу він так не вчинив.

— Усе решта збігається з його стилем. Чашка на коліні. Скотч. Поза вбитого чоловіка.

— Тут усе в такому вигляді, як ми побачили, коли увійшли.

— Ви впевнені, що перед відеозаписом ніхто нічого не торкався?

Запитання було нетактовне, і Ґорман напружився.

— Знаєте, завжди існує ймовірність, що перший поліцейський, який прибуде на місце злочину, вирішить зробити перестановку — щоб іншим було потім цікавіше.

Вічний дипломат Фрост мав втрутитися, щоб притамувати роздратування, яке Ріццолі у своєму запалі так часто збурювала в людях.

— Не схоже, щоб цей убивця мав чіткий послідовний план, — м'яко промовив він. — Може, того разу він трохи його модифікував.

— Якщо це той самий убивця, — зауважив Ґорман.

Ріццолі відвернулася від телевізора і поглянула на стіну, біля якої Кенні стік кров'ю, а потім сидів, розпухаючи від спеки. Вона подумала про Їґерів і Гентів, про клейку стрічку і заскочених уві сні жертв, про плетиво деталей, що проросли з однієї справи до іншої, об'єднуючи їх.

«Однак тут, у цьому будинку, Домінант пропустив один крок. Він не залишив у спальні сорочки. Бо вони з Гойтом ще не працювали разом».

Ріццолі пригадала, як того дня в будинку Їґерів її погляд прикипів до сорочки Ґейл. Вона й досі пам'ятала моторшне відчуття впізнавання, яке пройняло холодом аж до кісток.

«Союз Хірурга і Домінанта постав лише під час убивства Їґерів. Того дня вони втягнули мене до своєї гри, залишивши сорочку. Навіть із в'язниці Гойт спромігся надіслати мені свою візитівку».

Ріццолі поглянула на Ґормана, який встиг умотитися в одному із застелених полотном крісел. Він знову витирав піт

з обличчя. Ця зустріч уже виснажила його, він буквально розсипався.

— Були якісь підозрювані? — запитала вона.

— Ми не мали кого притиснути до стінки. А опитали чотириста або п'ятсот осіб.

— А ви не знаєте, Вейти могли бути знайомі із Їгерами чи Гентами?

— Ці імена під час розслідування не траплялися. Слухайте, вам протягом одного-двох днів надійдуть копії всіх наших матеріалів. Зможете наново перевірити все, що ми маємо. — Ґорман знову прибрав хусточку до кишені. — І до ФБР звернутися. Раптом вони щось нове скажуть.

— ФБР? — перепитала Ріццолі.

— Ми ще з самого початку склали звіт ПЗНЗ. Приїхав їхній агент з відділу аналізу поведінки. Декілька тижнів наглядав за нашим розслідуванням. Потім повернувся до Вашингтона. Відтоді я не мав від нього жодної звістки.

Ріццолі з Фростом обмінялися поглядами. В його очах вона побачила таке саме ошелешення, яке відчувала сама.

Ґорман повільно підвівся з крісла й узяв ключі, недвозначно натякаючи, що час прощатися. І лише коли він уже підійшов до дверей, Ріццолі спромоглася вимовити очевидне запитання — хоча й не хотіла чути відповіді.

— Агент ФБР, який тут був... — заговорила вона. — Ви пам'ятаєте, як його звали?

Ґорман зупинився на порозі. На тлі дверного отвору було видно, як на його схудлому тілі обвис костюм.

— Так. Його звали Гебріел Дін.

21

Ріццолі сиділа за кермом аж до вечора, зосередивши погляд на темній дорозі, а розум — на Гебріелі Діні. Фрост задрімав на пасажирському місці поруч, і вона залишилася наодинці з думками і люттям. Міркувала про те, що ще Дін міг приховати від неї. Яку ще інформацію він тримав у секреті, спостерігаючи за її відчайдушним пошуком відповідей? Він із самого початку був на кілька кроків попереду. Першим знайшов убитого охоронця на кладовищі. Першим побачив тіло Каренни Гент на надгробку. Першим запропонував перевірити під мікроскопом свіжий мазок під час розтину Гейл Їгер. Уже тоді, раніше за них усіх, він знав, що там буде виявлено живі сперматозоїди. *«Бо він раніше вже стикався з Домінантом».*

Однак він не очікував, що Домінант знайде собі партнера. *«І того вечора Дін опинився у моїй квартирі. Тоді він уперше зацікавився мною. Бо я мала дещо потрібне йому. Він хотів доступу до свідомості Воррена Гойта».*

Фрост поруч голосно захропів. Ріццолі глянула на нього і побачила, що в нього відвисла щелепа. Сама невинність. Протягом усього часу, поки вони працювали разом, Ріццолі ніколи не бачила у Баррі Фрості нічого підозрілого. Однак хитрощі Діна стали для неї таким потрясінням, що зараз, споглядаючи Фроста, вона думала про те, що може приховувати від неї він. Вона б не здивувалась, якби навіть у нього виявилися темні секрети...

Коли Ріццолі нарешті увійшла до своєї квартири, була вже майже дев'ята вечора. Як завжди, вона ретельно замкнула двері, однак цього разу, застібаючи ланцюжок і перевіряючи замки, відчувала не страх, а лютю. Різко клацнувши останнім замком, вона одразу пішла до спальні, полишивши свій звичний ритуал перевірки кожної кімнати й шафи. Дінова зрада на деякий час відіграла всі думки про Воррена Гойта. Вона зняла кобуру, поклала пістолет у шухляду нічного столика і захряснула її. Потім розвернулася і поглянула на себе в дзеркало. Побачене викликало в неї огиду. На голові — скуйовджена шапка сплутаного волосся, як у Горгони Медузи. Прибитий погляд. Обличчя жінки, яка під впливом чоловічих чарів заплющила очі на очевидне.

Раптом задзвонив телефон, і вона здригнулася. Глянула на визначник: «Вашингтон, округ Колумбія».

Виклик встиг пролунати двічі, а тоді й тричі, поки вона приводила до ладу свої емоції.

— Ріццолі, — спокійно сказала, піднявши нарешті слухавку.

— Я так розумію, що ви намагалися зв'язатися зі мною, — сказав Дін.

Вона заплющила очі.

— Ви у Вашингтоні.

Хоча Ріццолі намагалася говорити спокійно, але ці слова прозвучали як звинувачення.

— Мене викликали вчора ввечері. Шкода, що ми не мали можливості поговорити до мого відльоту.

— І що ви мені сказали б? Може, правду? Просто щоб урізноманітні спілкування.

— Ви маєте зрозуміти, що справа дуже делікатна.

— І тому ви не розповіли мені про Марлу Джин Вейт?

— Вона не мала безпосереднього стосунку до вашого розслідування.

— Та хто ви, в біса, такий, щоб це вирішувати? О, дайте пригадаю! Ви чортів покидьок із ФБР.

— Джейн, — м'яко мовив Дін, — я хочу, щоб ви прилетіли у Вашингтон.

Вона замовкла, вражена несподіваним поворотом.

— Навіщо?

— Бо це не телефонна розмова.

— Хочете, щоб я стрибнула у літак, навіть не знаючи, навіть якщо летітиму?

— Я б не просив вас, якби не вважав це за потрібне. Ми вже все владнали з лейтенантом Маркеттом через комісаріат. Із вами зв'яжуться, щоб організувати поїздку.

— Чекайте, я не розумію...

— Зрозумієте. Коли будете у Вашингтоні.

Запала мертва тиша.

Ріццолі повільно поклала слухавку. Вона стояла, не відводячи очей від телефону, не в змозі повірити щойно почутому. Коли він знову задзвонив, Ріццолі одразу взяла слухавку.

— Детектив Джейн Ріццолі? — запитав жіночий голос.

— Так.

— Я телефоную щодо вашого завтрашнього польоту у Вашингтон. Я могла б замовити вам квиток на US Airways, рейс шість-п'ять-два-один. Виліт із Бостона опівдні, прибуття у Вашингтон о першій тридцять шість по обіді. Це вам підходить?

— Секунду. — Ріццолі схопила ручку і занотувала ці дані. — Так, це буде зручно.

— Повернення до Бостона у четвер. Виліт із Вашингтона рейсом шість-чотири-нуль-шість о дев'ятій тридцять ранку, прибуття до Бостона о десятій п'ятдесят три.

— Я ночую у Вашингтоні?

— Про це попросив агент Дін. Ми забронювали вам номер у готелі «Вотергейт». Чи, можливо, ви б хотіли зупинитися в іншому готелі?

— Ні. Е-е-е... Нехай буде «Вотергейт».

— Завтра о десятій лімузин відвезе вас до аеропорту. У Вашингтоні вас також зустріне лімузин. Назвіть, будь ласка, ваш номер факсу.

За кілька секунд факс Ріццолі ожив, а вона сіла на ліжко, втупившись у рівненські рядки програми на наступні два дні. Її збентежила швидкість, з якою розгорталися всі ці події. Зараз вона понад усе хотіла б поговорити з Томасом Муром. Запитати в нього поради. Уже взяла була телефон, але потім повільно опустила його. Дінове попередження дуже налякало її. Вона вже не вірила, що телефонна лінія безпечна. Їй раптом спало на думку, що вона не виконала свій ритуал вечірньої перевірки квартири. Нею оволоділо бажання переконатися, що у фортеці безпечно. Діставши пістолет із шухляди, вона, як і щовечора протягом цього року, обійшла в пошуках чудовиськ свою квартиру.

«Дорога докторе О'Доннел!

У минулому листі ви запитували, коли я усвідомив, що відрізняюся від інших. Щиро кажучи, я не впевнений, що справді від них відрізняюся. Мені здається, що я просто чесніший і свідоміший. Що в мене кращий контакт із тими примітивними потягами, які манять нас усіх. Я впевнений, що ви також чуєте ці тихі поклики. Що заборонені картини спалахують у вашій свідомості, мов блискавки, освітлюючи — на одну єдину мить — кривавий ландшафт вашого несвідомого.

Наприклад, ви гуляєте в лісі і бачите незвичного яскравого птаха. Ваш безпосередній імпульс — перш ніж його розчавить

важкий черевик моральності — полягає у прагненні вполювати цю пташину. Вбити її.

Це інстинкт, закладений у ДНК. Ми всі — мисливці, які протягом мільярдів років гартувалися у кривавому горні природи. У цьому я такий самий, як ви чи будь-хто інший. Мене трохи смішать усі ці психологи і психіатри, які протягом останнього року вирушають в експедиції просторами моєї психіки. Вони намагаються мене зрозуміти, порпаються в моєму дитинстві, немовби десь у минулому був момент чи випадок, який зробив мене таким, який я тепер. Боюся, що розчарував їх усіх, адже такого визначального моменту не було. Натомість я сам узявся їх розпитувати, чому вони вважають, ніби відрізняються від мене? Я запитую, чи не бачили вони картин, яких соромилися чи боялися, яких не могли забути.

Смішно дивитись, як вони це заперечують. Вони брешуть мені і можуть брехати собі, але я зауважую непевність в їхніх очах. Люблю підштовхувати їх до краю і змушувати глянути вниз, у темну безодню їхніх фантазій.

Єдина різниця між ними і мною полягає в тому, що я своєї безодні не боюся і не соромлюся.

Однак мене вважають ненормальним. Це мене потрібно вивчати. І от я кажу їм усе те, що вони таємно прагнуть почути. Те, що достеменно їх потішить. Протягом години, поки вони говорять зі мною, я задовольняю їхню цікавість, адже саме вона є справжньою причиною їхнього візиту. Ніхто не ділитиметься своїми фантазіями так, як я. Ніхто не візьме їх на прогулянку такими забороненими місцями. І в той самий час, коли вони намагаються скласти мій психологічний профіль, я складаю їхні, оцінюючи їхню спраглисть до крові. Я говорю і дивлюся на їхні обличчя. Читаю ознаки збудження. Розширені зіниці. Витягнуті вперед шиї. Червоні щоки. Затамоване дихання.

Я розповідаю про свою поїздку до Сан-Джиміньяно, міста, яке здіймається над пагорбами Тоскани. Походжаючи між сувенірними крамницями і літніми терасами кафе, я натрапив на музей, присвячений винятково темі тортур. Як ви знаєте, це якраз моя сфера зацікавлень. В середині скупе освітлення має відтворювати напівтемряву середньовічних кам'яних мішків. А ще воно кидає тінь на обличчя туристів, і вони можуть не соромитися палкої цікавості, з якою поглядають на експонати.

Один із них особливо популярний. Йдеться про венеціанський пристрій початку XVII століття. Він призначений для покарання жінок, визнаних винними у сексуальному контакті з Сатаною. Це виготовлений із заліза механізм у формі груші. Його вводять у вагіну безталанної засудженої. З кожним поворотом гвинта груша розширюється, поки не розірве лоно. Наслідком є смерть. Вагінальна груша — це лише один із цілої низки стародавніх інструментів, призначених, щоб калічити груди й піхви в ім'я святої церкви, яка боролася із сексуальною силою жінок. Я цілком буденно розповідаю про ці деталі своїм лікарям. Більшість із них ніколи не відвідувала таких музеїв. Поза сумнівом, їм було б соромно зізнатися в бажанні побачити щось таке. Однак навіть розповідаючи їм про чотиристоронні пили для грудей і пояси вірності, я спостерігаю за їхніми поглядами. Під позірною відразою і жахом я хочу побачити захоплення. Збудження. Так, усі вони прагнуть деталей».

Літак сів. Ріццолі прибрала лист Воррена Гойта і визирнула у вікно. Сіре небо висіло низько і обіцяло дощ. На обличчях аеродромного персоналу блищав піт. Вона подумала, що надворі парко, мов у лазні. Але зараз її потішило б тепло, адже від слів Гойта вона промерзла до кісток.

У лімузині по дорозі в готель вона крізь затемнені вікна дивилася на місто, яке досі відвідувала лише двічі. Удруге — під час міжінституційної конференції в будівлі імені Гувера — штабі ФБР. Того разу вона прилетіла увечері. Їй запам'яталося, в якому вона була захваті від підсвічених прожекторами обелісків. І тиждень безпробудних пиятик, коли Ріццолі намагалася дорівнятися до чоловіків за кількістю випитих келехів пива і розказаних солоних жартів. Гормони, сп'яніння і незнайоме місто — усе це звелося до бездумного сексу з одним із учасників конференції, копом з міста Провіденс (звісно, одруженим). Ось таким запам'ятався їй Вашингтон — жалі й заплямовані простирадла. Це місто навчило її, що вона іноді не може встояти перед сумними і банальними сценаріями. Що нехай вона і вважає себе рівною будь-кому з чоловіків, але наступного ранку зле саме їй.

У черзі на реєстрацію в готелі «Вотергейт» вона дивилася на стильну білявку, яка стояла перед нею. Ідеальна зачіска і червоні туфлі на запаморочливо високому підборі. Ця жінка справді пасувала до цього готелю. Ріццолі болісно усвідомила, які на ній подряпані й незграбні сині туфлі. Низький підбор. Взуття для дівчини-копа, щоб ходити — і ходити багато. «Немає чого соромитися, — подумала вона. — Це я, і я саме така. Дівчина з Рів'єр, якій платять за полювання на монстрів».

— Чим можу допомогти, мем? — звернувся до неї адміністратор.

Ріццолі підсунула свою валізу ближче.

— На моє прізвище має бути зарезервований номер. Ріццолі.

— Так, ваше ім'я є у списку. А також для вас повідомлення від містера Діна. Зустріч призначено на третю тридцять.

— Зустріч?

Він поглянув на неї з-за свого комп'ютера.

— Ви не в курсі?

— Гадаю, що в курсі. Адреса є?

— Ні, мем. Але о третій за вами заїдуть.

Він дав їй пластикову картку-ключ від номера й усміхнувся.

— Схоже, для вас про все подбали.

* * *

Чорні хмари вкривали небо. Наближалася гроза, і волосинки на руках Ріццолі настовбурчилися. Вона стояла біля входу, обливаючись потом у важкому від близького дощу повітрі, й чекала на лімузин. Однак біля неї, проїхавши під навісом, зупинилося темно-синє «вольво».

Ріццолі зазирнула у вікно з боку пасажира і побачила за кермом Гебріела Діна.

Клацнули дверцята, і вона прослизнула всередину й сіла поруч. Не очікувала, що зустрінеється з ним так скоро, і почувалася заскоченою зненацька й роздратованою тим, який він спокійний і зібраний, тоді як вона ще розбурхана перельотом.

— Вітаю у Вашингтоні, Джейн, — сказав він. — Як долетіли?

— Непогано. Я можу й звикнути їздити на лімузинах.

— А номер?

— Набагато кращий за ті, що в мене зазвичай бувають.

Він знову зосередився на дорозі, а по губах пробігла тінь усмішки.

— Отже, це не була суцільна мука?

— Хіба я таке казала?

— Однак вигляд у вас не надто втішений.

— Я б утішилась, якби дізналася, навіщо прилетіла.

— Я все поясню на місці.

Читаючи назви вулиць, Ріццолі усвідомила, що вони їдуть на північний захід, у напрямку, протилежному до штаб-квартири ФБР.

— Хіба нам не в будинок Гувера?

— Ні, у Джорджтаун. Він хоче, щоб зустріч відбулася в нього вдома.

— Хто?

— Сенатор Конвей. — Дін поглянув на неї. — Ви ж зброю не брали?

— Пістолет ще лежить у валізі, спакований.

— Добре. Сенатор Конвей не пускає до себе нікого з вогнепальною зброєю.

— Міркування безпеки?

— Душевний спокій. Він служив у В'єтнамі. Бачив достатньо зброї, більше не хоче.

На вітровому склі застукотіли перші краплини дощу.

— Хотіла б я те саме сказати про себе, — зітхнула Ріццолі.

Кабінет сенатора Конвея було обставлено меблями з темного дерева і шкіри. «Чоловічий кабінет і чоловіча колекція», — подумала Ріццолі, зауваживши на стінах катани. Власник цієї колекції, чоловік зі сріблястим волоссям, привітав їх теплим потиском руки і ввічливими словами, однак його вугільно-чорні очі проймали наскрізь, і вона відчула, що її оцінюють. Цю перевірку вона витерпіла лише тому, що зрозуміла: якщо йому не сподобається побачене, то далі нічого не буде. Він побачив жінку, яка сміливо дивилася на нього у відповідь. Жінку, яка не дбала про політичні тонкощі, а пристрасно шукала правди.

— Сідайте, будь ласка, детективе, — запросив він. — Ви щойно з Бостона і, мабуть, хотіли б трохи розслабитися й акліматизуватися.

Секретарка принесла тацю з кавою і порцеляновими чашками. Ріццолі стримувала своє нетерпіння, поки та розливала каву, додаючи вершки і цукор. Нарешті секретарка вийшла і зачинила за собою двері.

Конвей поставив чашку, з якої так і не пив. Насправді кави йому не хотілося, і тепер, коли вони покінчили з церемоніями, він перейшов до суті.

— Дякую вам, що приїхали, — сказав він Ріццолі.

— Навряд чи я мала вибір.

У відповідь на її прямоту він посміхнувся. Конвей дотримувався всіх соціальних ритуалів, обмінюючись із людьми потисками рук і виявляючи гостинність. Однак Ріццолі підозрювала, що сенатор — подібно до більшості корінних мешканців Нової Англії — цінував відвертість так само, як вона.

— Отже, до справи? — запитав він.

Вона теж поставила чашку на столик.

— Саме цього я б хотіла.

Дін підвівся і пройшов до письмового столу, приніс звідти велику пухку теку, вийняв фотографію і поклав перед Ріццолі на журнальний столик.

— 25 червня 1999 року, — сказав він.

Вона подивилася на бородатого чоловіка, який сидів, прихилившись до вибіленої стіни, забризканої кров'ю, і витягнувши перед собою босі ноги. Він був одягнений у темні штани і білу пошматовану сорочку. На коліні стояли чашка і блюдечко.

Ріццолі ще розмірковувала, поспіхом намагаючись осмислити побачене, а Дін уже поклав на стіл інше фото.

— 15 липня 1999 року.

Жертвою знову виявився чоловік, але цього разу чисто виголений. Він теж помер, сидячи спиною до залитої кров'ю стіни.

Дін показав іще одну фотографію — третього чоловіка. Але цього разу тіло виявилось роздутим. Череву розпирало від газів.

— 12 вересня цього ж року, — сказав він.

Ріццолі була ошелешена цією галереєю мерців, акуратно розкладених на поверхні столика з вишневого дерева. Ці свідчення про звірства здавалися разюче невідповідними до делікатного дзенькоту чашок і ложок. Дін і Конвей мовчки чекали. Вона передивилася фото по черзі, примушуючи себе розпізнати унікальні для кожного випадку деталі. Однак усі вони були варіаціями однієї теми, яку вона вже бачила в будинках Їгерів і Гентів. Мовчазний свідок. Подоланий і присилуваний дивитися на невимовне.

— А жінки? — запитала вона. — Мали бути тіла жінок.

Дін кивнув.

— Лише в одному випадку вдалося точно встановити особу. Це була дружина чоловіка номер три. Її знайшли напівзакопаною в лісі приблизно за тиждень після того, як було зроблено це фото.

— Як її убили?

— Задушили.

— Посмертне сексуальне насильство?

— На останках знайшли свіжу сперму.

Ріццолі глибоко вдихнула, а потім тихо запитала:

— А інші дві жінки?

— Зважаючи на те, що процес розпаду встиг зайти далеко, точно встановити їхні особи не вдалося.

— Однак тіла було знайдено?

— Так.

— Чому ж ви не змогли ідентифікувати їх?

— Бо в нас там було більше, ніж два тіла. Набагато більше.

Ріццолі підвела погляд і піймала себе на тому, що дивиться просто у вічі агентів Діну. Мабуть, він спостерігав за нею

протягом усього цього часу, очікуючи на її здивовану реакцію. У відповідь на мовчазне запитання він передав їй три досьє.

Вона відкрила перше і знайшла протокол розтину одного з убитих. За звичкою перескочила на останню сторінку і прочитала висновок:

«Причина смерті — великий крововилив унаслідок однієї різаної рани, яка цілком розітнула ліву сонну артерію і ліву яремну вену».

«Домінант, — подумала вона. — Його робота».

Ріццолі прибирала аркуші на місце, і раптом звернула увагу на першу сторінку протоколу. І спинилася на деталі, яку не помітила була у своєму бажанні якомога швидше прочитати висновок.

Вона побачила ці слова у другому абзаці:

«Аутопсію проведено 16 липня 1999 року о 22.15 у пересувному пункті медичної допомоги, розташованому у Дзяковіці, Косово».

Ріццолі взяла два інші досьє і одразу ж знайшла місця проведення аутопсії: *«Печ, Косово», «Дзяковіця, Косово».*

— Розтини проводилися в польових умовах, — повідомив Дін. — Інколи з мінімумом обладнання. Намети й ліхтарі, відсутність водопровідної води. І було стільки тіл, що ми не давали собі з ними ради.

— Розслідування воєнних злочинів, — промовила Ріццолі.

— Я був у першій команді ФБР, яка прибула у червні 1999 року, — підтвердив він. — Ми приїхали за запитом Міжнародного трибуналу з питань колишньої Югославії. На це перше завдання відправили шістьдесят п'ять осіб. Наша робота полягала в тому, щоб знайти і зберегти свідчення про один із наймасштабніших злочинів в історії. Ми проводили балістичну експертизу на місцях масових розстрілів. Ексгумували тіла

понад сотні албанських жертв і, мабуть, пропустили ще декілька сотень, яких не змогли знайти. І протягом усього цього часу вбивства *не припинялися*.

— Убивства з метою помсти, — сказав Конвей. — Цілком очікувані з огляду на обставини цієї війни. Або взагалі будь-якої війни. Ми з агентом Діном обоє колись служили в морській піхоті. Я — у В'єтнамі, а агент Дін брав участь у «Бурі в пустелі». Ми бачили речі, яких досі не маємо сил обговорювати. Речі, які змушували нас замислитися, чому ми, люди, вважаємо себе кращими за тварин. Під час війни серби нищили албанців, а після війни — Армія визволення Косова убивала мирних сербів. В обох сторін руки по лікоть у крові.

— Спочатку ми подумали, що й ці вбивства такі самі, — промовив Дін, показуючи на фото на журнальному столику. — Повоєнна помста. Наша місія полягала не в боротьбі з беззаконням. Трибунал запросив нас лише опрацювати докази воєнних злочинів. А такі вбивства до нашої сфери не входили.

— Однак ви все одно їх розслідували, — зазначила Ріццолі й поглянула на реквізити ФБР на протоколі аутопсії. — Чому?

— Бо я тоді зрозумів, про що йдеться, — сказав Дін. — Ці вбивства скоювалися не на етнічному ґрунті. Двоє чоловіків були албанці, один серб. Однак було дещо спільне. Усі ці чоловіки мали молодих дружин. Вродливих жінок. І їх викрали. На момент третього вбивства я знав почерк убивці. Знав, з чим ми маємо справу. Однак ці справи підпадали під місцеву юрисдикцію, а Трибунал, який нас туди направив, не міг у це втручатися.

— І що було зроблено? — запитала Ріццолі.

— Коротко? Нічого. Жодних арештів, адже не було підозрюваних.

— Звісно, велося слідство, — докинув Конвей, — але уявіть ситуацію, детективе. Тисячі загиблих на війні людей. Понад

сто п'ятдесят масових поховань. Іноземні миротворці, які намагаються тримати ситуацію під контролем. Озброєні бандити, які блукають по розбитих бомбами селищах, шукаючи свіжої крові. І цивільні, в яких не згасає давня ненависть. Справжній Дикий Захід з перестрілками, які спалахували через наркотики, сімейну ворожнечу або особисту помсту. І майже завжди відповідальність покладали на міжетнічні стосунки. Як можна було відрізнити одне вбивство від іншого, якщо їх було так багато?

— Для серійного убивці — просто рай на землі, — підсумував Дін.

22

Ріццолі поглянула на Діна. Її не здивувала інформація про його воєнну службу — це вона вже й так встигла збагнути з його витримки і впевненості. Він явно бував у місцях бойових дій і знав сценарій, який завжди розігрують переможці на війні: приниження ворога, захоплення трофеїв...

— Наш убивця був у Косово, — сказала вона.

— Якраз таке місце, де в нього справи йшли просто прекрасно, — сказав Конвей. — Де насильницька смерть нікого не дивує. Убивця може прийти в таке місце, зробити що завгодно й піти собі — і ніхто навіть не помітить його. Немає способу дізнатися, скільки таких убивств могли здатися наслідком війни.

— Отже, можна припустити, що це іммігрант, — сказала Ріццолі. — Біженець, який недавно виїхав із Косово.

— Така версія існує, — сказав Дін.

— Версія, про яку ви знали від самого початку.

— Так, — без вагань відповів він.

— Ви приховували надзвичайно важливу інформацію і спостерігали за тим, як тупі копи натикаються на стіни, бігаючи із зав'язаними очима.

— Я дозволив вам дійти власних висновків.

— Так, але без повної картини. Це допомогло б нам, — сказала вона, показавши на фото.

Дін і Конвей презирнулися і Конвей сказав:

— Боюся, це навіть не все, чого ви не знали.

— Не все?

Дін видобув із великої теки ще одне фото з місця злочину. Ріццолі думала, що готова до чого завгодно, але четверта фотографія пройняла її до кісток. Вона побачила молодого білявого чоловіка з ріденькою борідкою. Він був радше сухорлявим, аніж м'язистим. На кістлявому тілі виднілися ребра, плечі виступали вперед, наче білі шарніри. Ріццолі явно бачила вираз обличчя юнака: м'язи застигли маскою жаху.

— Цю жертву знайшли 29 жовтня минулого року, — пояснив Дін. — Тіла дружини виявити не вдалося.

Ріццолі ковтнула і відвела погляд від обличчя жертви.

— Знову Косово?

— Ні. Фейєтвіль, Північна Каліфорнія.

Ошелешена Ріццолі поглянула на нього. Витримала його погляд. Щоки їй заливав рум'янець гніву.

— Скільки ще було вбивств, про які ви не сказали мені? Скільки ще цих клятих випадків?

— Це все, що нам відомо.

— Тобто могли бути й інші?

— Могли. Але в нас немає повного доступу до інформації. Ріццолі кинула на нього недовірливий погляд.

— Це у ФБР немає повного доступу до інформації?

— Агент Дін хоче сказати, що могли бути випадки поза межами нашої юрисдикції, — втрутився Конвей. — Ідеться про країни, в яких не здійснюється повний облік злочинів. Пам'ятайте, ми говоримо про зони збройних конфліктів і політичної нестабільності. Саме такі місця мали б приваблювати нашого вбивцю. Там він почувається зручно, як удома.

«Убивця, який вільно долає океани. Чий ареал полювання не обмежений кордонами держав». Вона швидко пригадала все, що знала про Домінанта. Те, як швидко він нав'язує жертвам свою волю. Як прагне контакту з мертвою плоттю. Його універсальний ніж. І волокна з парашутної тканини — темно-зелені. Обмірковуючи останні слова Конвея, вона відчувала на собі погляди обох чоловіків. Вони випробовували її і хотіли дізнатися, чи вона виправдає їхні сподівання.

Ріццолі поглянула на останню з фотографій.

— Ви сказали, що того разу він здійснив напад у Фейєтвілі.

— Так, — відповів Дін.

— У тих краях є військова база, якщо не помиляюся?

— Форт Бреґґ. Приблизно за десять миль на північний захід від Фейєтвіля.

— Скільки людей там розквартировано?

— Приблизно сорок одну тисячу осіб, які перебувають на регулярній службі. Там Вісімнадцятий повітряно-десантний корпус, Вісімдесят друга повітряно-десантна дивізія і Командування спецоперацій сухопутних військ.

Дін одразу ж відповів їй — отже, цю інформацію він вважав актуальною. Він уже встиг сам знайти її і тримав усі дані в голові.

— І тому ви залишили мене із зав'язаними очима? Бо ми маємо справу з людиною, яка пройшла воєнну підготовку. Яка вбиває за гроші.

— Ми самі діяли із зав'язаними очима. — Дін нахилився вперед, так близько до неї, що Ріццолі тепер не бачила Конвея і кабінет, а лише його обличчя. — Коли я прочитав звіт для ПЗНЗ, складений поліцією Фейєтвіля, то подумав, що тут повторюється Косово. Місце вбивства мало знайомий типовий вигляд. Убивця все одно що автограф на ньому

поставив — ясно було, що це він. Поза вбитого чоловіка. Тип леза, який використовувався для *coup de grâse*. Посуд, який поставили на коліно жертві. Викрадення дружини. Я негайно полетів у Фейєтвіль і два тижні брав участь у розслідуванні, яке проводили місцеві правоохоронці. На жодного підозрюваного вийти не вдалося.

— Чому ви мені раніше про це не розповіли?

— Через те, ким може виявитися наш убивця.

— Та нехай навіть генералом! Я мала від самого початку знати про вбивство у Фейєтвілі.

— Якби це безпосередньо мало значення для розслідування в Бостоні, я сказав би вам.

— Ви кажете, що у Форт Бреґґу сорок одна тисяча осіб на регулярній службі?

— Так.

— Скільки з них служили в Косово? Гадаю, ви вже ставили це запитання.

Дін кивнув.

— Я попросив у Пентагоні список усіх службовців, які служили в Косово під час убивств. Домінанта я не знайшов. Лише декілька з тих людей живуть нині в Новій Англії. Їх усіх перевірили. Нашого вбивці серед них немає.

— І я маю вам повірити?

— Так.

— Мені доведеться дуже постаратися, — розсміялася вона.

— Ми всі тут стараємося вірити одне одному, Джейн. І я думаю, що може вам довіряти.

— Щодо чого? Ви поки що не сказали нічого, що вимагало б секретності.

Запала тиша. Дін поглянув на Конвея, а той майже непомітно кивнув йому. Вони дійшли мовчазної згоди показати їй головну частину головоломки.

— Ви чули колись про фарбування овечої шкури, детективе? — запитав Конвей.

— Гадаю, воно не має нічого спільного зі справжньою овчиною.

— Правильно, — усміхнувся він. — Це армійський жаргон. Ідеться про те, що ЦРУ інколи залучає військовиків, підготованих до спецоперацій, для виконання певних завдань. Так було в Нікарагуа і Афганістані, коли власні загони спеціального призначення ЦРУ потребували підкріплення. У Нікарагуа багатьох спецназівців «перфарбували» для мінування бухт. В Афганістані «зелені берети» працювали як інструктори для моджахедів. На час роботи на Розвідувальне Управління ці військові, звісно, стають оперативними кадрами ЦРУ. У Пентагоні облік їхньої діяльності не ведеться. Військові не мають даних про їхні дії.

Ріццолі поглянула на Діна.

— Отже, список, який ви отримали в Пентагоні... Список службовців із Фейєтвіля, які побували в Косово...

— Неповний, — закінчив він.

— Наскільки неповний? Скількох людей там немає?

— Я не знаю.

— Хіба ви не запитували в ЦРУ?

— Я наткнувся на стіну.

— Вони не називають імен?

— Їх не можна примусити, — сказав Конвей. — Якщо він брав участь у спецопераціях за кордоном, вони цього ніколи не визнають.

— Навіть якщо він почав убивати вдома?

— Особливо якщо він почав убивати вдома, — сказав Дін. — Це ж катастрофа для їхнього іміджу. А що як він даватиме свідчення? Скільки неоднозначної інформації може потрапити в пресу? Думаєте, у ЦРУ хочуть, щоб усі знали, що їхня

людина вдирається в домівки і перерізає горлянки законослухняним громадянам, а потім гвалтує жіночі трупи? Це неодмінно потрапить на перші шпальти.

— Так вам відповіли у ЦРУ?

— Мені відповіли, що не мають інформації, яка могла б допомогти у розслідуванні вбивства у Фейєтвілі.

— Стандартна відмазка.

— Але й це ще не все, — сказав Конвей. — Агент Дін надіслав цей запит, а наступного дня його відсторонили від розслідування і наказали повертатися у Вашингтон. І наказ надійшов безпосередньо від заступника директора ФБР.

Ріццолі була ошелешена тим, як ретельно зберігається таємниця навколо особи Домінанта.

— І тоді агент Дін прийшов до мене, — сказав Конвей.

— Бо ви в Комітеті зі справ збройних сил?

— Бо ми знайомі вже багато років. Морські піхотинці вміють знаходити один одного. І довіряти один одному. Він попросив мене пошукати деякі дані. Але боюся, що я мало чого зміг досягнути.

— Невже навіть сенатор виявився безсилим?

— Сенатор від Демократичної партії і ліберального штату, — іронічно усміхнувся їй він. — Може, я служив своїй країні, але дехто в Міністерстві оборони ніколи не матиме мене за свого і не довірятиме мені цілком.

Ріццолі глянула на фото. На галерею мертвих чоловіків, яких хтось вирішив убити не через їхнє походження чи політичні переконання, а через їхніх вродливих дружин.

— Ви могли розповісти мені про це кілька тижнів тому, — сказала вона.

— Із розслідувань інформація виливається назовні, як крізь сито, — сказав Дін.

— Мої розслідування не такі.

— Усі розслідування такі. Якби я поділився цією інформацією з вашою командою, врешті-решт усе це потрапило б у пресу. І одразу вашим розслідуванням зацікавилися б не ті люди. Люди, які намагалися б не дати вам його заарештувати.

— Ви справді думаєте, що вони можуть його захищати? Після всього, що він скоїв?

— Ні. Я думаю, що вони хочуть покласти цьому край так само, як ми. Однак вони це зроблять нишком, не розповідаючи громадськості. Вони явно втратили його слід. Над цією людиною, яка вбиває цивільних, вони контролю не мають. Це ходяча бомба з годинниковим механізмом. І вони не можуть собі дозволити просто забути про цю проблему.

— А якщо вони знайдуть його раніше, ніж ми?

— Тоді ми ніколи про це не дізнаємося. Просто убивства припиняться, а ми й далі ламатимемо голову, що воно було.

— Мені такий фінал не подобається, — сказала Ріццолі.

— Так, ви хочете правосуддя. Арешту, суду, вироку. Усе як має бути.

— Ви так про це говорите, наче я хочу зірку з неба.

— У цьому разі, можливо, так воно і є.

— І для цього ви мене викликали сюди? Розповісти, що я ніколи його не знайду?

Він нахилився вперед і раптом подивився на неї дуже пильно.

— Ми хочемо саме того, що й ви, Джейн. Щоб усе було як має бути — арешт і правосуддя. Гадаєте, я вдовольнюся чимось меншим? Я вистежував його ще в Косово.

— Тепер ви розумієте, навіщо ми запросили вас сюди? — м'яко запитав Конвей. — Ми мали подбати про секретність.

— Здається, секретності аж забагато.

— Але поки що це єдиний спосіб викрити вбивцю — а це спільна мета для нас усіх.

Вона поглянула на сенатора Конвея.

— Це ж ви оплатили мою поїздку? Квитки, лімузини, хороший готель. Це не за рахунок ФБР.

Конвей кивнув. Іронічно посміхнувся.

— По-справжньому важливе краще не фіксувати в офіційних звітах, — сказав він.

23

Небо розверзлося. На даху «вольво» краплі дощу молоточками вистукували свою мелодію. Крізь мокре скло виднілися розмиті міські краєвиди — залиті водою вулиці, по яких повільно тягнулися машини.

— Добре, що вам не треба летіти сьогодні, — сказав Дін. — Мабуть, в аеропорту все пішло шкереберть.

— У таку погоду краще триматися на землі, — сказала вона. Він здивовано й весело поглянув на неї.

— Я думав, ви нічого не боїтеся.

— Звідки таке враження?

— Від вас. Ви самі дуже багато працювали над тим, щоб воно склалося. Ніколи не знімаєте обладунків.

— Знову лізете мені в голову? Ви весь час намагаєтеся.

— Звичка. Я цим займався під час «Війни в затоці». Психологічні ігри.

— Я не ворог, розумієте?

— Я ніколи і не вважав вас ворогом, Джейн.

Вона поглянула на нього і, як завжди, мимоволі замилювалася бездоганною лінією його профілю.

— Однак ви не довіряли мені.

— Тоді я вас не знав.

— Отже, ви змінили думку?

— Як ви гадаєте, чому я запросив вас у Вашингтон?

— Не знаю, — сказала вона й відчайдушно розсміялася. — Бо сумували за мною і дуже хотіли знову побачити?

Ріццолі почервоніла, коли він промовчав. Раптом вона здалася собі дурною і нав'язливою. Саме ці риси вона зневажала в інших жінках. Подивилася у вікно, уникаючи його погляду. В голові ще бринів звук власного голосу і ці ідіотські слова.

Машини попереду нарешті почали рухатися. Шини збурювали воду в глибоких калюжах.

— Взагалі-то я справді хотів вас побачити.

— Он як?

Вона промовила ці слова спокійно, бо один раз уже осоромилася і не хотіла повторювати цієї помилки.

— Я говорив Маркетту, що це розслідування не для вас. Я помилявся і хотів вибачитися.

— З якої нагоди ви змінили думку?

— Не було якоїсь особливої нагоди. Просто... Я дивився, як ви працюєте день за днем. Яка ви зосереджена. Як ви прагнете все чинити правильно. А потім дізнався, з чим ви мали справу минулого літа, — м'яко додав він. — Деталі, яких я не знав.

— І ви подумали: «Вау! З нею таке сталося, а вона все одно здатна працювати!»

— Гадаєте, мені вас шкода?

— Не надто приємно чути: «Погляньте на її досягнення — їй це вдалося попри все, з чим вона має боротися». Ну, дайте мені медаль для копів, які ледь не звихнулися. Як на Олімпійських іграх для людей з інвалідністю.

Він втомлено зітхнув.

— Ви завжди в кожному доброму слові шукаєте прихований сенс? Джейн, інколи люди хочуть сказати саме те, що кажуть.

— Гадаю, ви розумієте, що я маю підстави дуже скептично ставитися до всіх ваших слів.

— Ви все ще думаєте, що в мене приховані мотиви?

— Я ні в чому не можу бути певна.

— Але неодмінно мають бути приховані мотиви. Адже сказати від щирого серця щось хороше я вам не можу.

— Я почула ваші слова.

— Ви почули, але насправді не вірите. — Він зупинився на червоне світло і поглянув на неї. — Звідки весь цей скепсис? Невже так важко бути Джейн Ріццолі?

— Краще не будемо про це, — втомлено засміялася вона.

— Складно бути жінкою-копом?

— Самі здогадайтеся.

— Здається, колеги поважають вас.

— Є декілька яскравих винятків.

— Вони завжди є.

Спалахнуло зелене світло, і він знову поглянув на дорогу.

— Така вже суть цієї роботи, — сказала вона. — Увесь цей тестостерон.

— Тоді чому ви її обрали?

— Бо в школі на уроках домогосподарства в мене геть нічого не виходило.

Обоє розсміялися. Перший щирий сміх, який між ними пролунав.

— Насправді я хотіла бути копом з дванадцяти років.

— Чому?

— Копів усі поважають. Принаймні так здається дитині. Я хотіла посвідчення і зброю. Це речі, які змушували б людей звертати на мене увагу. Я не хотіла нидіти в якомусь офісі, мов сіра миша. Там я перетворилася б на невидимку. Коли тебе ніхто не чує і не бачить — це те саме, що живцем себе поховати. — Вона поставила лікоть на дверцята і похилила голову. — А зараз непогано було б стати непомітною.

«Принаймні Хірург не знав би мого імені».

— Ви так кажете, наче шкодуєте про свій вибір.

Вона подумала про довгі безсонні ночі на кофеїні й адреналіні. Про зіткнення з найжорстокішими вчинками, на які здатні люди щодо собі подібних. Про Чоловіка-з-літака. Його справа лежала в неї на столі вічним нагадуванням про те, що люди смертні. І той чоловік, і сама вона. «У нас є мрії, — подумала Ріццолі, — і часом вони ведуть нас до того, чого ми й уявити не могли. Будинок на відлюдді й підвал, просякнутий запахом крові... Падіння з неба, без парашута, коли кінцівки теліпаються у потоках вітру... Але це наші мрії. І ми йдемо за ними».

— Ні, я не шкодую, — сказала нарешті вона. — Це моя робота. Те, що для мене важливо. Те, що мене бісить. Так, маю визнати, у цій роботі багато злості. Я не можу спокійно стояти й дивитися на тіло жертви, в мене просто планка падає. Я починаю їх захищати тоді, коли мені не байдуже до їхньої смерті. Можливо, коли зникне моя злість, треба буде мені полишити цю роботу.

— Не кожен має таке полум'я в грудях. — Він поглянув на неї. — Ніколи не бачив людини, яка б світилася так яскраво.

— Це не так уже й добре.

— Ні, запал — це добре.

— Навіть якщо ви от-от можете вигоріти?

— Ви так почуваетесь?

— Іноді. — Вона поглянула на залите дощем вітрове скло. — Мені було б краще стати такою, як ви.

Він не відповів. Ріццолі подумала, що могла його скривдити — адже вона немовби натякнула, що він холодний і позбавлений емоцій. Однак саме таким вона його бачила — чоловіком у сірому костюмі. Протягом багатьох тижнів він збивав її з пантелику, і тепер вона у своєму роздратуванні намагалася його зачепити, викликати бодай якусь реакцію, нехай навіть агресивну. Щоб просто побачити, чи

він здатний щось відчувати. Його неприступність була ви-
кликом.

Однак саме через такі виклики жінки виставляють себе на
посміховисько.

Коли він нарешті зупинився перед готелем «Вотерґейт»,
вона підготувала впевнені й доречні прощальні слова:

— Дякую, що підвезли і розкрили таємниці. — Вона відчи-
нила дверцята, і в салон увірвалося тепле вологе повітря. —
До зустрічі в Бостоні.

— Джейн?

— Що?

— Між нами більше не буде жодного секрету. Якщо я щось
знаю, я справді саме це хочу сказати, гаразд?

— Якщо бажаєте.

— Ви мені не вірите?

— А це має значення?

— Так. Для мене це має велике значення, — тихо промо-
вив він.

Вона сіла непорушно, а пульс раптом пришвидшився. Її
погляд метнувся до нього. Вони так давно приховували одне
від одного безліч секретів, що ніхто з них уже не знав, як
прочитати правду в очах іншого. Тієї миті могли пролунати
будь-які слова. Могло трапитися що завгодно. Ніхто не на-
смілювався повернутися — перша помилка.

До її дверцят наблизилася якась тінь.

— Вітаємо у «Вотерґейті», мем! Вам допомогти з багажем?

Ошелешеній Ріццолі всміхався швейцар. Він побачив, як
відчинилися її дверцята, і подумав, що вона виходить.

— Дякую, я вже заселилася, — сказала вона й поглянула
на Діна.

Але та мить уже минула. Швейцар стояв поруч і чекав,
коли вона вийде з машини. І вона вийшла.

Помахала рукою. Так вони попрощалися. Вона увійшла у вестибюль, озирнувшись лише на мить. Його машина проїхала під навісом і зникла за пеленою дощу.

У ліфті вона зіперлася на стінку, заплющивши очі й картаючи себе за кожну емоцію, яку могла виставити на огляд. За всі дурниці, які могла бовкнути в машині. Дійшовши до кімнати, Ріццолі відчувала непереборне бажання виселитися з готелю і повернутися в Бостон. Вона не сумнівалася, що цього вечора ще встигне сісти на якийсь літак. Або на поїзд — їй завжди подобалися поїзди.

Вона поспішала втекти, залишити позаду Вашингтон і пережитий тут сором.

Відкривши валізу, Ріццолі почала пакувати речі. З собою вона взяла дуже мало, тому зараз швидко витягнула запасну сорочку і штани з ванної, де лишила була їх, кинула одяг на кобуру з пістолетом, а зубну щітку і гребінець — до косметички. Застебнула валізу і вже котила її до дверей, аж тут хтось постукав.

У коридорі стояв Дін. Його костюм вкривали сліди від крапель дощу. Мокре волосся блищало.

— Гадаю, ми ще не закінчили нашу розмову, — сказав він.

— Ви хочете сказати мені щось іще?

— Так.

Він увійшов до кімнати і зачинив за собою двері. Спохмурнів, побачивши вже спаковану валізу.

«Господи, — подумала вона, — хтось має повестися сміливо. Взяти цього бика за роги».

І, перш ніж вони встигли обмінятися словами, вона потягнула його до себе, водночас відчуваючи, як його рука обхоплює її талію. Коли їхні губи зустрілися, ні в кого з них не залишилося сумнівів, що інший хоче того самого. І навіть якщо це помилка, то помиляються вони обоє. Ріццолі майже

нічого не знала про нього. Лише знала, що хоче його — а з наслідками розбереться потім.

У нього було мокре волосся. Від його одягу на шкірі залишився запах вологої шерсті, який вона жадібно впивала губами, досліджуючи його тіло, а він так само досліджував її. Вона була надто збуджена для ніжності й хотіла, щоб усе було безрозсудно і несамовито. Помітивши, що він намагається уповільнитися і зберегти контроль, Джейн почала боротися з ним, дразнячи його своїм тілом. І тоді, під час їхнього першого фізичного контакту, саме вона перемогла, а він підкорився.

Вони дримали. За вікном повільно згасав день. Коли Ріццолі прокинулася, лише м'яке сутінкове світло падало на чоловіка, який лежав поруч. Який навіть тепер залишався для неї таємницею за сімома печатями. Вона скористалася його тілом, а він — її. І хоча вона знала, що має почуватися трохи винною через їхні любовці, але насправді відчувала лише втомлене задоволення.

І ще було відчуття дива.

— У тебе спакована валіза, — сказав він.

— Я хотіла сьогодні виселитися й летіти додому.

— Чому?

— Не бачила сенсу тут залишатися. — Вона простягнула руку, пестячи його тверде підборіддя. — Поки ти не з'явився.

— Я ледь наважився. Їздив навколо готелю, набираючись сміливості.

— Ти так говориш, наче боявся мене, — розсміялася вона.

— Хочеш правду? Ти неймовірна жінка.

— Невже я таке враження справляю?

— Ти енергійна. Пристрасна. Просто дивовижно, який вогонь іде від тебе. — Він погладив її стегно, і від дотику його

пальців у ній знову все забриніло. — У машині ти сказала, що хотіла б бути такою, як я. А насправді, Джейн, це я хотів би бути більше схожим на тебе. Якби я мав твій запал!

— Ти говориш так, наче тут, — вона поклала руку йому на груди, — нічого не б'ється.

— Спочатку ти саме так і подумала.

Джейн заговклала. «Чоловік у сірому костюмі...»

— У тебе ж саме таке враження склалося? — наполягав він.

— Спочатку я не знала, що про тебе думати, — визнала вона. — Ти завжди здавався таким відстороненим. Мені в цьому спокої вбачалося щось нелюдське.

— Заціпеніння.

Він так тихо це промовив, що вона не знала, чи до неї він звертався. Може, сам до себе.

— Ми по-різному реагуємо на речі, з якими маємо працювати, — сказав він. — У тебе вони викликають гнів.

— Дуже часто.

— І ти кидаєшся в бійку. Стрімголов, на повній швидкості. І в житті у тебе так само, — розсміявся він. — «Важкий характер» і таке інше.

— Як ти можеш не лютитися?

— Я собі не дозволяю. Відступаю на крок, вдихаю і видихаю. Отак я з цим працюю. Складаю кожну справу, як велику мозаїку. — Він поглянув на неї. — Ось чому ти загадка для мене. Весь цей вир емоцій, який ти вкладаєш у все, що робиш... У цьому відчувається щось... Небезпечно.

— Чому?

— Бо це суперечить моїй суті. Тому, чим я намагаюся бути.

— Боїшся мого впливу?

— Це наче вогонь. Нас тягне до нього, навіть якщо ми чудово знаємо, що він спалить нас.

Вона наблизила свої губи до його.

— Трохи небезпеки — це інколи дуже збудливо, — прошепотіла вона.

Вечір перетворився на ніч. Вони разом пішли в душ, змиваючи піт одне з одного, а потім усміхалися своєму відображенню в дзеркалі, стоячи в однакових готельних халатах. Замовивши обід у номер, вони лежали в ліжку, пили вино і дивилися телевізор. Ніяких поганих новин, ніякого CNN — лише Comedy Channel. Того вечора вона хотіла опинитися за сотні тисяч миль від Воррена Гойта.

Однак навіть відстань і затишок чоловічих обіймів не зміг вигнати Гойта з її снів. Вона здригнулася і прокинулася в темряві, обливаючись потом — не від пристрасті, а від страху. Крізь своє серцебиття почула, як дзвонить телефон. Їй знадобилося кілька секунд, щоб розплести руки Діна і, перехилившись через нього, взяти зі столика слухавку.

— Ріццолі.

— Мабуть, я розбудив вас, — привітав її голос Фроста.

Вона примружилася, дивлячись на годинник.

— О п'ятій ранку? Так, гадаю це логічне припущення.

— Ви як?

— Добре. А що?

— Наскільки я знаю, ви сьогодні повертаєтеся. Але я вирішив сказати вам, перш ніж ви самі побачите...

— Що сказати?

Він відповів не одразу. У слухавці вона почула, як хтось у нього запитує щось про пакування речових доказів, і зрозуміла, що він зараз на місці злочину.

Дін поруч поворухнувся, відчувши її раптову напругу. Він сів і увімкнув світло.

— Що сталося?

— Ріццолі? — повернувся до розмови Фрост.

— Де ви?

— Я приїхав за викликом. Ситуація десять шістдесят чотири. І зараз я...

— А чому ви виїжджаєте на виклики щодо нічних крадіжок?

— Бо йдеться про вашу квартиру.

Ріццолі сиділа абсолютно непорушно, притиснувши телефон до вуха, і чула, як кров гупає в голові.

— На час вашого відрядження нагляд за будинком призупинили, — сказав Фрост. — А ваша сусідка знизу, з квартири двісті три. Міс...

— Шпігель, — тихо сказала Ріццолі. — Руденька.

— Так. По-моєму, дуже кмітлива дівчина. Сказала, що працює барменом у «МакГінтіс». Словом, вона побачила скло під пожежною драбиною, коли поверталася з роботи. Глянула на ваше вікно, а воно розбите. Одразу ж зателефонувала у «911». Поліцейський, який приїхав за викликом, зрозумів, що це ваша квартира. І зателефонував мені.

Дін торкнувся її руки, мовчки просячи пояснити. Ріццолі не звернула на нього уваги. Прочистивши горло, вона спромоглася запитати:

— Він щось узяв?

Її голос звучав оманливо спокійно. Вона вже використала слово «він». Можна було не називати ім'я — усі знали, про кого йдеться.

— Це ви повинні нам сказати, коли повернетесь, — відповів Фрост.

— А ви зараз де саме?

— У вашій вітальні.

Ріццолі заплющила очі. Її мало не нудило від люті, що до її помешкання вдерлися сторонні, які відкривають її шафи, торкаються одягу і найінтимніших речей.

— З вигляду здається, ніби нічого не чіпали, — сказав Фрост. — Телевізор і програвач на місці. Великий глек із монетами стоїть на кухні. Не пригадуєте, що у вас могли б вкрасти?

«Спокій. Здоровий глузд».

— Ріццолі?

— Нічого не спадає на думку.

Помовчавши, він м'яко сказав:

— Я продивлюся тут із вами все, дюйм за дюймом. Коли повернемося, перевіримо все разом. Власник квартири уже забив вікно дошками — від дощу тут нічого не намокне. Якщо захочете трохи пожити в мене, Еліс буде лише рада. Ми маємо вільну кімнату, якою ніхто не користується...

— Усе гаразд, — сказала вона.

— Та нам не було б важко....

— *Зі мною все гаразд.*

У її голосі пролунала злість і гордість. Гордість переважала. Фростові вистачило мудрості відступити і не образитися.

— Зателефонуйте мені, щойно повернетесь, — спокійно сказав він.

Вона закінчила розмову. Дін дивився на неї, і їй раптом стало нестерпно від того, що її бачать голою і наляканою. Від того, що все найуразливіше в ній виставлено на огляд. Вона вилізла з ліжка, пішла до ванної і замкнула за собою двері.

— Джейн? — постукав він до неї за мить.

— Я в душ.

— Не замикайся від мене. — Він знову постукав. — Вийди і поговори зі мною.

— Прийму душ і поговоримо.

Вона ввімкнула воду і ступила під струмінь — не тому, що мала вимитися, а тому, що завдяки шуму води могла уникнути розмови. Шумова завіса дозволяла їй сховатися і побути

на самоті. Вода стікала по її шкірі, а вона стояла, схиливши голову, спираючись сплетеними руками на викладену кахлем стіну і намагаючись побороти страх. Уявляла собі, як він змивається зі шкіри, наче бруд, і з булькотінням зникає у стічному отворі. Він зникав, шар за шаром. Коли Ріццолі нарешті вимкнула воду, вона почувалася спокійною. Чистою. Витерлася і побачила у дзеркалі своє обличчя, уже не бліде, а розпашіле від гарячої води. Тепер вона знову була готова грати на людях роль Джейн Ріццолі.

Вийшовши з ванної, побачила, що Дін сидить у кріслі біля вікна. Він мовчки дивився, як вона одягається, збираючи свої речі з підлоги навколо ліжка. Зім'ята постіль залишилася німим свідченням їхньої пристрасті. Один телефонний дзвінок поклав усьому край. Тепер Джейн ходила кімнатою, сповнена гарячкової енергії, і застібала сорочку й штани. Надворі ще не світало, але для неї ніч завершилася.

— Не хочеш мені розказати, що сталося? — запитав він.

— Гойт вдерся до моєї квартири.

— Це точно він був?

Вона озирнулася на нього.

— Хто ще це міг бути?

Тон виявився різкішим, ніж вона хотіла. Почервонівши, вона витягнула туфлі з-під ліжка.

— Я маю повертатися додому.

— Зараз п'ята ранку. У тебе літак о дев'ятій тридцять.

— Гадаєш, я знову ляжу спати після такого?

— Повернешся в Бостон виснаженою.

— Спати я не хочу.

— Це сплеск адреналіну.

— Діне, годі, — сказала вона, запихаючи ноги в туфлі.

— Що годі?

— Не намагайся дбати про мене.

Він помовчав, а тоді сказав:

— Вибач. Я постійно забуваю, що ти цілком здатна подбати про себе сама.

Ріццолі почула сарказм у його тоні. Вона стояла спиною до нього, не обертаючись, і вже шкодувала про свої слова. Їй уперше захотілося, щоб він справді подбав про неї. Щоб обійняв її, заспокоїв і вклав у ліжко. Щоб вони спали, обіймаючи одне одного, поки їй не настане час їхати.

Але озирнувшись, вона побачила, що він встав з крісла і вже одягається.

24

Ріццолі заснула в літаку і прокинулася, коли він почав знижуватися над Бостоном. Її мучило отупіння і страшна спрага. Із Вашингтона вона привезла із собою холодну погоду. Турбулентність шарпала крісла і нерви пасажирів, поки літак продирався крізь хмари. За вікном у сірому тумані навіть позначок на крилі не було видно, але Ріццолі надто втомилася, щоб бодай трохи перейматися польотом. Крім того, її голова все ще була зайнята Діном. Він її відволікав від того, на чому мала зосередитися. Вона дивилася в туман і згадувала його дотики і тепло його дихання на своїй шкірі.

А ще — останні слова, якими вони обмінялися в аеропорту. Формальне прощання на бігу під дощем. Розлучалися не коханці, а ділові партнери, кожен з яких поспішав якомога швидше поринути у власні справи. Вона звинувачувала себе — за це нове відчуження між ними і його — за те що відпустив її. Вашингтон знову виявився містом жалів і плям на простирадлах.

Коли літак сів, вирувала нестримна злива. Ріццолі бачила, як працівники аеродрому, вдягнені в куртки з капюшонами, хлюпають по калюжах. Вона вже із жахом очікувала того, що мала робити далі: їхати до свого помешкання, в якому ніколи більше не почуватиметься безпечно, бо там побував він.

Забравши на видачі багажу свою валізу, вона вийшла і потрапила у вир дощу і вітру. Довга черга похмурих людей чекала таксі. Ріццолі оглянула низку припаркованих неподалік лімузинів і з полегшенням побачила у вікні одного з них табличку зі своїм прізвищем.

Вона постукала у віконце водія, і скло опустилося. Сьогодні водій був інший – не той чорношкірий немолодий чоловік, який відвіз її в аеропорт напередодні.

– Мем?

– Я Джейн Ріццолі.

– Вам на Клермон-стрит?

– Так.

Водій вийшов і відчинив для неї задні дверцята.

– Сідайте, будь ласка. Я покладу вашу валізу в багажник.

– Дякую.

Вона сіла в машину і втомлено зітхнула, відкинувшись на м'яке шкіряне крісло. Надворі сигналізували автівки і вищали шини, але тут, у лімузині, була благословенна тиша. Коли аеропорт «Логан» лишився позаду і вони виїхали на бостонську швидкісну автомагістраль, вона заплющила очі.

Задзеленчав мобільний. Відігнавши втому, вона сіла і, мов у тумані, почала ритися в сумочці, гублячи на підлозі дрібні монети. На четвертому сигналі вона спромоглася знайти телефон і відповісти.

– Ріццолі.

– Це Марґарет, співробітниця сенатора Конвея. Я організувала для вас поїздку. Я лише хочу запитати, як ви доїдете з аеропорту додому.

– Усе добре, дякую. Я зараз у лімузині.

– А... – Марґарет помовчала. – Що ж, я рада, що все владналося.

– Що саме?

— Мені залетелефонував диспетчер і сказав, що ви скасували трансфер з аеропорту.

— Ні, лімузин чекав на мене. Дякую.

Вона відключилася і нахилилася вперед, щоб зібрати все, що попадало на підлогу. Ручка закотилася аж під водійське сидіння. Тягнучись і намацуючи її на підлозі, Ріццолі раптом звернула увагу на колір килимка. Темно-синій.

Вона повільно сіла.

Лімузин зараз їхав тунелем «Келлеген» під річкою Чарльз. Рух тут сповільнювався. Лімузин опинився в потоці машин, які повзли в моторошному бурштиновому світлі крізь нескінченну бетонну трубу.

«Темно-синій нейлон із антронного волокна “Дюпон”. Стандартні килимки у “кадилаках” і “лінкольнах”».

Вона сиділа абсолютно непорушно, втупивши погляд у стіну тунелю, і думала про Гейл Їгер і поховальні процесії з лімузинів, які повільно зникали за воротами кладовища.

Про Александра і Карренну Гент, які буквально за тиждень до своєї смерті їхали з аеропорту «Логан».

І про Кеннета Вейта. У нього відібрали права за водіння у нетверезому стані — а він з дружиною їздив до Бостона.

«То он як він їх знаходить?»

До автівки сідає пара. У дзеркалі видно гарненьке личко жінки. Вона зручно вмощується на шкіряному кріслі, думаючи про те, що їде додому. І не здогадується, що за нею стежать. Що буквально цієї миті чоловік, обличчя якого вона лише мигцем побачила, вирішує зупинити на ній свій вибір.

Ріцоллі по цеглинках розбудовувала свою теорію, а за вікном виблискували бурштинові ліхтарі. Зручна машина, спокійна дорога, шкіряні крісла, м'які, мов людська шкіра. Безіменний чоловік за кермом. Усе для того, щоб пасажир почувався спокійно і безпечно. Пасажир нічого не знає про

чоловіка за кермом, але той може знати імена пасажирів. Номер рейсу. Адресу.

Потік машин призупинився. Далеко попереду вона бачила отвір тунелю — шматочок сірого світла. Вона сиділа обличчям до вікна, бо не наважувалася поглянути на водія. Боялася, що він помітить її страх. Руки змокли від поту. Вона схопила телефон у сумочці. Діставати його не стала, лише стиснула в руці, думаючи, що, на Бога, далі робити. Водій поки що не вчинив нічого підозрілого. Нічого такого, що змусило б подумати, ніби він не той, ким хоче здаватися.

Вона повільно дістала телефон і відкинула кришку, намагаючись у напівтемряві розгледіти цифри. «Потрібно говорити буденно, — вирішила вона. — Ніби ми з Фростом лише уточнюємо щось уже узгоджене. Ніяких криків і благань про допомогу». Але що сказати? «Гадаю, я в небезпеці, але не можу бути певна?» Вона натиснула кнопку швидкого виклику, під якою зберігався номер Фроста. Почула гудки і тихе «привіт», а потім потріскування.

«Тунель. Клятий тунель».

Вона відключилася і поглянула вперед, щоб зорієнтуватися, чи скоро вихід. І тоді у дзеркалі мимохідь зустрілася поглядом із водієм. Так, вони зустрілися поглядами, і вона безпомилково визначила, що він за нею стежить. Тієї миті вони обоє все розуміли.

«Вибратися. Вибратися з машини!»

Вона кинулася до дверцят, але він їх уже заблокував. Вона з усієї сили вчепилася у кнопку розблокування.

І за ці доли секунди він устиг розвернутися назад і вдарити її тазером.

Плече прошило ударом у п'ятдесят тисяч вольт. Електричний імпульс вдарив по нервовій системі, як блискавка. В очах потемніло. Вона впала на сидіння, безтямно звісивши руки.

Всі її м'язи безладно тіпалися у конвульсіях. Кінцівки тремтіли, підкоряючись – але вже не її волі.

Її висмикнуло з темряви якесь деренчання. Сірий туман лився на сітківку. Вона відчувала теплий металевий смак крові. На язичці, там де вона його прикусила, пульсував біль. Туман повільно розтанув, і вона побачила світло. Вони виїхали з тунелю і прямували... куди? Ріццолі все ще не могла ясно бачити, але розгледіла у вікні високі будівлі на тлі сірого неба. Спробувала поворухнути рукою, але вона обважніла і не рухалася. М'язи були виснажені конвульсіями. До того ж так нудило від будівель і дерев, які пролітали за вікном, що довелося заплющити очі. Вона зосередилася на спробі підкорити собі свої кінцівки і відчувала, як м'язи посмикуються, а пальці стискаються в кулак. Міцніше. Сильніше.

«Відчини двері. Відімкни двері».

Вона розплющила очі, намагаючись подолати нудоту. За вікном проносилися будівлі, а в животі все крутилося. Вона змусила себе витягнути руку. Подолані дюйми – маленькі перемоги. Тепер рука уже тягнулася до дверцят і кнопки розблокування. Натиснувши її, вона почула, як механізм, клацнувши, спрацював.

І раптом її схопили за ногу. Вона побачила чоловіка, який озирнувся на неї з-за керма і ткнув її тазером у стегно. Ще раз її тіло здригнулося, а кінцівки засмикалися. Капюшоном спала темрява.

Крапля холодної води упала їй на щок. Потріскувала клейка стрічка, яку відмотували від рулону. Ріццолі отямилася, коли він скрутив їй руки за спиною, обігнувши їх багато разів, перш ніж відірвати стрічку. Далі він зірвав з неї туфлі, які зі стуком упали на підлогу. Зняв сліди, щоб клейка стрічка прилягала до

голої шкіри. В очах у неї поступово розвиднілося. Вона побачила, що сидить у машині, а він, схилившись, скручує їй ноги. Крізь відчинені дверцята машини вона розрізнила тільки велику зелену пляму. Якись болота і дерева. Жодної будівлі. Болота... Він зупинився в парковій зоні «Бек Бей Фенс»?

Знову затріщала стрічка, а потім вона відчула її запах — їй заклеїли рот.

Тепер він стояв і дивився на неї, і вона бачила деталі, яких не зауважила, коли вікно з боку водія вперше опустилося. Деталі, які тоді не мали значення. Темні очі. Гострі риси обличчя. Дика і насторожена готовність напасти. Збудження від того, на що він очікував. Обличчя, якого ніхто б не помітив із заднього сидіння. «Їх ціла армія, — подумала вона. — Люди в уніформі, які прибирають наші номери в готелях, тягають наші валізи і сидять за кермом лімузинів, у яких ми їдемо. Вони живуть у паралельному світі. Їх рідко помічають, якщо не мають у них потреби.

Якщо вони не риваються до нашого світу».

Він підняв її телефон, який упав був на підлогу. Кинув його на дорогу і наступив ногою, розстроївши на купку пластмаси і дротів. Тепер поліція не змогла б її відстежити.

Він діяв напроцуд ефективно. Досвідчений професіонал, який займається тим, у чому він найкращий. Витягнув її з машини і взяв на руки без жодних зусиль. Солдат, учасник спецоперацій, здатний проходити багато миль зі стофунтовим рюкзаком, легко перенесе з місця на місце жінку, яка важить сто п'ятнадцять фунтів. На обличчя їй бризкали краплі дощу. Домінант відніс її до багажника. Вона бачила сріблясті від туману дерева і густий килим підліску. Але жодної іншої машини, хоча вона чула їх за деревами. Вони проносилися по дорозі поруч, залишаючи по собі шум, схожий на той, який чутно в мушлі, прикладеній до вуха. Вони були так близько, що в неї з горла вирвався приглушений стогін відчаю.

Багажник уже стояв відкритий, і темно-зелений парашут лежав і чекав на її тіло. Він кинув її всередину, забрав у салоні її туплі і також кинув їх у багажник. Потім зачинив його і повернув ключ. Навіть якби в неї були вільні руки, вона б не змогла вирватися із цієї чорної труни.

Ріццолі почула, як захряснулися дверцята, а потім авто зрушило з місця. Вона знала, що вони їдуть до чоловіка, який чекає цієї зустрічі.

Подумала про Воррена Гойта. Про його ввічливу усмішку і довгі пальці, обтягнуті латексом. Про те, що він буде тримати в цих пальцях. Її охопив жах. Вона почала швидше дихати і відчула, що задихається, бо не може наповнити легені повітрям. Ріццолі почала відчайдушно пручатися, мов тварина, яка божеволіє від бажання жити. Обличчям вона зачепила свою валізу, і удар одразу оглушив її. Тепер вона лежала змучена, у щоці пульсував біль.

Авто сповільнилося і загальмувало.

Ріццолі заклякла. Серце калатало в грудях, а вона чекала, що буде далі.

— Гарного вам дня, — сказав чоловічий голос.

Машина знову їхала, набираючи швидкість.

Пункт оплати проїзду. Вони були на платній дорозі.

Вона думала про всі містечка, які лежать на захід від Бостона. Про порожні поля і шматки лісу, де ніхто ніколи не зупиняється. Місця, де навіть тіла її не знайдуть. Вона пригадала тіло Гейл Їгер, роздуте, із чорними прожилками. І Марлу Джин Вейт, висохлу до кісток посеред лісової тиші. Така доля будь-якої плоті.

Вона заплющила очі, дослухаючись до шуму під колесами. Швидкість дуже велика. Вони зараз уже виїхали з Бостона. Що думатиме Фрост? Адже він чекав, що вона зателефонує... Як швидко він зрозуміє, що сталося щось лихе?

«Немає значення. Він не знатиме, де шукати. Ніхто не знатиме».

Ліва рука почала німіти під вагою її власного тіла. Врешті поколювання стало нестерпним. Вона перекотилася на живіт і припала обличчям до шовковистої тканини парашута, тієї самої, що стала саваном для Гейл Іґер і Каренни Гент. Здавалося, ніби в складках парашута відчувається трупний запах. Запах гниття. Її охопила відраза, і вона підібгала коліна, підвела голову і одразу ж ударилася. Череп пройняло болем. Валіза, хоча й маленька, залишала дуже мало місця для руху, і знову починався напад клаустрофобії.

«Візьми себе в руки. Чорт забирай, Ріццолі, візьми себе в руки».

Але вона не могла не уявляти собі Хірурга. Пам'ятала його обличчя, коли він схилився над нею, а вона лежала на підлозі того підвалу і не могла поворухнутися, чекаючи на удар його скальпеля. Пам'ятала, як думала, що їй цього не уникнути. Що найкраща надія, яка в неї залишається — це надія на швидку смерть.

І що краще б він убив її одразу.

Вона примусила себе вдихати повільно і глибоко. Потилицею скотилося щось тепле. Голову знову вколов біль. Вона розсікла шкіру голови, і тепер кров бігла густим струмочком, всотуючись у тканину парашута. «Доказ, — подумала вона. — Мій шлях позначений моєю кров'ю. Але де я знову поранилася?»

Вона підвела руки і пробігла пальцями над головою, шукаючи, що там могло розрізати її шкіру. Ріццолі намацала гладеньке пластикове покриття металевої кришки багажника. А потім її шкіру щось раптом вколело. Гвинтик.

Ріццолі спинилася, щоб дати перепочинок втомленим рукам і почекати, доки кров стече з очей. Прислухалася до рівного шуму.

Авто не скидало швидкості. Бостон залишився далеко позаду.

«Тут, у лісі, просто чудово. Я стою серед дерев. Їхні верхівки протикають небо, наче шпилі собору. Цілий ранок дощило, але зараз промені сонця рвуться крізь хмари і линуть на землю. Туди, де я закріпив чотири залізні кілки і наготував мотузку. З листя ще капає, а більше не чути жодного звуку.

А ось шурхіт пташиних крил. Підвівши голову, я бачу трьох воронів, які сидять над головою. Вони дивляться вниз дуже уважно, ніби передчуваючи, що буде далі. Вони вже знають, для чого призначено це місце, і зараз чекають, плещучи своїми чорними крилами. Їх привела сюди надія поласувати мертвечиною.

Сонце зігріває землю. Від вологого листя здіймається пара. Я повісив рюкзак на гілку, щоб не змок. І він обвисає, наче важкий плід. Його тягне вниз вага інструментів. Немає потреби перевіряти вміст. Я все ретельно зібрав, пестячи холодну сталь кожного інструмента перед тим, як спакувати його. Навіть рік за ґратами не позбавив мене навичок. Коли пальці обіймають скальпель, відчуття так само приємне й знайоме, як потиск руки давнього друга.

А зараз я маю привітати одну давню подругу.

Вийшовши на дорогу, я чекаю.

Від хмарок залишилася пара. Тепер душно і тепло. Дорога — це лише дві ґрунтові колії. Бур'яни здіймають голови, вони не прим'яті — жодної машини тут останнім часом не проїжджало. Я чую каркання і бачу трьох воронів. Виявляється, вони летіли зі мною і тепер чекають на виставу.

Усі люблять дивитися.

З-за дерев чути шум двигуна. Я чекаю, серце починає битися швидше, руки стають мокрими від нетерпіння. Он уже

видно авто. Великий чорний бегемот повзе по ґрунтовій дорозі поважно і неквапно. До мене везуть давню подругу.

Гадаю, зустріч затягнеться надовго. Поглянувши вгору, я бачу, що сонце ще високо. Попереду ще багато годин світла. Багато годин літньої насолоди.

Я виходжу на середину дороги, і лімузин зупиняється переді мною. Виходить водій. Ми не маємо потреби у словах, лише дивимось один на одного і всміхаємося — як двоє братів, споріднених не за кров'ю, а за бажаннями і прагненнями, які ми поділяємо. Нас поєднали слова на сторінці. У довгих листах ми виплітали свої фантазії і викувували наш союз. Слова лилися з наших кулькових ручок, як шовкові волокна павутини, яка нас поєднала і привела до цього лісу, де хижими очима дивляться ворони.

Ми разом обходимо авто. Йому кортить її трахнути. Я бачу, як випинаються в нього штани, і чую гострий брязкіт ключів у руках. У нього розширені зіниці, а на верхній губі поблискує піт. Ми стоїмо біля багажника і обоє жадаємо поглянути на нашу гостю. Чекаємо першого погляду. Першого аромату переляканої здобичі.

Він вставляє ключ і повертає його. Кришка піднімається.

Вона, зіщулившись, лежить на боку. Кліпає на нас, бо по очах вдарило сонце. Я так уважно дивлюся на неї, що не одразу помічаю білий бюстгальтер, який визирає з маленької валізи. Я не одразу усвідомлюю, що це означає. І лише коли мій партнер нахилиється, щоб вийняти її, я все розумію.

“Ні!” — кричу я.

Але вона вже витягнула руки перед собою і тисне на гачок.

Його череп вибухає кривавим фонтаном.

Дивно, але все це — мов ґраційні рухи в балеті. І коли його тіло падає назад. І коли вона бездоганно точно цілиться в мене.

Я лише встигаю ледь смикнути головою, а з пістолета вже вилітає друга куля.

Я не відчуваю, як вона зачіпає мою шию позаду.

Дивний балет триває, але тепер уже танцює моє власне тіло. Руки здіймаються в повітря, описуючи коло, а я лечу вперед, ніби стрибаючи у воду. Падаю, але не відчуваю болю — лише шум від удару. Лежу й чекаю болю, але його немає. Лише відчуття подиву.

Я чую, як вона вибирається з багажника. Понад годину вона лежала скручена, і тепер їй потрібно декілька хвилин, щоб ноги знову почали слухатися.

Вона підходить до мене. Штовхає ногою моє плече і перекочує мене на спину. Я при тямі і дивлюся на неї, цілком усвідомлюючи, що має статися. Вона наставляє пістолет на моє обличчя, руки тремтять, вона дихає різко і коротко. Засохла на лівій щоці кров — наче бойовий малюнок. Кожен м'яз її тіла налаштований на убивство. Всі інстинкти в ній кричать натиснути на гачок. Я дивлюся на неї без страху, стежу за битвою, що розігрується в її очах. Думаю, який спосіб поразки вона обере. В руках вона тримає зброю, яка знищить її ж. Я — лише каталізатор.

Убий мене — і наслідки тебе розчавлять.

Лиши мене жити — і я назавжди оселюся у твоїх кошмарах.

Вона тихо схлипує. Повільно опускає пістолет. “Ні”, — шепоче вона. А тоді, ще раз, уже вголос і з викликом: “Ні”. Потім стає прямо і глибоко вдихає.

І йде назад до машини».

Ріццолі стояла на галявині і дивилася на чотири залізні кілки, встромлені в землю. Два для рук, два для ніг. Поруч лежала наготована мотузка, уже з петлями для зап'ясть і щиколоток. Їй не хотілося замислюватися про очевидне призначення цих кілків. Натомість вона обійшла територію по-діловому, як звичайний коп, який роздивляється місце злочину. Намагалася не думати про те, що це її кінцівки мали прив'язати до кілків і її плоть мали різати інструментами із Гойтового рюкзака. Вона бачила, що на неї дивляться колеги. Чула, як вони починають говорити тихіше, варто їй підійти. Пов'язка на розсіченій голові явно свідчила про травму, і всі поводитися з Ріццолі так, наче вона з крихкого скла. Терпіти цього вона не хотіла, особливо тепер, коли понад усе мала вірити, що вона не жертва. Що вона цілком володіє своїми емоціями.

Тому вона обходила це місце так само, як будь-яке інше місце злочину. Напередодні увечері поліція штату вже все сфотографувала і збрала всі докази. Тепер сюди допускали всіх охочих. Але цього ранку Ріццолі з командою вирішили, що також мають усе оглянути. Вони з Фростом попленталися до лісу. Рулетка шурхотіла, поки вони вимірювали відстань від дороги до маленької галявини, де поліція штату знайшла рюкзак Воррена Гойта. Попри значення, яке мала для неї особисто ця галявина, Ріццолі дивилася на неї відсторонено. У неї в блокноті був список того, що знайшли в рюкзаку:

скальпелі й затискачі, рефрактор і рукавички. Вона роздивлялася сфотографовані відбитки Гойтових ніг. Відбитки залили гіпсом і спакували у мішки для речових доказів, разом із мотузкою. Вона дивилася на них, не думаючи про те, чи зап'ястя мали стягувати цими петлями. Вона звела погляд — погода змінювалася. Їй не хотілося визнавати, що оці вершечки дерев і небо між ними могли для неї стати останньою побаченою в житті картиною. Сьогодні тут не було жертви Джейн Ріццолі. Хоча її колеги можуть спостерігати за нею, намагаючись вловити бодай якісь ознаки, але жертви вони у ній не побачать. І ніхто не побачить.

Згорнувши блокнот, вона помітила Гебріела Діна, який ішов до неї. Серце злетіло, але вона лише кивнула на знак привітання. Її погляд говорив: «Між нами суто ділові стосунки».

Він зрозумів, і тепер вони поводитись як двоє професіоналів, які дбають про те, щоб не виказати, що колись — лише два дні тому — були близькі.

— Водія півроку тому найняла компанія з прокату віп-лімузинів, — сказала Ріццолі. — Він їх усіх возив: Їгерів, Гентів, Вейтів. І мав доступ до всього розкладу поїздок у компанії. Мабуть, він побачив там моє ім'я. І скасував мій трансфер з аеропорту, щоб самому по мене приїхати.

— А в компанії не перевірили його рекомендації з попереднього місця роботи?

— Рекомендації були кількарічної давнини, але бездоганні. У резюме — жодної згадки про воєнну службу, — додала вона, помовчавши.

— Тому що Джон Старк — не справжнє його ім'я.

— Викрадення персональних даних? — насупилася вона.

Дін махнув рукою на ліс, і вони вийшли з галявини, щоб поговорити на самоті.

— Справжній Джон Старк загинув у вересні 1999 року в Косово, — сказав Дін. — Він був співробітником місії ООН. Його джип підірвався на міні. Тіло поховане в Корпус-Крісті, штат Техас.

— Тоді ми навіть не знаємо його справжнього імені.

Дін похитав головою.

— Відбитки пальців, рентгенівські знімки зубів і зразки тканин буде надіслано у Пентагон і ЦРУ.

— Але відповіді ми не отримаємо.

— Якщо Домінант був одним із їхніх людей, то ні. Вони вважають, що проблему вирішено — адже ви його прибрали. Більше нічого казати не потрібно.

— Може, я вирішила їхню проблему, — гірко сказала вона, — але моя ще жива.

— Гойт? Він уже ніколи вас не потривожить.

— Господи, треба було зробити ще один постріл...

— Мабуть, він цілком паралізований, Джейн. Страшнішої кари годі й уявити.

Вони вийшли з лісу на ґрунтову дорогу. Лімузин учора ввечері відбуксували, але ще залишилися свідчення того, що сталося. Вона поглянула на кров, засохлу там, де помер чоловік, відомий як Джон Старк. За кілька ярдів була менша пляма. Там з перебитим хребтом упав Воррен Гойт.

«Я могла тоді покінчити з ним, але залишила його жити. І я все ще не знаю, чи правильно вчинила».

— Як ви, Джейн?

У його питанні вона розчула нотку інтимності. Не вимовлене словами визнання, що вони — не просто колеги. Поглянувши на нього, вона раптом усвідомила, що в неї розбите обличчя і перемотана голова. Вона не хотіла, щоб він бачив її такою, але якщо вже так склалося, то не було сенсу

приховувати свої травми. Нічого не залишилося, окрім як поглянути йому просто в очі.

— Зі мною все гаразд, — сказала вона. — Голову зашили. М'язи трохи болять. Ну і важкий випадок потворності, — розсміялася вона, показуючи на своє розбите обличчя. — Але бачили б ви, як дісталася іншому.

— Не варто було вам сюди приїжджати, — сказав він.

— Ви про що?

— Надто мало часу минуло.

— Я — єдина людина, яка має тут бути.

— Ви дуже вимогливі до себе.

— Це погано?

— Ви не машина. Усе це обов'язково вдарить по вас. Ви не можете просто походжати тут і вдавати, ніби це — одне із багатьох місць злочину.

— Саме так я і вважаю.

— Навіть після того, як це мало не сталося?

«А що мало не сталося?»

Вона поглянула на плями крові на землі, і на мить здалося, ніби земля похитнулася під ногами і з глибин долинув струс, розгойдуючи дбайливо побудовані стіни, які вона мала за щити. І ось-ось міг розвалитися навіть фундамент, на якому вона стояла.

Дін торкнувся її руки. Так твердо, що Джейн сльози набігли на очі. Цей дотик говорив: «Хоча б один раз ти можеш бути слабкою. Бути просто людиною».

— Я шкодую про Вашингтон, — тихо мовила вона.

Побачивши біль у його очах, вона зрозуміла, що він неправильно сприйняв її слова.

— Отже, ти б хотіла, щоб між нами не було того, що відбулося?

— Ні. Ні, я зовсім не про це...

— Тоді про що?

— Мені шкода, що я поїхала, не сказавши тобі, що ця ніч означала для мене, — зітхнула вона. — Що я так і не попрощалася з тобою по справжньому. А ще мені шкода... — Вона урвала. — Що я не дозволила тобі подбати про мене, бодай раз. Бо насправді мені це було дуже потрібно. Я не така сильна, як мені хочеться думати.

Він усміхнувся. Стиснув їй руку.

— Ніхто з нас не є таким сильним, як нам хочеться, Джейн.

— Агов, Ріццолі!

Баррі Фрост кликав її з-за узліску.

Вона кліпнула, щоб зігнати сльози з очей, і озирнулася до нього.

— Що?

— Дві ситуації десять п'ятдесят чотири. Крамниця «Квік-Стоп», район Джамайка-Плейн. Убито касира і покупця. Місце готове до огляду.

— Господи, так рано-вранці вже вбивають.

— Ми можемо претендувати на цю справу. Ви як, їдете?

Ріццолі глибоко вдихнула і поглянула на Діна. Він відпустив її руку, і хоча вона сумувала за його дотиком, однак тепер почувалася сильнішою. Її вже не трусило, земля під ногами лежала твердо. Однак закінчити все зараз вона не була готова. Їхнє минуле прощання у Вашингтоні вийшло поганим, і вона не могла допустити цього знову. Не хотіла перетворити своє життя на сумну хроніку шкодувань, як у Корсака.

— Фросте! — сказала вона, усе ще не відводячи погляду від Діна.

— Що?

— Я не їду.

— Як це?

— Нехай інша команда візьме справу. Я зараз просто не можу.

Фрост мовчав. Ріццолі поглянула на нього і побачила, що він ошелешений.

— Тобто... ви... берете вихідний?

— Так. Це буде мій перший лікарняний. Якісь проблеми?

Фрост похитав головою і розсміявся.

— Чорт забирай, давно треба було, от що я скажу!

Вони дивились, як він іде, і далі сміючись. Почекала, поки він зникне за деревами, а тоді озирнулася на Діна.

Він розкрив обійми, і вона припала до нього.

«Кожні дві години до мене приходять, щоб оглянути мою шкіру й переконатися, що не почали утворюватися пролежні. Увесь час міняються місцями три обличчя: Арміна працює вдень, Белла — ввечері, а тиха й сором'язлива Вероніка чергує вночі. Мої Абеткові Дівчатка. Для неухважної людини вони абсолютно однакові. В усіх смагляві гладенькі обличчя і мелодійні голоси. Свіженькі філіппіночки в білій уніформі. Однак я їх розрізняю. Кожна має власну манеру підходити до мого ліжка. Вони по-різному беруть мене, щоб перевернути на овечій шкурі. Це потрібно робити вдень і вночі, бо сам я перевернутися не можу, а вага мого власного тіла виснажує шкіру. Стискаються капіляри й порушується нормальний кровообіг. Тканини отримують недостатньо живлення і стають блідими та вразливими. Одна маленька виразка може швидко розростися, вгризаючись у плоть, мов пацюк.

Завдяки моїм Абетковим Дівчаткам я не маю пролежнів — принаймні так вони мені кажуть. Сам я перевірити цього не можу, бо не можу подивитися на свою спину й сідниці. Крім того, я нічого не відчуваю нижче від плечей. Моє здоров'я цілком залежить від Арміні, Белли й Вероніки. І, як кожне немовля, я захоплено вивчаю тих, хто доглядає мене. Роздивляюся їхні обличчя, вдихаю їхні запахи, записую у своїй пам'яті їхні голоси. Я знаю, що носова перегородка в Арміні

не зовсім рівна, що в Белли дихання часто пахне часником, а Вероніка інколи затинається — зовсім трохи.

А ще я знаю, що вони бояться мене.

Звісно, їм відомо, хто я такий. Усім, хто працює у відділі спинномозкової травматології, відомо, хто я такий. І хоча зі мною поводяться так само ввічливо, як з іншими пацієнтами, я зауважую, що вони не дивляться мені в очі й торкаються мене з острахом, наче збираються взяти гарячу праску. У вестибюлі я бачу погляди санітарів, які перемовляються, позираючи на мене. З іншими пацієнтами вони говорять, розпитують про друзів і родичів, але мене ніхто ніколи про таке не питає. Ні, вони запитують, як я почуваюся і чи добре спав. Але на цьому розмова і завершується.

Водночас я знаю, що їм кортить дізнатися більше. Усім кортить дізнатися більше, усі хочуть поглянути на Хірурга, але вони бояться підходити надто близько, ніби я можу раптом підстрибнути й напасти. Тому вони мигцем позирають на мене крізь прочинені двері, але не заходять, якщо їх не кличуть до мене безпосередні обов'язки. Абеткові Дівчатка дбають про мою шкіру, органи травлення й сечовий міхур, а потім тікають, залишаючи монстра в його норі, прикутого до ліжка вагою його власного зруйнованого тіла.

Немає нічого дивного в тому, що я з нетерпінням чекаю на візити доктора О'Доннел.

Вона приходить раз на тиждень із касетним диктофоном, аркушами для записів і повним пеналом синіх кулькових ручок. А ще вона приносить свою цікавість і без сорому й страху показує її, мов червоний капюшон. Цікавість у неї суто професійна — принаймні так вона вважає. Вона підсуває стілець до мого ліжка й установлює мікрофон поруч на столику, щоб не пропустити жодного мого слова. І сидить, подавши голову вперед, ніби пропонуючи мені своє горло. Воно пре-

красне. Доктор О'Доннел — природна білявка з доволі блідою шкірою, під білосніжною поверхнею якої розбігається делікатне плетиво блакитних ліній. Вона безстрашно дивиться на мене і ставить запитання.

— Ви сумуєте за Джоном Старком?

— Ви ж знаєте, що так. Я втратив брата.

— Брата? Але ви навіть не знаєте його справжнього імені.

— Поліцейські теж мене весь час про це запитують. Я не можу їм допомогти, бо справжнього імені він мені не казав.

— Однак ви листувалися з ним протягом усього цього часу.

— Імена для нас не мали значення.

— Ви достатньо добре знали один одного, щоб разом убивати.

— Лише одного разу, у Бікон-Гіллі. Гадаю, це ніби кохатися. Перший раз — це коли ви ще вчитеся довіряти один одному.

— Тобто, вбиваючи разом, ви намагалися пізнати його?

— Хіба існує надійніший спосіб?

Вона вигинає брову, немовби не впевнена, чи я говорю серйозно.

Так, я серйозно.

— Ви кажете, що він був ваш брат. Що це означає для вас?

— Між нами був зв'язок. Священний зв'язок. Так важко знайти людей, які б мене цілком розуміли.

— Можу собі уявити.

Я вмю розрізнити навіть найменші натяки на сарказм, але в її голосі й очах його, здається, немає.

— Я знаю, що мають існувати інші, схожі на мене. Питання в тому, як їх знайти. Як нам поєднатися. Кожен хоче бути зі своїми кровними братами.

— Ви говорите так, наче йдеться про якийсь окремий біологічний вид.

— Гомо сапієнс рептиліс, — жартую я.

— Прошу?

— Я читав, що в нашому мозку є дуже древня частина. Ми мали її до того, як стати людьми. Коли ми були більше схожі на рептилій. Вона контролює найпримітивніші наші функції. “Нападай або тікай”. Злягання. Агресію.

— А, ви про архіпаліум.

— Так. Це мозок, який ми мали до того, як стали людьми й почали жити цивілізовано. Він не містить ані емоцій, ані свідомості, ані моралі. Там те, що можна побачити в очах у кобри. І це та сама частина мозку, яка безпосередньо відповідає на нюхові подразники. Саме тому в рептилій такий гострий нюх.

— Це правда. З позиції неврології наша нюхова система тісно пов'язана із архіпаліумом.

— А ви знали, що в мене надзвичайно гострий нюх?

Вона просто дивиться на мене, знову не знаючи, серйозно я говорю чи вигадую теорії спеціально для неї, бо вона нейропсихіатр і здатна їх оцінити.

Судячи з її наступного запитання, вона вирішила сприймати мене серйозно.

— А в Джона Старка також був надзвичайно гострий нюх?

— Не знаю, — відповідаю я й уважно дивлюся на неї. — Тепер, коли він мертвий, ми вже ніколи не дізнаємося.

Доктор О’Доннел дивиться на мене, мов кішка, яка от-от має кинутися.

— Воррене, у вас розгніваний вигляд.

— Хіба я не маю причин для гніву?

Я кидаю погляд на своє безпорадне тіло, яке непорушно лежить на подушці з овечої шкури. Я навіть уже не сприймаю його як своє тіло. Хіба це я? Це просто шматок чужорідної плоті.

— Ви розлючені на жінку-поліцейського.

Таке очевидне твердження навіть не заслуговує на відповідь, тому я мовчу.

Однак доктор О'Доннел уміє виявляти чужі відчуття, зривати з ран шкоринку і оголювати криваве м'ясо. Вона вловила запах емоцій і кидається вищипувати, витягувати й викопувати їх.

— Ви думаєте про детектива Ріццолі? — запитує вона.

— Щодня.

— А що це за думки?

— Ви справді хочете знати?

— Я намагаюся зрозуміти вас, Воррене. Що ви думаєте, що відчуваєте, що змушує вас убивати.

— Отже, я залишаюся вашим лабораторним пацієнтом. Ми не друзі.

Пауза.

— Я могла б бути вашим другом.

— Однак ви тут не через це.

— Щиро кажучи, я тут через те, чого ви можете мене навчити. Через те, чого ви можете навчити взагалі всіх людей, коли йдеться про причини вбивства.

Вона прихиляється ще ближче й тихо говорить:

— Розкажіть мені. Усі свої думки, хоч би якими тривожними вони були.

Я довго мовчу, а потім кажу.

— У мене є фантазії...

— Які фантазії?

— Про Джейн Ріццолі. Про те, що я хотів би зробити з нею.

— Розкажіть мені.

— Це негарні фантазії. Я впевнений, що вам вони здаватимуться огидними.

— Все одно я б хотіла дізнатися.

В її очах якийсь дивний блиск, вони ніби підсвічені зсередини. М'язи на обличчі напружені від очікування. Вона затамовує дух.

Я дивлюся на неї і думаю: "Так, ти хотіла б дізнатися". Як усі інші, вона хоче дізнатися кожну моторошну подробицю. Вона стверджує, що її цікавість суто наукова. Що всі мої розповіді вона використовує лише для свого дослідження. Однак я бачу в її очах запал. Я відчуваю феромони збудження.

Я бачу, як у тераріумі ворушиться рептилія.

Вона хоче дізнатися те, що знаю я. Увійти до мого світу.

Вона готова нарешті до цієї подорожі.

Час запросити її».

Літературно-художнє видання

ГЕРРИТСЕН Тесс
Асистент
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Черкашина*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Геррітсен Т.

Г39 Асистент : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. І. Серебрянкової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 368 с.

ISBN 978-617-12-3675-2 (PDF)

Минув рік з того дня, як детектив Джейн Ріццолі відправила за ґрати серійного вбивцю Воррена Гойта на прізвисько Хірург. Тоді вона дивом урятувалася від його скальпеля. І от на вулицях міста з'явився новий убивця. Він так само, як і Гойт, залишає на місці злочину акуратно складену нічну сорочку. Джейн здогадується, що в Хірурга з'явився асистент. А незабаром приходить звістка: Гойт втік із в'язниці. Злочинці об'єдналися. Детектив розуміє, що наступною жертвою має стати вона...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Убивця вдирається в домівки самотніх жінок. Він не просто їх вбиває. Він виробляє з ними таке, через що здобув прізвисько Хірург... Душогуб ретельно відтворює стиль серійного маніяка, вбитого два роки тому. А головною його ціллю стає остання жертва попередника, якій дивом удалося вціліти. Життя Кетрін Корделл знову під загрозою...